
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 59 / II Legislatura / Cinquè període

Dimarts, 22 d'abril de 1986

**Presidència
del Molt Honorable Sr. Miquel Coll
i Alentorn**

Sessió Plenària núm. 50

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i nou minuts.

L'I. Sr. Secretari Quart dóna lectura a la llista de preguntes presentades (p. 2598).

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Desplegament i Modificació de les Taxes de la Generalitat de Catalunya (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació : H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 2598).

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. Socialista (núm. 1, a la totalitat)

Torn a favor : I. Sr. Carnicer (S), el qual després n'anuncia la retirada (p. 2599).

Articulat

Articles 1, 2, 3 i 4

Text del Dictamen

Votació : aprovats per unanimitat (p. 2601).

Article 5

Esmena del G. Socialista (núm. 2, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Carnicer (S). Alhora, retira la resta d'esmenes del G. Socialista, llevat de les núms. 61 i 62 (p. 2601).

Votació : aprovada per unanimitat (p. 2601).

Article 6

Esmena del G. Socialista (núm. 3, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Article 7

Esmena del G. p. Popular (núm. 4, de supressió)

Decaiguda (esmena transaccional).

Esmena del G. Socialista (núm. 5, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 2).

L'I. Sr. Clotas (S) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 2601).

L'I. Sr. Secretari Primer dóna lectura al text de l'esmena transaccional presentada a l'article 7. (p. 2601).

La I. Sra. Secretària Tercera dóna lectura a l'esmena transaccional presentada a l'article 50 (p. 2602).

L'I. Sr. Secretari Primer dóna lectura al text de les esmenes transaccionals presentades als articles 55, 82, 86 i 128 (p. 2602).

L'I. Sr. Secretari Quart dóna lectura al text de l'esmena transaccional presentada a l'article 162 (p. 2603).

La I. Sra. Secretària Tercera dóna lectura al text de l'esmena transaccional presentada a l'article 183 (p. 2603).

L'I. Sr. Secretari Primer anuncia la retirada de les esmenes núms. 13, 25, 28, 36, 41, 53 i 56, del G. p. del PSUC (p. 2604).

Títol I

Esmena del G. Socialista (núm. 6, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2)

Article 24

Esmena del G. p. Popular (núm. 7, de modificació)

Retirada després (esmena núm. 34).

Article 35

Esmena del G. Socialista (núm. 8, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. p. Popular (núm. 9, de modificació)

Retirada després (esmena núm. 34).

Article 41

Esmena del G. Socialista (núm. 10, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. p. Popular (núm. 11, de modificació)

Retirada després (esmena núm. 34).

Capítol II del Títol III

Esmena del G. Socialista (núm. 12, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Article 45

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 13, de modificació)

Retirada abans (article 7).

Article 50

Esmena del G. Socialista (núm. 14, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. p. Popular (núm. 15, de modificació)

Decaiguda (esmena transaccional).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 16, de modificació)

Decaiguda (esmena transaccional).

Esmena del G. p. Popular (núm. 17, de modificació)

Decaiguda (esmena transaccional).

Esmena del G. p. Popular (núm. 18, de modificació)

Decaiguda (esmena transaccional).

Article 55

Esmena del G. Socialista (núm. 19, de supressió)

Retirada (esmena núm. 2).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 20, de modificació)

Decaiguda (esmena transaccional)

Esmena del G. p. Popular (núm. 21, de modificació)

Decaiguda (esmena transaccional)

Article 64

Esmena del G. Socialista (núm. 22, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Article 68

Esmena del G. Socialista (núm. 23, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Article 72

Esmena del G. Socialista (núm. 24, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 25, de supressió)

Retirada abans (article 7).

Esmena del G. p. Popular (núm. 26, de supressió)

Retirada després (esmena núm. 34).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 27, de modificació)

Retirada després (article 107).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 28, de supressió)

Retirada abans (article 7).

Article 82

Esmena del G. Socialista (núm. 29, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Article 86

Esmena del G. Socialista (núm. 30, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Article 99

Esmena del G. Socialista (núm. 31, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. p. Popular (núm. 32, de modificació)

Retirada.

Article 107

Esmena del G. Socialista (núm. 33, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Votació de les esmenes transaccionals (als articles 7 al 110) : *aprovades per unanimitat (p. 2604).*

L'I. Sr. Torres (ER) intervé per retirar l'esmena núm. 27, a l'article 72 (p. 2604).

Text del Dictamen

Votació dels articles 6 al 110 : *aprovats per unanimitat (p. 2604).*

Article 111

Esmena del G. p. Popular (núm. 34, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Fernández (P). Ahora, anuncia la retirada de les esmenes núms. 7, 9, 11, 26, 42, 45, 48 i 50 (p. 2604).*

Votació : *aprovada per unanimitat (p. 2604).*

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per unanimitat (p. 2604).*

Capítol X

Esmena del G. Socialista (núm. 35, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Addició d'un nou article

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 36, d'addició)

Retirada abans (article 7).

Article 119

Esmena del G. Socialista (núm. 37, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Article 123

Esmena del G. Socialista (núm. 38, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Article 127

Esmena del G. Socialista (núm. 39, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Article 131

Esmena del G. Socialista (núm. 40, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 41, de supressió)

Retirada abans (article 7).

Esmena del G. p. Popular (núm. 42, de de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 34).

Article 136

Esmena del G. Socialista (núm. 43, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Article 140

Esmena del G. Socialista (núm. 44, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Article 142

Esmena del G. p. Popular (núm. 45, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 34).

Article 152

Esmena del G. Socialista (núm. 46, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Capítol X

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 47, de supressió)

Degaiguda (esmena transaccional a l'article 50).

Títol del Capítol

Esmena del G. p. Popular (núm. 48, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 34).

Article 156

Esmena del G. Socialista (núm. 49, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Article 158

Esmena del G. p. Popular (núm. 50, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 34).

Article 160

Esmena del G. Socialista (núm. 51, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Capítol XII

Esmena del G. Socialista (núm. 52, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Addició d'un nou article

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 53, d'addició)

Retirada abans (article 7)

Article 168

Esmena del G. Socialista (núm. 54, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Article 172

Esmena del G. Socialista (núm. 55, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 56, de modificació)

Retirada abans (article 7).

Article 176

Esmena del G. Socialista (núm. 57, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Article 181

Esmena del G. Socialista (núm. 58, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Disposicions addicionals

Primera

Esmena del G. Socialista (núm. 59, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Segona, tercera i quarta

Esmena del G. Socialista (núm. 60, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Votació de les esmenes transaccionals (als articles 128, 162, 183 i a les disposicions addicionals) : *aprovades per unanimitat* (p. 2605).

Text del Dictamen

Votació (dels articles 112 al 183 i de les disposicions addicionals) : *aprovats per unanimitat* (p. 2605).

Disposició derogatòria

Esmenes del G. Socialista (núms. 61, de supressió, i 62, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Carnicer (S)* (p. 2605).

Votació : *aprovades per unanimitat* (p. 2605).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per unanimitat* (p. 2605).

Exposició de motius i títol de la Llei*Text del Dictamen*

Votació : *aprovats per unanimitat* (p. 2605).

Explicació de vot : *I. Sr. Carnicer (S)* (p. 2605), *I. Sr. Torres (ER)* (p. 2606), *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 2606), *I. Sr. Fernández Díaz (P)* (p. 2607) i *I. Sr. Camps i Rovira (CiU)* (p. 2607).

Proposta de constitució d'una Comissió d'Investigació sobre la Situació Penitenciària (Punt segon de l'ordre del dia.)

Torn a favor : *I. Sr. Oliart (S)* (p. 2607).

Posició dels Grups : *I. Sr. Alay (ER)* (p. 2609), *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 2609), *I. Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 2610) i *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2611).

Votació : *rebutjada per 25 vots a favor, 68 en contra i 4 abstencions* (p. 2611).

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President anuncia l'ajornament d'una interpellació, la qual constituïa el punt tercer de l'ordre del dia (p. 2612).

Interpel·lació a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre els centres escolars de nova construcció (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Alay (ER)* (p. 2612).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 2613).

Rèplica : *I. Sr. Alay (ER)* (p. 2613).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 2613).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la defensa dels consumidors en relació amb el subministrament elèctric (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Cigarrán (S)* (p. 2615).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme* (p. 2616).

Rèplica : *I. Sr. Cigarrán (S)* (p. 2617).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme* (p. 2618).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la concessió de subvencions (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Guitart i Domènech (S)* (p. 2618).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Treball* (p. 2620).

Rèplica : *I. Sr. Guitart i Domènech (S)* (p. 2621).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Treball* (p. 2622).

L'I. Sr. Pujol i Folcrà (P) demana la paraula i el M. H. Sr. President la hi denega (p. 2623).

La sessió se suspèn a les dues del migdia i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i onze minuts.

Intervé per al·lusions l'I. Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 2623).

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el Traspàs de les Confraries de Pescadors (Punt setè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Mur (CiU)* (p. 2624).

Posició dels Grups no presentants : *I. Sr. Torres (ER)* (p. 2624), *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 2625), *I. Sr. Veray (P)* (p. 2625) i *I. Sr. Pérez i Ciudad (S)* (p. 2626).

Votació del primer punt de la Moció : *aprobat per 72 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions* (p. 2627).

Votació del segon punt de la Moció : *aprobat per unanimitat* (p. 2627).

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre els Incentius i els Complementes de Productivitat a la Funció Pública (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 2627).

L'H. Sr. Armet (S) intervé per a una qüestió tècnica (p. 2628).

Esmena del G. Socialista (núm. 1, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. García i Sáez (S)* (p. 2628).

Esmenes del G. p. de Convergència i Unió (núms. 2 i 3, de supressió, i núm. 4, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 2629).

Posició dels Grups no esmenants : *I. Sr. Torres (ER)* (p. 2630) i *I. Sr. Colomé (P)* (p. 2631).

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 2631).

Votació del primer punt de la Moció : *rebutjat per 38 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció* (p. 2632).

Votació del segon punt de la Moció : *rebutjat per 40 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció* (p. 2632).

Votació del tercer punt amb l'esmena núm. 4 incorporada : *aprobat per unanimitat* (p. 2632).

Votació de l'esmena núm. 1 : *rebutjada per 33 vots a favor, 59 en contra i 6 abstencions (p. 2633).*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Complementos de Productivitat per als Funcionaris (Punt novè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. García i Sáez (S) (p. 2633).*

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 2634).*

Esmenes del G. p. de Convergència i Unió (núms. 2 i 3, de supressió i núm. 4, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 2635).*

L'I. Sr. Ribó intervé per a una qüestió tècnica (p. 2635).

Posició dels Grups no esmenants : *M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 2635) i I. Sr. Colomé (P) (p. 2635).*

Posició del Grup presentant : *I. Sr. García i Sáez (S) (p. 2635).*

L'I. Sr. Subirà (CiU) intervé per a una qüestió tècnica (p. 2635).

Votació del primer punt de la Moció : *rebutjat per 36 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 2635).*

Votació del segon punt de la Moció : *rebutjat per 36 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 2635).*

Votació del tercer punt de la Moció : *rebutjat per 36 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 2636).*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política d'Exposicions (Punt desè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Soto (S) (p. 2636).*

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 1, d'addició)

Torn a favor : *H. Sr. Espasa (PSUC) (p. 2636).*

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 2, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Casals i Lezcano (CiU) (p. 2636).*

Posició dels Grups no presentants : *I. Sr. Casanovas (ER) (p. 2637) i I. Sr. Casals i Parral (P) (p. 2637).*

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Soto (S) (p. 2638).*

Votació de la Moció amb l'esmena núm. 1 incorporada : *rebutjada per 28 vots a favor, 52 en contra i 9 abstencions (p. 2638).*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Situació de la Sanitat (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Armet (S) (p. 2639).*

Posició dels Grups no esmenants : *I. Sr. Alay (ER) (p. 2640), H. Sr. Espasa (PSUC) (p. 2641), I. Sr. Fernández Díaz (P) (p. 2643) i I. Sr. Subirà (CiU) (p. 2643).*

Votació : *rebutjada per 29 vots a favor, 62 en contra i 7 abstencions (p. 2643).*

Preguntes (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre l'ús dels topònims catalans en l'Administració de l'Estat

Formulació : *I. Sr. Casanovas (ER) (p. 2645).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 2645).*

Rèplica : *I. Sr. Casanovas (ER) (p. 2646).*

Pregunta al Consell Executiu sobre el Museu de la Ciència i de la Tècnica de Catalunya, de Terrassa

Formulació : *I. Sr. Cadevall (S) (p. 2646).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 2647).*

Repregunta : *I. Sr. Cadevall (S) (p. 2647).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 2648).*

Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre la programació universitària del 1985

Formulació : *I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 2648).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 2649).*

Repregunta : *I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 2649).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 2650).*

Pregunta al Consell Executiu sobre el Col·legi Públic Concòrdia, de Sabadell

Formulació : *I. Sr. Riera (S) (p. 2650).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 2651).*

Repregunta : *I. Sr. Riera (S) (p. 2651).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 2652).*

Pregunta al Consell Executiu sobre el nomenament del Secretari General de la Joventut Nacionalista de Catalunya com a director d'una campanya institucional

Formulació : *I. Sr. Soto (S) (p. 2652).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 2652).*

Repregunta : *I. Sr. Soto (S) (p. 2653).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 2654).*

La sessió s'aixeca a tres quarts de nou del vespre.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 50

La sessió s'obre a les deu del matí i nou minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, l'Oidor de Comptes i el Lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Treball, de Justícia, i de Comerç, Consum i Turisme.

Ordre del dia

1. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Desplegament i Modificació de les Taxes de la Generalitat de Catalunya.*

2. *Debat i votació de la Proposta de constitució d'una Comissió d'Investigació sobre la Situació Penitenciària.*

3. *Interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament normatiu i la política de la participació ciutadana en el sistema educatiu.*

4. *Interpellació a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre els centres escolars de nova construcció.*

5. *Interpellació al Consell Executiu sobre la defensa dels consumidors en relació amb el subministrament elèctric.*

6. *Interpellació al Consell Executiu sobre la concessió de subvencions.*

7. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Traspàs de les Confraries de Pescadors.*

8. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Incentius i els Complementos de Productivitat a la Funció Pública.*

9. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Complementos de Productivitat per als Funcionaris.*

10. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política d'Exposicions.*

11. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Situació de la Sanitat.*

12. *Preguntes.*

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Aquesta Presidència té l'honor d'anunciar que, d'acord amb l'article 128,4 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a respondre oralment en el Ple i també els noms dels qui les han formulades. Però, aquesta vegada, la Presidència ha d'advertir que no hi ha hagut temps de repartir prèviament aquesta llista i, per això, doncs, ara jo prego un senyor Secretari que hi doni lectura.

El Sr. SECRETARI QUART : Pregunta de Marçal Casanovas sobre l'oblit de les formes oficials en els noms de les poblacions catalanes.

Pregunta de l'Il·lustre Diputat senyor Magí Cadevall sobre el Museu de Ciència i Tècnica de Catalunya.

Pregunta de l'Il·lustre Diputat senyor Ramon Aleu sobre la construcció del nou pont a Tortosa.

Pregunta de la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys i altres sobre la campanya contra la mendicitat infantil.

Pregunta del senyor Magí Cadevall i altres sobre la programació universitària a Catalunya.

Pregunta dels Diputats Il·lustres senyors José González i Santiago Riera sobre el col·legi públic Concòrdia de Sabadell.

Pregunta de l'Il·lustre Diputat senyor Xavier Soto sobre el nomenament del director de la campanya institucional per a promoure la participació dels pares, mestres i alumnes als centres escolars de Catalunya.

Pregunta del Molt Honorable senyor Heribert Barrera sobre els drets i llibertats dels ciutadans.

Pregunta de l'Il·lustre Diputat senyor Rafael Ribó sobre els concursos de provisió de places de la Generalitat de Catalunya.

Pregunta de l'Il·lustre senyor Ramon Aleu sobre les obres del tram de Barcelona-Montcada a la Nacional-152.

Pregunta de la Diputada Il·lustre senyora Pilar Ferran sobre l'hospital de l'ICS a Vic.

Pregunta de la Il·lustre senyora Rosa Barenys sobre els centres de protecció de menors dependents del Departament de Justícia.

Pregunta de l'Il·lustre senyor Gregorio Rísquez sobre la seguretat dels treballadors i usuaris dels Ferrocarrils de Catalunya, i, últimament, pregunta de la Il·lustre Diputada senyora Marta Mata sobre la integració de les escoles de la xarxa pública.

**Projecte de Llei
de Desplegament i Modificació de les Taxes
de la Generalitat de Catalunya**

El Sr. PRESIDENT : El primer punt de l'ordre del dia és debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Desplegament i Modificació de les Taxes de la Generalitat de Catalunya i de les esmenes i vots particulars reservats per a defensar en el Ple. Aquesta Presidència ha de fer avinent que, d'acord amb l'article 101.2 del Reglament, i si no se suscita cap objecció, s'incorporaran per assentiment un conjunt d'esmenes de correcció tècnica proposades pels Il·lustres senyors ponents, les quals, atès el nombre, ens estalviariem de llegir.

No havent-hi cap objecció, aquesta Presidència anuncia que resten incorporades per assentiment les esmenes de correcció tècnica proposades pels Il·lustres senyors ponents.

Aquesta Presidència ha d'informar que la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Jo voldria demanar si algun membre, algun Honorable membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei. En aquest cas, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Cullell.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Josep M. Cullell) : Senyor President, senyores i senyors Diputats, sotmeto a la seva consideració el Projecte de Llei de Desplegament i Modificació de les Taxes de la Generalitat de Catalunya, projecte per al qual sol·licito el seu vot favorable i la seva consegüent aprovació. Seré molt breu atès que, com vostès recordaran, aquesta Cambra, en aquesta mateixa legislatura, va aprovar, el passat dia 28 de novembre, el Projecte de Llei de Taxes de la Generalitat, publicat com a Llei 27/84 del 19 de desembre al *Diari Oficial de la Generalitat* del 31 d'aquest mes, els principis del qual es mantenen íntegrament, és a dir, plena submissió al principi de legalitat, unitat de caixa i transparència pressupostària. Ara es tracta, simplement, de completar i perfeccionar

aquesta Llei. Amb això, a més, compleixo la promesa que vaig fer davant d'aquesta Cambra arran del debat de la Llei 27/84 : en aquella ocasió els deia que havia arribat el moment d'ordenar les taxes de molt diferents orígens i naturalesa, amb la finalitat d'aclarir el món de la parafiscalitat —que, com a conseqüència de les transferències de serveis que la Generalitat havia rebut, ens havia estat traspassada amb tota la seva opacitat—, i els deia que el Govern de la Generalitat volia claredat i transparència.

I en aquesta línia de pensament i d'actuació, em sembla insuficient —tot i que ja és molt— que el ciutadà consulti un text legal, la nostra Llei de Taxes anterior, i aquest el remeti a una sèrie de disposicions que quantifiquen els fets imposables —tipus, tarifes, etcètera— de les taxes que està obligat a satisfer en contraprestació de determinats serveis que sol·licita i que l'Administració li presta.

Ara hem volgut proposar, i ho proposem —i vostès, senyores, tenen la paraula—, que aquests detalls quedin reflectits en un sol text. En aquest Projecte de Llei hi és tot, no hi ha res més, i advoquem així, una vegada més, per la claredat i per la transparència.

No els parlaré dels èxits que s'han assolit amb la Llei 27/84, que ara ens proposem substituir per millorar. Els parlaré només dels nous objectius, i un d'ells és la simplificació de moltes tarifes, simplificació —tal com es diu en l'Exposició de motius del Projecte— en un doble sentit : primer, reducció del nombre i racionalització de l'estructura en les tarifes vigents anteriorment; segon, supressió de taxes en els casos en què per falta de justificació actual o per escàs rendiment no resultés equitatiu o fos antieconòmic llur manteniment. Un altre objectiu és el de la seva actualització a la realitat dels serveis prestats i la desaparició dels conceptes obsolets.

També ens proposem, amb posteriors desenvolupaments normatius, indexar totes les tarifes, a fi que amb els adequats suports informàtics puguem arribar a conèixer —vostès, senyores i senyors Diputats, a vegades ho pregunten—, pitjant una tecla tan sols, la recaptació individualitzada i puntual de cada una de les taxes dels Departaments. És una informació necessària per a un control més de gestió, en primer lloc, i per prendre després decisions racionals.

Hi ha, finalment, un altre objectiu que també perseguim : l'adequació de les tarifes al cost del servei. Però ha estat una adequació prudent, molt prudent. No ens agrada el món de les taxes, no ens agrada que els ciutadans hagin de pagar, molt o poc, per la prestació de determinats serveis per part de l'Administració. Entenem de manera molt diferent la relació entre l'Administració i els seus administrats : l'Administració té l'obligació de donar els serveis adequats als seus ciutadans, i aquests han de contribuir a les càrregues de l'Administració de l'Estat i de la comunitat autònoma a través del sistema impositiu general.

No és la meua intenció parlar-vos ara aquí de finançament; tanmateix, la matèria d'aquest Projecte de Llei m'obliga tan sols a fer-hi, de passada, una referència. En vigílies d'una nova convocatòria del Consell de Política Fiscal i Financera, on poden iniciar-se unes negociacions per a un nou sistema financer de les comunitats, a mi m'agradaria —com suposo que a tots vostès— que algun dia les autonomies tinguin un sistema financer capaç i suficient, de manera que entre d'altres coses

aquest món, aquest petit món de les taxes, tingui una dimensió i un pes molt reduït. El finançament de les autonomies a mitjà termini només estarà resolt de manera definitiva quan la coresponsabilització fiscal sigui un fet, és a dir, quan les Administracions autonòmiques gestionin, inspeccionin i liquidin algunes de les grans figures tributàries del nostre ordenament fiscal.

Voldria fer una referència també a la creació dels efectes timbrats de la Generalitat com a mitjà de pagament de les taxes. Primer, fou el Decret 275/85, del 12 de setembre, pel qual quedaren aprovades i definides les seves característiques fonamentals. Després, l'Ordre del 28 de l'11 del 85, per la qual s'aproven els dissenys i les classes d'aquests efectes. Finalment, el contracte i l'execució d'obra amb la Fàbrica Nacional de Moneda y Timbre per raons de control i de seguretat.

Ja tenim els segells i el paper de pagaments disponibles, i amb això s'aconsegueix la legítima aspiració de la Generalitat de disposar dels seus propis efectes timbrats, la utilització dels quals la pràctica ja anirà aconsellant.

Vull agrair, finalment, molt sincerament, l'esforç de tots els Grups parlamentaris per la seva col·laboració en ponència i en comissió, que han fet possible la presentació d'aquest Projecte. No és tan sols una cortesia parlamentària obligada; és un deure de justícia que avui jo aquí destaqui la tasca feta en comissió, que ha permès apropar aquestes posicions. I també seria injust que silenciés la tasca feta des de la Direcció General de Tributs, en el sentit també de discussió profunda amb el principal partit de l'oposició per acostar les posicions, i anar trobant camins de diàleg.

Amb l'esperança que en el debat que a continuació se celebrarà els portaveus dels Grups parlamentaris encara trobin nous punts en comú, vull demanar-los, senyores i senyors Diputats, el vot favorable per a aquest Projecte de Llei.

Res més, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Algun Illustre Diputat ha estat encarregat per la Comissió de presentar el Dictamen? *(Pausa.)* Essent que no, comença el debat del Projecte de Llei.

Primer es començarà per les esmenes a la totalitat, de les quals n'hi ha una. És presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya i per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, aquesta intervenció la faig en relació amb l'esmena a la totalitat que amb caràcter de retorn ha presentat el Grup Socialista d'aquesta Cambra a la Llei de Desplegament i Modificació de les Taxes de la Generalitat.

El Projecte de Llei que ens va presentar el Govern a aquesta Cambra i que acaba de comentar l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, arriba en aquest Ple jo diria que sense massa canvis de tal com va ser presentat, i el que sí que cal dir en el moment d'analitzar-lo és que, quan nosaltres vam enfocar aquest Projecte de Llei, d'entrada vam veure que tenia dues parts que calia veure d'una manera diferent.

Una primera part, en la qual hi havia essencialment un contingut normatiu, de caràcter tècnic i generalitzant, que afectava totes les taxes i que és molt semblant a la Llei 27/84, que ja va ser aprovada per aquesta Cambra. Malgrat que mantenim —manteníem ja i mantenim en aquests moments, també— al-

gunes discrepàncies en el mateix sentit que ja vàrem esmentar quan es va discutir aquesta Llei 27/84, en honor del consens que en aquell moment es va obtenir, les esmenes que vàrem presentar en aquesta part eren tan sols esmenes de detall, perquè desitjàvem —i creïem bo— que en aquest tipus de llei es mantingués el nivell d'acord que vàrem assolir ja en aquell moment.

L'altra part de la Llei, la part més substancial, ja que contenia cent seixanta-un articles del total de cent vuitanta-tres que en té la Llei, era també la part més innovadora. En aquesta part es regulaven —o es regulen— les tarifes de les diferents taxes, i tal com ha dit el Conseller, reordenant-les, modificant les existents i creant-ne alguna de nova.

Era evident, doncs, que estàvem davant d'una Llei que en la seva part innovadora tenia uns efectes econòmics que podríem considerar importants i que, d'alguna manera, incidirien, també d'una manera més o menys important, sobre els ciutadans del nostre país i que, per tant, la nostra decisió podria tenir uns efectes econòmics més o menys distorsionants en funció del que aquesta Cambra pogués aprovar.

El Projecte de Llei es publica el 9 de setembre en el *Butlletí Oficial del Parlament* i, un cop analitzat pel nostre Grup, es pren una posició que hem mantingut en tot moment de la discussió i que jo voldria sintetitzar en dos punts.

D'una banda, acord en tot allò que signifiqui procedir a una nova regulació de les taxes, en relació amb la seva simplificació i amb la seva reordenació: aclarir aquesta parcel·la de la fiscalitat, aquest petit món de les taxes, com ha dit el Conseller, ho hem considerat important, i ho és, sobretot, per al ciutadà, que no acaba molts cops d'aclarir per què es cobren determinats conceptes.

Ara bé, en aquest aspecte caldrà el compliment d'una condició posterior per a la seva efectivitat, i aquí sí que hem de dir que per part del Consell Executiu és necessari que se'n faci una suficient i deguda publicitat perquè tothom tingui molt clar que, des del moment en què el Parlament aprovi aquesta nova Llei, aquestes són les úniques taxes que són vigents a Catalunya i aquestes són les úniques taxes que el ciutadà ha de pagar. Això, que pot semblar una redundància, suposo que les persones que d'alguna manera... els Diputats i les senyores Diputades, evidentment, i tots aquells que d'alguna manera tenen a veure amb aquest món de la fiscalitat i les taxes comprendran la importància que una afirmació d'aquest tipus pot tenir, i que és necessari tirar-ho endavant, ja que, si no es fa així, l'efectivitat de la Llei que anem a aprovar en aquesta Cambra i de l'esforç que hagin fet les senyores i els senyors Diputats pot ser endebades.

L'altre tret essencial de la nostra posició estava basat en una preocupació, una preocupació que vam voler manifestar des del primer moment i que estava centrada en allò que es podia referir a les variacions quantitatives de les taxes. En primer lloc, degut al que en podríem anomenar, des del nostre punt de vista, una falta de transparència del Projecte de Llei, ja que en aquest Projecte de Llei no hi havia cap memòria, cap informe, cap dada que permetés quantificar quin era l'increment fiscal que hom podia estimar en virtut de l'aprovació d'aquesta Llei.

Aquest neguit era el nucli essencial del nostre pensament en el moment de preparar les taxes..., en el moment, perdó, de

preparar les esmenes parcials a totes i a cada una de les tarifes, així com l'esmena a la totalitat present.

Ens semblava —i ens sembla encara— imprescindible que davant d'un projecte que té incidències fiscals cal conèixer quines són les repercussions que aquest projecte pot comportar; es tractava, en el fons, que tots i cada un de les senyores i els senyors Diputats tingués la informació suficient en el moment de poder prendre una decisió sobre l'aprovació o no d'aquesta Llei.

Aquesta posició del nostre Grup, cercant una claredat i una transparència que demanàvem per a aquella decisió que calia prendre, no va poder ser atesa en els tràmits de ponència i comissió; si més no, en aquests tràmits sí que vam veure que es produïen una sèrie de circumstàncies relativament paradoxals que, d'alguna manera, abonaven les nostres tesis i feien que aquesta preocupació anés incrementant-se. Així, vam veure com era el Grup parlamentari que dona suport al Govern el Grup que presentava un major nombre d'esmenes a aquesta Llei de Taxes. Això continuava afirmant la nostra posició que era necessari un més ampli aclariment.

Evidentment, també els serveis del nostre Grup van fer una anàlisi de quines eren les possibles estimacions, ja que ens feien falta dades fonamentals de quina era la possible incidència d'aquests augments fiscals. Aquestes anàlisis ens van donar que es donaven uns increments percentuals excessivament elevats, que ens feien pensar que tal com anava aquella Llei no podia ser admissible.

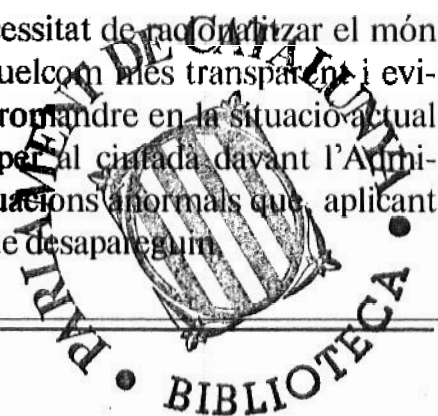
Ara bé, el que sí que cal dir és que, un cop acabat el tràmit de comissió, hi va haver un canvi d'actituds important. I, així, tant per part del ponent de la majoria com de la Conselleria i de la Direcció General de Tributs, es va permetre d'iniciar unes converses, en les quals des del primer moment se'ns va poder facilitar —en un primer moment— la informació suficient per poder començar a quantificar quin era l'efecte que aquesta Llei tindria quant a recaptació, quina repercussió econòmica es produiria.

En una segona part, i de l'anàlisi d'aquesta informació, es va poder comprovar en l'actuació conjunta que hi havia una sèrie de modificacions que era necessari d'introduir, ja que els increments en algunes de les taxes —tal com nosaltres havíem previst i d'alguna de les nostres estimacions s'havia deduït— eren excessivament elevats.

Aquestes esmenes han estat acordades i es presentaran en aquesta Cambra en forma d'esmenes transaccionals, i d'aquesta manera ha estat possible un ampli acord sobre el present Projecte de Llei, basat —ho repeteixo— en aquestes esmenes transaccionals que s'han pogut fer.

Aquest acord jo diria que, per resumir-lo d'alguna manera —a més a més del fet que hàgim pogut obtenir totes les dades i la informació necessària per poder analitzar quin era el contingut de fons, el contingut de variacions que suposava aquest Projecte de Llei—, està basat en dos grans aspectes, que intentaria de resumir.

D'una banda, acord en la necessitat de racionalitzar el món de les taxes, convertint-lo en quelcom més transparent i evident per al contribuent, ja que romandre en la situació actual creava gairebé una indefensió per al ciutadà davant l'Administració, i permetia algunes situacions anormals que, aplicant bé la Llei, esperem i desitgem que desapareguin.

D'altra banda, acord en la necessitat de modular, a la baixa i d'una manera essencial, els increments unitaris de cada una de les taxes, i situar-los en un nivell racional, de tal forma que la pressió fiscal no s'incrementés més enllà del que hom pot considerar lògic, i, això, basat en dos principis de reconeixement: el reconeixement de l'autonomia fiscal, en l'aspecte de les taxes, pel que fa a l'Administració de la Generalitat, i la necessitat d'homogeneïtzar el cost dels serveis entre els diferents indrets.

Arribat, doncs, a aquest punt, i com que podem comprovar que els nostres punts de vista quedaven suficientment reflectits en les esmenes transaccionals que es presentaran posteriorment, retirem, doncs, la nostra esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, havent estat retirada aquesta esmena, no hi ha cas per a un torn en contra, i podem entrar ja en el debat de l'articulat.

Els quatre primers articles del text del Dictamen no tenen esmena; per tant, proposo a la Cambra de votar-los conjuntament, i així ho farem si no hi ha cap objecció.

Bé, doncs, volen fer el favor de votar aquests articles del Dictamen?

Els qui hi estiguin a favor, que es posin de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests quatre primers articles del Dictamen han estat aprovats per unanimitat dels presents.

Passem ara a l'article 5, en el qual hi ha una esmena; una esmena de modificació, presentada pel Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: Senyor President, senyores i senyors Diputats, es tracta d'una esmena de tipus tècnic. Veiem que l'article 5 diu: «Les taxes l'exigibilitat de les quals correspondrà a la Generalitat en virtut de futures transferències es podran modificar per llei, en allò que afecti els elements enunciats en l'article 4.1, i per decret del Consell Executiu en la resta dels casos.»

De la nostra lectura d'aquest article, sembla que les úniques taxes que es puguin modificar o que la Llei especifiqui de manera clara com es poden modificar, són aquelles que es produiran en virtut de futures transferències i no totes les taxes, i per això proposem un redactat per a aquest article, que digui: «La modificació de qualsevol taxa exigible per la Generalitat s'haurà de fer per llei del Parlament, etcètera...» Repeteix, més o menys, el mateix enunciat. És a dir que, essencialment, consisteix a canviar«, en virtut de futures transferències» per «totes les taxes». Creiem que aquesta és una esmena que millora la Llei.

Aleshores, senyor President, si em permet, acumularia el torn amb una resta d'esmenes posteriors. (Pausa.) És a dir, com ja he anunciat en la retirada de l'esmena a la totalitat, les converses mantingudes amb el ponent de la majoria i amb la Direcció General de Tributs han permès arribar a uns acords, uns acords que es reflectiran en una sèrie d'esmenes transaccionals que es presentaran posteriorment en aquesta taula —que ja estan presentades a aquesta taula. Aquestes esmenes transaccionals permetran de retirar totes les nostres esmenes, llevat de l'esmena número 61 i de l'esmena número 62, que debat-

rem al seu moment.

Aquestes esmenes transaccionals que s'han presentat, diguem que assoleixen l'objectiu quantitatiu que ens havíem fixat al moment d'iniciar la Llei, ja que condueixen, totes elles, a rebaixar de forma significativa els increments de les taxes, que havien estat previstos en el Projecte inicial. No afecten totes les taxes, atès que nosaltres havíem presentat esmenes a totes i cada una de les taxes, sollicitant, no solament la rebaixa, sinó també sollicitant informació sobre cada un d'aquests elements. La informació s'ha obtingut i, en aquells casos en què els increments eren excessivament elevats, s'han produït les esmenes transaccionals a la baixa.

Aleshores, aquestes esmenes afecten essencialment les taxes acadèmiques, les taxes per servei d'ensenyament, les autoritzacions de transports, els laboratoris d'ordenació territorial, la gestió tècnica en agricultura, els anàlisis analògics i els generals d'indústria, amb variacions percentuals que són significatives i, en algun cas, capgirant també alguna de les lògiques internes de les taxes.

En repetir aquí la meua satisfacció pel fet que s'hagi pogut arribar a aquest acord, dono per defensada l'esmena número 2 i per retirades les restants, excepte la 61 i la 62.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Diputat. Hi ha torn en contra? (Pausa.) No. Bé, doncs, en aquest cas podem votar ja aquesta esmena.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Ara hem de votar el text del Dictamen en allò que no ha estat modificat per aquesta esmena.

Els qui siguin favorables a aquest text del Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Bé, ara han estat anunciades unes transaccionals, presentades en aquesta Mesa, a les quals el senyor Secretari farà el favor de donar lectura. (Pausa.) (Ll. Sr. Clotas demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Digueu, digueu.

El Sr. CLOTAS (de l'escó estant): Gràcies, senyor President. Atès que les esmenes transaccionals estan signades per tots els Grups, que són absolutament llargues i prolixes, potser no seria necessari procedir a la seva íntegra lectura, sinó, en tot cas, anunciar quins articles afecten, perquè, si no...

El Sr. PRESIDENT: Sembla que s'han de llegir perquè hi hagi, doncs, coneixement per part de tots els senyors Diputats. (Pausa.)

El Sr. SECRETARI PRIMER: Esmena de transacció a l'article 7 del text del Dictamen, que comportarà la retirada de les esmenes número 5, de supressió, del Grup Popular, i 6, de modificació, del Grup Socialista. Es proposa la supressió de l'últim incís de l'article 7, és a dir, a partir de «quan la naturalesa», fins al final, i es proposa també l'addició d'un nou paràgraf, que diria: «D'acord amb el que s'ha establert a l'article 4.2, les exempcions en cada taxa s'han d'especificar en el subtext articulat; únicament es poden establir exempcions atenint el principi de capacitat econòmica o qualsevol altre principi la satisfacció del qual és tutelada constitucionalment o estatutàriament.» (Pausa.)

El Sr. PRESIDENT : La transacció número 14, si té la bondat... *(Pausa.)* Totes seguides, totes seguides.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : Esmena de transacció a l'article 50 del text del Dictamen, que comportarà la retirada de les esmenes números 41, de supressió, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, 43, 46 i 47, de modificació, del Grup Parlamentari Popular, i 44, de modificació, del Grup parlamentari del PSUC. Transacció que es proposa : article 50. «Tarifes. Les quotes de les taxes s'ajustaran a les tarifes següents : Grup primer, tarifes per serveis d'ensenyament a centres de batxillerat i COU : 1.1., obertura d'expedients, 680; 1.2, matrícula de BUP, 4.060; 1.3, assignatures soltes, 680; 1.4, COU, 4.060; 1.5, diligència en llibre escolar, 80; 1.6, expedició llibre de qualificació escolar, 270; 1.7, expedició targeta escolar, 80; 1.8, calefacció, 150, 230, 310, mensual; 1.9, material, 80, mensual; 1.10, drets d'examen, 80. Taxes acadèmiques de secretaria : 1.11, trasllat de matrícula o d'expedient acadèmic, 530; 1.12, expedició de certificats, 350; 1.13, compulsa de documents, 150.

»Grup segon : tarifes per serveis d'ensenyament a centres de formació professional de segon grau : 2.1, inscripció de matrícula, curs complet, 1.860; 2.2, examen de revàlida per al grau de mestria, 1.720 (a extingir); 2.3, expedició targeta escolar, 80; 2.4, calefacció, 420 màxim mensual; 2.5, material, 210 mensuals. Taxes acadèmiques de secretaria : 2.6, trasllat de matrícula o d'expedient acadèmic, 530; 2.7, expedició de certificats, 350; 2.8, compulsa de documents, 150.

»Grup tercer : tarifes per servei d'ensenyament a escoles d'arts aplicades i oficis artístics : 3.1, drets acadèmics i d'examen d'ingrés, 580; 3.2, drets acadèmics d'examen, cursos ordinaris, 580 per assignatura; 3.3, cursos monogràfics intensius, 3.570 mensuals; 3.4, drets de pràctiques, 1.060 per assignatura; 3.5, examen de revàlida, 4.920.

»Grup quart : tarifes per servei d'ensenyament a escoles oficials d'idiomes : 4.1, drets d'examen d'ingrés, 1.060; 4.2, drets de pràctiques per a l'examen d'obtenció del certificat d'aptitud, 3.180. Taxes acadèmiques de secretaria : 4.3, certificacions oficials i personals, 90; 4.4, drets de formació d'expedients, 160; 4.5, expedició lliure qualificació escolar, 90; 4.6, diligència llibre escolar, 40; 4.7, expedició targeta escolar, 40; 4.8, renovació targeta escolar, 10; 4.9, trasllat de matrícula, 250.»

L'aprovació de la present esmena transaccional comporta també la retirada de les esmenes 174 i 175, del Grup Socialista.

Aquesta esmena és signada pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, el Grup Socialista al Parlament, el Grup parlamentari del PSUC, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana i el Grup parlamentari Popular.

El Sr. SECRETARI PRIMER : Esmena de transacció a l'article 55 del text del Dictamen, que comportarà la retirada de les esmenes número 48, de supressió, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, 49, de modificació, del Grup parlamentari del PSUC, i 50, del Grup parlamentari Popular. Transacció que es proposa : «Article 55. Tarifes. La quota de la taxa s'ajustarà a les tarifes següents : 1, per compulsa de documents, 100 pessetes; 2, per drets de formació d'expedients per oposicions (doctor), 440; per drets de formació d'expedients per a oposicions (llicenciat), 260; per drets de formació d'expedients per a oposicions (altres), 180; 3, per expedició de certifi-

cacions, 230; 4, per expedició de certificacions de fulls de serveis de mestres, 110; 5, per expedició de targetes d'identitat, 100; 6, per drets de formació d'expedients per a la tramitació de títols i diplomes acadèmics docents i professionals; 6.1, ensenyaments de BUP; 6.1.1, títol de Batxillerat Unificat Polivalent, 3.680; 6.1.2, plans antics, títol de batxillerat elemental, 1.550; títol de batxillerat superior, 3.780; títol de batxillerat laboral, 3.780; 6.2, ensenyaments de formació professional; 6.2.1, títol de tècnic auxiliar, 1.650; 6.2.2, certificat d'escolaritat de formació professional de primer grau, 760; 6.2.3, títol de tècnic especialista, 3.780; 6.2.4, plans antics, títol d'oficial industrial, 1.550; títol de mestre industrial, 3.680; 6.3, ensenyaments artístics i especialitats; 6.3.1, Escola Oficial d'Idiomes, diploma d'aptitud Escola d'Idiomes, 1.810; 6.3.2, conservatoris de música, diploma elemental, 910; títol professional, 1.810; títol superior, 7.090; diploma instrumentista o cantant, 2.140; diploma de capacitat, pla antic, 910; 6.3.3, escoles d'arts aplicades i oficis artístics, títol de graduat, 910; 6.4, títols administratius, 6.4.1, títol de professor d'EGB, 2.140; 6.4.2, títol de professor agregat de batxillerat, 1.410; títol de catedràtic de batxillerat, 2.649; 6.4.3, títol de mestre de taller d'escoles de mestratge industrial, 2.640.»

L'aprovació de la present esmena transaccional comportarà també la retirada de les esmenes 174 i 175, del Grup Socialista.

Està signada per tots els Grups parlamentaris.

Esmena de transacció a l'article 82 del text del Dictamen, que comportarà la retirada de l'esmena número 71, de supressió, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Transacció que es proposa : «article 82, tarifes : autoritzacions anuals : vehicles de menys de 9 places, inclòs el conductor, i mixtos o camions amb una capacitat de càrrega útil inferior a 1 tona : 1.130 pessetes; vehicles de 9 a 20 places, o amb una capacitat d'1 a 3 tones de càrrega útil : 1.820; vehicles que excedeixen les 20 places o amb una capacitat superior a 3 tones : 2.270; autoritzacions d'un sol viatge : en àmbit provincial : 220; en àmbit extraprovincial : 450.»

L'aprovació de la present esmena transaccional comportarà també la retirada de les esmenes 174 i 175, del Grup Socialista; és signada per tots els Grups parlamentaris.

Esmena de transacció a l'article 86 del text del Dictamen, que comportarà la retirada de l'esmena número 73, de supressió, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Transacció que es proposa : «article 86 : I. Aigües. 1.1. Aigües per a morters i formigons, determinacions de : pH, 700; clorurs, 900; sulfats, 1.200; matèria orgànica, 1.000; sòlids dissolts, 1.300; hidrats de carboni, 600; sulfurs, 1.400; anàlisi química d'aigües per a morters i formigons, 6.800; resistivitat elèctrica (temperatura), 1.600. Aigües potables, determinacions de : pH, 700; residu fix, 800; grau hidromètric (total), 1.000; grau hidromètric (permanent), 1.000; clorurs, 900; sulfats, 1.200; matèria orgànica, 1.000; sulfurs, 1.400; manganès, 1.400; amoníac, 1.300; sòlids en suspensió, 800; nitrats, 1.600; nitrats, 1.400; anàlisi química d'aigües potables, comprnent : pH, residu fix, grau hidromètric (total i permanent), clorurs, sulfats, matèria orgànica, amoníac, nitrats, sòlids en suspensió, 11.800.

»Pel que fa a les tarifes i a la resta d'incisos no esmentats es manté la redacció del text del Dictamen.»

L'aprovació de la present esmena transaccional comportarà també la retirada de les esmenes 174 i 175, del Grup Socialista.

És signada per tots els Grups parlamentaris.

Esmena de transacció a l'article 128 del text del Dictamen, que comportarà la retirada de l'esmena número 100, de supressió, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Transacció que es proposa : « Article 128. Tarifa 1. Per la inscripció en registres oficials : 1. Per inscripcions en registres de serveis de plaguicides : grup fabricants i importadors, 4.500; grup venedors i aplicadors, 2.800. Tarifa 2. Per informes facultatius : si ho demana una entitat de caràcter lucratiu, 2.250; si ho demana una entitat de caràcter no lucratiu, 1.125. Tarifa 6, número 3, les quanties : calç activa, 115; pH, 165; conductivitat elèctrica, 165. Tarifa 6, número 9, les quanties : metanol, 345; grau alcohòlic, 115. Tarifa 6, número 11, la quantia : metanol, 346. »

Pel que fa a les tarifes i la resta d'incisos no esmentats es manté la redacció del text del Dictamen.

L'aprovació de la present esmena transaccional comportarà també la retirada de les esmenes 174 i 175, del Grup Socialista.

El Sr. SECRETARI QUART : Esmena de transacció a l'article 162 del text del Dictamen que comportarà la retirada de l'esmena número 157, de supressió, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Transacció que es proposa : « Article 162 : anàlisi de vins : volàtil real, 180; alcohol, 115; alcohol (mares), 180; volàtil aparent, 90; volàtil, 55; densitat, 50; matèries reductores, 180; sulfurs totals, 70; sulfurs lliures, 70; ferro, 140; sulfats, 90; examen microscòpic, 345; antiferments, 460; determinació numèrica, 50; taní, 220; àcid cítric, 220; àcid màlic, 180; àcid làctic, 460; híbrids, 425; colorants artificials, 425; glucosa, 180; composicions alcohòmetres, 220; calci, 765; nitrogen total, 255; pH, 165; àcid benzoic, 680; àcid ascòrbic, 70; brom en vins, 1.355; brom en vins dolços, 2.710; extracte sec calculat, 90; extracte no reductor, 570; cendres, 220; metílic, 340; salicílic, 340; pressió, 340; degustació, 340; fòsfor, 220; coure quantitat, 345; coure qualitat, 140; cloropiricina, 800; alcohols superiors, 345; bases nitrogenades, 675; sòrbic quantitat, 675; sòrbic qualitat, 340; diòxid de carbó, 270.

» Alcohols : metanol, 345; butanol, 345; propanol, 345; esters, 345; furfural, 345; aldehids, 345; àcids, 345. Terres : nitrogen total 140; nitrogen amoniacal, 140; matèria orgànica, 90; pH, 165; calç activa, 115; conductivitat, 165; nematodes, 960. Tarifa II. Drets de certificació de vins sense denominació d'origen : de 3.000 litres...

El Sr. PRESIDENT : Prego a la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. SECRETARI QUART : ...de 3.000 litres a 6.000, 85; de 6.001 litres a 9.000, 125; de 9.001 litres a 12.000, 165; de més de 12.000 litres, 180.

» Tarifa III. Drets de certificació de vins amb denominació d'origen : de 1.000 litres a 2.000, 75; de 2.001 a 3.000, 125; de 3.001 a 4.000, 165; de 4.001 a 5.000, 210; de 5.001 a 6.000, 250; de 6.001 a 7.000, 290; de 7.001 a 8.000, 330; de 8.001 a 9.000, 375; de 9.001 a 10.000, 415; de 10.001 a 11.000, 455; de 11.001 a 12.000, 495; de 12.001 a 13.000, 535; de 13.001 a 14.000, 580; de 14.001 a 15.000, 620; de 15.001 a 16.000, 660; de 16.001 a 17.000, 700; de més de 17.000 litres, 730.

» Tarifa IV. Drets de certificació i presa de mostres, envasaments de bocois i embotellaments en caixes. Drets de certificació i presa de mostres : anàlisi de vins, 360; anàlisi de brandis, 900; anàlisi reposició d'alcohol de vins, 635; anàlisi repo-

sició d'alcohols brandis, 590; anàlisi i certificats de mostres, 180; anàlisi i certificats provisionals, 180; anàlisi i certificats edat brandis, 180; anàlisi i certificats lliure venda, 180. 2. Envasats de bocois, bótes i cisternes, presa de mostres i precintats d'envasos : bocois fins a 10.000 litres, 100; de 10.001 a 20.000 litres, 135; de 20.001 a 30.000 litres, 220; superior a 30.000 litres, 315; bótes fins a 10.000 litres, 100; superior a 10.000 litres, 135; cisternes, vaixells cisternes, 100; embotellat en caixes : d'11 a 50, 75; de 51 a 200, 180; de 201 a 500, 275; de 501 a 1.000, 370; de 1.001 a 2.000, 550; de més de 2.000, 730. »

L'aprovació de la present esmena transaccional comporta també la retirada de les esmenes 174 i 175, del Grup Socialista; és signada, aquesta proposició, per tots els Grups parlamentaris de la Cambra.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : Esmena de transacció a l'article 183 del text del Dictamen, que comportarà la retirada de l'esmena número 166, de supressió, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Transacció que es proposa : « Article 183. Tarifes. Les quotes de la taxa s'ajusten a les tarifes següents : per aparell, element o instal·lació : metrologia i laboratori : comprovació d'aparells de mesura en subministraments de servei públic, 130; comptadors d'aigua fins a 19 mm calibre, 130; comptadors de gas fins a 15m³/h, 130; comptadors elèctrics monofàsics, 130; limitadors elèctrics-Maxímetres, 130; comptadors d'aigua de 20 a 99 mm, 245; comptadors de gas de 16m³/h a 65m³/h, 245; comptadors nominals, 245; comptadors elèctrics trifàsics, 245; comptadors especials : d'aigua de més de 99 mm de calibre, 990; comptadors de gas de més de 65m³/h volumètric i de turbina, 990; comptadors elèctrics de doble o triple tarifa, o amb transformadors de mesura (tensió o voltatge), 990; comprovació d'un sistema de comptadors limitadors, etcètera, per a homologar-los o modificar-los, 990; comprovació d'aparells de mesura en subministrament de servei públic feta al domicili de l'administrat, 2.925; laboratoris : aprovació, revisió, comprovació d'aparells de mesura patrons i expedició dels certificats corresponents, 5.400; per cada aparell patró, 450.

» Pesos i mesures. Mesures lineals, ponderals o de cabuda : comprovació a fàbrica, 30; comprovació a domicili, 70.

» Mecanismes per a pesar; termòmetres, 6; balances automàtiques, semiautomàtiques o manuals i bàscules i romanets de menys de 200 kg i aparells de mesures tècniques, manòmetres, etcètera : comprovació a fàbrica, 165; comprovació a domicili, 400; bàscules de 200 a 3.000 kg; sortidors i comptadors de líquids : comprovació a fàbrica, 810; comprovació a domicili, 1.530; calibratge de cisternes i bàscules pont, 7.200.

» Metalls preciosos : objectes d'or i platí per cada decagram o fracció i de composició homogènia, 90; objectes de plata per cada decagram o fracció i de composició homogènia, 30; barres, lingots de metalls preciosos, 1.620. Quan les peces, les barres o els lingots contenen més d'un metall noble o es componen de diferents parts soldades que cal contrastar, s'apliquen les tarifes anteriors a cada metall noble o a cada peça contrastada.

» Anàlisis químiques o de contaminació : assaigs quantitatius, per cada producte químic quantificat, 4.050. »

Pel que fa a les tarifes i a la resta d'incisos no esmentats es manté la redacció del text del Dictamen.

L'aprovació de la present esmena transaccional comporta també la retirada de les esmenes 174 i 175, del Grup Socialista; està signada per tots els Grups parlamentaris.

El Sr. SECRETARI PRIMER : Així mateix, el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya ens ha fet arribar un escrit, en el qual anuncia la retirada de les esmenes 13, 25, 28, 36, 41, 53 i 56 al text del Dictamen.

El Sr. PRESIDENT : Bé, com que hi ha una esmena a defensar, a l'article 111, si no hi ha cap inconvenient, ara votarem en bloc les esmenes transaccionals fins a aquest punt; després, el text del Dictamen, en allò que no hagi estat alterat, també fins a aquest punt; aleshores, faríem la defensa d'aquesta esmena que hi ha pendent i prosseguiríem pel mateix procediment.

Per tant, anem a sotmetre ara a aprovació les esmenes transaccionals que han estat llegides, en allò que afecten els articles fins al 110, inclòs.

Els qui siguin favorables a aquestes esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest bloc d'esmenes transaccionals ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara anem a sotmetre el text del Dictamen, en allò que no ha estat alterat per aquestes esmenes, també fins a aquest mateix punt.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret. *(Pausa.)*

(Ll. Sr. Torres s'aixeca per parlar.)

El Sr. PRESIDENT : Perdó, no se sent. *(Pausa.)*

El Sr. TORRES : Bé, la nostra esmena número 63, que està compresa segurament en la numeració que s'ha llegit, no ha estat retirada fins al moment present, i que correspon a l'article 72. *(Pausa.)*

Aleshores, jo anuncio al Parlament que el nostre Grup retira aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT : La retira, també. Perdó, senyor Diputat.

Bé, ara la votació del text del Dictamen, també fins a aquest mateix punt.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen, en allò que no ha estat alterat per les transaccionals, fins a aquest punt de l'article 110, inclòs, ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara hi ha a l'article 111, una esmena del Grup Popular, esmena 34.90. Per a defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Fernández.

El Sr. FERNÁNDEZ I DÍAZ : Gràcies, senyor President, i aprofito aquesta ocasió per anunciar que nosaltres retirem les esmenes número 7, 9, 11, 26, 42, 45, 48 —corresponent al vot particular número 1— i 50.

Aquesta esmena d'addició que nosaltres hem presentat és una esmena d'addició, i es tracta, en definitiva, d'afegir al text del Projecte una limitació respecte a la tarifa del 3% que s'estableix en el text presentat avui a debat. Regula el cas, en definitiva, del cas que les comissions provincials d'urbanisme ator-

guin llicències urbanístiques quan l'administració municipal, per les raons que sigui, no les ha resolt.

L'aplicació del precepte, en definitiva, pressuposa que un ciutadà, un particular, un administrat demani d'una administració municipal una llicència urbanística i que, per inoperància de l'administració municipal, hagin de ser les comissions provincials d'urbanisme les que atorguin aquesta llicència.

És obvi que, en aquest cas, l'administrat, el particular, ha de satisfer una taxa, però també és obvi que no té per què pagar la inoperància de l'administració municipal. És per això que nosaltres, en la nostra esmena d'addició, establim que aquest 3% que s'estableix en el text del Dictamen, en tot cas, sigui inferior quan l'administració municipal corresponent tingui establerta una tarifa inferior a aquest 3%.

En el debat en Comissió, es va respondre, per part del Grup de Convergència i Unió, que s'havia aplicat el cas de la Corporació Metropolitana de Barcelona, que té la taxa establerta en aquest 3%. I això és cert i, efectivament, és correcte, si tenim en compte que la Corporació Metropolitana de Barcelona actua en segona instància respecte als vint-i-set municipis que integren la Corporació, però és que cap d'aquests municipis té una taxa inferior al 3%; però, tanmateix, generalitzar aquesta situació a tots els ajuntaments de Catalunya, evidentment, crearia situacions clarament injustes des de la perspectiva que he esmentat. Per exemple, tenim el cas d'ajuntaments de la província de Girona, com el d'Alp, que té una tarifa fixada en 0,80%, és a dir inferior al 3%, el de Palamós l'1%, Lloret de Mar l'1,50, Ripoll l'1,50, a Lleida tenim Balaguer que té el 2%, Mollerussa l'1,5%, a Barcelona tenim també, per exemple, el cas de Mataró amb el 2,5%, a Tarragona, Altafulla l'1,5%. És evident, per tant que —hi insisteixo— hi ha ajuntaments arreu de Catalunya que tenen taxes inferiors al 3% i que, d'acord amb la nostra esmena, aquesta generalització, que ha pres exemple del cas de la Corporació Metropolitana, crearia situacions injustes per als particulars.

Tenint en compte el clima de consens a què s'ha arribat avui en el debat en el Ple, jo confio que el Grup majoritari que dona suport al Govern votarà afirmativament aquesta esmena d'addició del Grup Popular.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha torn en contra? *(Pausa.)* No hi ha torn en contra. Aleshores podem passar ja a la votació d'aquesta esmena. Els qui siguin favorables a aquesta esmena del Grup Popular, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Ara anem a la votació del text del Dictamen sobre aquest mateix article. Els qui siguin favorables a aquest text del Dictamen en aquest article, que es posin de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article 111 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara anem a fer també el mateix tractament amb un altre grup d'esmenes transaccionals, o sigui les que a partir d'aquest punt a què hem arribat fins a l'esmena..., excloent la Disposició degoratoria, o sigui, comprnent les esmenes de les Disposici-

ons addicionals segona, tercera i quarta.

Els qui siguin favorables a aquest bloc d'esmenes fins a aquest punt, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest bloc d'esmenes transaccionals, fins a les Disposicions addicionals segona, tercera i quarta incloses, ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Anem ara a votar el text del Dictamen en allò que no ha estat alterat per aquest bloc d'esmenes.

Els qui siguin favorables a aquest text del Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen corresponent a aquest bloc d'esmenes transaccionals, ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara tenim l'esmena 61 del Grup Socialista, relativa a la Disposició derogatòria. Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER : A la Disposició derogatòria, en l'apartat a), queda derogada la Llei de Taxes i Exempcions Parafiscals del 25 de desembre de 1958. Ens sembla que, tractant-se d'una Llei d'àmbit estatal, no és del tot correcta la solució que es dona a aquest aspecte jurídic de la Llei de Taxes de 1958. I és per això que proposem dues esmenes, la 61 i la 62; en principi, amb la 61 el que fem és suprimir aquesta referència a l'apartat a), i en la 62, incloure un nou apartat on digui : «La Llei de Taxes i Exempcions Parafiscals del 25 de desembre de 1958 no serà d'aplicació en l'àmbit territorial de Catalunya» Ens sembla tècnicament i jurídicament una solució millor.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra? *(Pausa.)* No hi ha torn en contra.

Bé, anem, doncs,... si no ho he entès malament, el senyor Diputat ha proposat de tractar conjuntament les dues esmenes.

Bé, aleshores, doncs, els qui siguin favorables al text d'aquest conjunt de les dues esmenes, 61 i 62, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text de les esmenes 61 i 62 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara anem a sotmetre a aprovació, o a votació, el text del Dictamen, també per a aquests mateixos dos articles, en el lloc on no ha estat alterat per aquestes dues esmenes.

Els qui siguin favorables a aquest text del Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquesta Disposició derogatòria, en allò que no ha estat esmenat per les esmenes abans aprovades, ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara cal emprendre la votació sobre l'Exposició de motius del Projecte de Llei i sobre el títol. *(Pausa.)*

Aleshores, doncs, sotmetrem a votació l'Exposició de motius i el títol. Els qui siguin favorables a aquesta Exposició de motius i al títol, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

L'Exposició de motius i el títol de la Llei han estat aprovats per unanimitat dels presents.

Ara som, doncs, en el moment que, si els Grups parlamentaris... *(Pausa.)* L'Il·lustre Diputat senyor Martí Carnicer té la paraula per a l'explicació de vot.

El Sr. CARNICER : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, inicialment, crec que és evident que hem de manifestar també la nostra satisfacció pel fet de l'acord que s'ha pogut obtenir en l'aprovació d'aquesta Llei. Ha estat evident —en la votació i en el tràmit aquest— que aquesta no ha estat una tasca fàcil. Jo no sé si el període de temps de lectura dels senyors Secretaris, en algun moment s'havia sobrepassat pel que a esmenes transaccionals es refereix, en qualsevol cas, serveixi això solament d'índex del treball que ha estat necessari realitzar per poder arribar a aquest acord.

Les esmenes que en el tràmit de discussió d'aquesta Llei s'han incorporat en permeten, en alguns aspectes tècnics, una millora, però jo diria que no és el gruix fonamental del que s'ha incorporat en aquesta discussió de la Llei, ja que l'important ha estat modular —com he dit en la meua intervenció inicial— l'increment fiscal que l'aprovació inicial —de tal com estava prevista— hauria suposat si no hi hagués hagut aquestes esmenes transaccionals que han permès situar el nivell d'increment, el nivell de pressió fiscal, a un nivell que hom pot considerar lògic i equiparable.

Amb tot —i deixant, diguem, com a aspecte més important el que acabo d'assenyalar i la satisfacció de l'aprovació de la Llei—, no podem tampoc estar-nos, en cap moment, d'assenyalar dues preocupacions : una —que ja l'he assenyalada en el moment de l'esmena a la totalitat, però que, per la seva importància crec que val la pena tornar-la a dir : i és que aquesta tasca realitzada serà poc efectiva si ara, per part de la Conselleria i dels organismes competents, no es procedeix a un treball complementari d'informació als ciutadans de les taxes que acabem d'aprovar. Cal que tothom, a Catalunya, sàpiga que aquestes són les úniques taxes que els funcionaris de l'Administració de la Generalitat poden cobrar pels serveis que han de prestar. I cal que es faci això amb tota la rapidesa i amb tota la immediatesa que sigui possible, ja que hi ha aquí —tots ho sabem—, en aquest món, una certa opacitat, una certa poca transparència que cal, d'alguna manera, arranjar; i aquesta és una virtut important d'aquesta Llei.

I també desitjaríem que, a partir d'aquesta Llei, es clarifiqués suficientment el tema de les taxes, i desaparegués quelcom que al nostre Grup li ha preocupat també en alguns moments i que ha posat de manifest en aquesta Cambra. Em refereixo a les disparitats que apareixen entre les xifres pressupostades i les xifres realitzades, pel que es refereix a la recaptació de taxes. Hom pot veure com, llevat de l'any 83 que sí que es va complir la previsió de les taxes, l'any 1984 es preveuen 5.800 milions de taxes, se'n recapten 2.300; l'any 1985 se'n preveuen 6.600 —no sabem la xifra exacta, però ben segur que estarà al voltant dels 2.500; l'any 86, al Projecte de Llei que està en discussió en aquest Parlament, se'n preveuen 4.700, que també sembla una xifra relativament elevada.

Esperem i desitgem que —ja sigui per la tasca portada en aquesta Llei, ja sigui per la indexació que ens ha promès el senyor Conseller— aquests defectes també es corregeixin i puguem veure una adequació pressupostària més elevada

entre el que hom preveu i el que és la realitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Una altra explicació de vot? Qui més vol explicar el vot? L'Illustre Diputat senyor Torres té la paraula.

El Sr. TORRES : Honorable President, senyores i senyors Diputats, ja coneixíem la capacitat negociadora de l'Illustre Diputat Jaume Camps —bones proves ho denoten altres Projectes de Llei que han vingut a aquest Ple—; però aquesta vegada cal reconèixer que la seva capacitat no solament s'ha confirmat, sinó que és segur que ha passat.

Aconseguir la retirada —o la transacció— d'un volum de 178 esmenes creiem que és una gesta parlamentària que val la pena que sigui subratllada i que sigui motiu de satisfacció per a tots plegats.

Celebrem, doncs, l'aprovació d'aquesta Llei que obeeix, al nostre judici, i que té unes motivacions importants : obeeix a la necessitat d'una regulació concreta de cadascuna de les taxes procedents de les transferències de serveis estatals; obeeix a la necessitat de procedir —previs estudis efectuats pels diversos Departaments— a la sistematització legislativa dels nostres tributs, en un sol text articulat; obeeix a la necessitat de suprimir certes taxes, per manca de justificació en l'actualitat, o pel seu escàs rendiment; obeeix a la necessitat d'adequar les tarifes existents al cost actual dels serveis que es presten en contrapartida. I obeeix, en fi, a la necessitat de crear noves taxes, esdevingudes justificades per la importància dels serveis prestats o pel seu cost. Es tracta, doncs, en resum, d'un esforç de recopilació, sistematització i actualització d'aquesta branca important de les nostres finances.

Amb la integració en un sol text de l'articulat que estableix les normes estructurals i de funcionament, i, a la vegada, el detall dels conceptes i de les respectives tarifes, s'haurà assolit una simplificació notable d'aquesta font d'ingressos, sempre digna d'atenció, però més encara avui, quan el futur de les finances autonòmiques està ple d'interrogants.

És possible que l'experiència ens demostrï que alguna de les nombrosíssimes taxes que figuren en la nova llei hagin estat excessivament o insuficientment valorades, però, a priori ens ha semblat, amb rares excepcions, que convenia fer confiança als estudis previs que han realitzat els tècnics dels diversos Departaments.

La major part de les nostres esmenes han quedat acceptades o transaccionades en els tràmits parlamentaris anteriors. Ens en quedava una de sola, que hem preferit retirar, en el tràmit del ple, per tal de coadjuvar a l'excel·lent esperit que ha predominat en l'elaboració d'aquest text legislatiu. És per totes aquestes raons, senyores i senyors Diputats, que el nostre Grup ha donat una resposta favorable al Projecte tot i esperant que aquestes fonts recaptatòries comportin una millora dels serveis que cal prestar als ciutadans i a les col·lectivitats i que, al mateix temps, contribueixin a la consolidació del nostre sistema financer.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre senyor Maties Vives té la paraula per fer ara l'explicació de vot del seu Grup.

El Sr. VIVES : Gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats. Bé, aquí s'ha dit que estem davant una llei fonamen-

talment tècnica i no per això exempta de determinats continguts que afecten matèries socials i d'una llei fonamentalment també globalitzadora i més entenedora que la legislació que teníem fins ara en relació amb el tema de les taxes. És evident —i aquí s'ha destacat—, que la tasca d'atansament que s'ha produït entre els Grups és importat; d'aquí jo també voldria sumar-me a les paraules del Diputat senyor Víctor Torres, la importància del ponent, en cada cas, i sobretot la importància del ponent del Grup que té la majoria absoluta de la Cambra per tal de fer possible aquesta tasca d'atansament i dir simplement que el nostre Grup parlamentari tenia algunes esmenes reservades per al Ple que ha retirat, que feien referència a dos capítols concrets : el primer és que nosaltres entenem que alguna de les taxes que hem aprovat podrien —i ho col·loco en condicional— podrien ser incompatibles amb determinada legislació comunitària, en relació amb aquest tema. A partir d'aquí manteníem aquestes esmenes. Hem entès, però —i així se'ns va explicar i vam comprendre l'argumentació— que havent-se aprovat recentment una llei d'adequació a la normativa comunitària del conjunt de la normativa de la Generalitat, aquests capítols seran revisats, seran estudiats de bell nou, per veure la seva possible adequació o no i, si en fos el cas, esmenat per via purament tècnica des del Consell Executiu en funció de la facultat que li va concedir el Parlament per l'aprovació d'aquella llei i, conseqüentment, retirades del text en el cas que, efectivament, col·lisionin amb determinades normatives comunitàries.

Un segon bloc d'esmenes és el que feia referència a concedir o atorgar majors facilitats a les societats cooperatives i a les societats anònimes laborals pel que fa referència a la prestació de determinats serveis en el sentit de rebaixar-los el cost de la prestació d'aquest mateix servei. Entenem, no obstant això —i així volem manifestar-ho— que és possible aconseguir la mateixa finalitat, i segurament amb un caàcter molt més progressista per via de la Llei de Pressupostos de la Generalitat per a l'any 1986 en el sentit d'incrementar les dotacions pressupostàries per cooperatives i per societats anònimes laborals en aquesta mateixa Llei de Pressupostos. Per tant, el que anunciem és que l'estalvi anunciat que nosaltres havíem previst com a funció, com a conseqüència de la reducció que preteníem del 50% en les taxes per les societats cooperatives i societats anònimes laborals, serà recollit també amb idèntic esperit com ha recollit la retirada de la nostra esmena en el debat de la llei pressupostària, en el sentit d'incrementar les dotacions que en aquest moment estan en uns nivells, jo diria, absolutament inacceptables i ridículs a la Llei de Pressupostos per a aquestes societats cooperatives i per a aquestes societats anònimes laborals.

És amb aquesta doble confiança, la de l'adequació de la normativa comunitària per la via de la llei aprovada pel Parlament i la urgència de la comprensió d'aquest problema, d'aquests sectors de l'economia anomenada social per via de llei de Pressupostos i aconseguir, allí sí, un autèntic tracte de favor i, per tant, una opció de Govern a favor d'aquest tipus d'entitats, d'aquest tipus de societats, que nosaltres hem retirat les nostres esmenes felicitant-nos, repeteixo, un cop més, de l'important atansament aconseguit amb aquesta Llei i amb el paquet d'esmenes —prop de 180— que hi havia en una primera instància.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra intervenció per a exposició...? (Pausa.) L'Il·lustre Diputat senyor Fernández, té la paraula.

El Sr. FERNÁNDEZ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, la Llei que acabem d'aprovar efectivament ve a substituir i millorar notablement la Llei 25/84, complint, en conseqüència, amb el compromís polític que aleshores es va assolir. Efectivament aquesta Llei substitueix la Llei 27/84 i la millora notablement. La millora notablement, sobretot, per la via d'aconseguir una major claredat i una millor transparència en el món aquest tan complex de la parafiscalitat, tal com ha dit el Conseller d'Economia i Finances durant la presentació del corresponent projecte. Hem de dir que, efectivament, es tracta d'una llei de caire bàsicament tècnic i que tots els Grups parlamentaris van presentar nombroses esmenes, tant des del punt de vista tècnic com pel que fa a la regulació estricta de les tarifes.

Nosaltres, avui hem presentat, hem mantingut viva només per al debat en el Ple una esmena que ha estat aprovada, per la qual cosa ens felicitem i agraim el vot afirmatiu a tots els Grups parlamentaris, hem transaccionat avui cinc esmenes i n'hem retirades vuit que havíem mantingut també fins aquest moment processal del debat parlamentari.

La rapidesa amb la qual s'ha desenvolupat aquesta sessió en una llei tan complexa, tant des del punt de vista de l'extensió de l'articulat com pel que fa referència a la regulació estricta de l'objecte material i competencial d'aquesta Llei, demostra que, efectivament, s'ha arribat a un nivell de consens molt elevat; això ho hem d'agrair al Conseller d'Economia i Finances, al portaveu del Grup que dona suport al Govern i a la resta de Grups parlamentaris. Jo crec que això és un exemple —sobretot en lleis d'aquest tipus— del que ha de ser un debat parlamentari, i crec que el Parlament de Catalunya, en aquest cas, s'ha de felicitar perquè, efectivament, el text que hem aprovat millora notablement el text que havia arribat a aquesta Cambra, i això demostra que, efectivament, el debat parlamentari en aquest cas ha estat un debat positiu en la mesura que, al final, ha donat a la Generalitat de Catalunya una eina que, sens dubte, li serà molt útil per aclarir aquest món sempre enfarfegós de la parafiscalitat.

Res més, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat senyor Jaume Camps té la paraula per a l'explicació de vot.

El Sr. CAMPS I ROVIRA : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, només unes breus paraules per felicitar-nos tots plegats per l'aprovació d'aquesta Llei. Una llei de més de 180 articles i 178 esmenes que surt per unanimitat vol dir que és una llei que ha estat treballada, és una bona llei, permetrà la unificació de les taxes, tal com ja es va iniciar amb la Llei 27/84, s'ha salvat escrupolosament la garantia de reserva de llei que, en tot l'àmbit fiscal és absolutament fonamental, es garanteixen perfectament els drets dels administrats i s'acosta a un principi ja marcat en la llei, és a dir, la voluntat que les taxes serveixin per cobrir el cost total del servei. Això és absolutament millorable, però era molt més important i ha estat destacat per tots els ponents, el consens abans que fer una llei de tipus fiscal amb uns enfrontaments.

Ens sembla que el Parlament, en aquest cas, ha fet una bona feina. Jo he d'agrair les paraules de diferents ponents, però he

de dir-los molt clarament que el consens és, evidentment, obra de tots, i només amb la gran col·laboració de tots els companys de ponència ha pogut, el ponent de la majoria, poder arribar junts amunt, colze a colze amb ells a aquest consens. I és molt evident que no és pas mèrit en aquest cas del ponent de la majoria, sinó que és també molt especialment mèrit de la mateixa Conselleria d'Economia i Finances, del mateix Conseller i del Director General de Tributs, que ho han aportat. Al cap i a la fi, el ponent de la majoria no és moltes vegades res més que la corretja de transmissió o el portaveu de la voluntat política d'un Govern.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, hem acabat aquest punt de l'ordre del dia i, abans de passar al següent, aquesta Presidència voldria expressar la seva gran satisfacció per la magnífica forma amb què la Cambra s'ha comportat i l'esperit de col·laboració que hi ha hagut per part de tots els Grups.

Moltes gràcies.

Proposta de constitució d'una Comissió d'Investigació sobre l'Actual Situació Penitenciària

Passem ara al punt següent, que és debat i votació de la proposta de constitució d'una Comissió d'investigació sobre l'actual situació penitenciària a Catalunya, presentada per més d'una cinquena part dels membres de la Cambra del Grup Socialista al Parlament de Catalunya.

Per a la defensa d'aquesta proposta ofereixo un torn a favor a un dels signants de l'esmentada proposta. Per a això, doncs, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Oliart.

El Sr. OLIART : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, durant el darrer trimestre de l'any 1984 alguns Diputats adscrits a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana van visitar les presons de Catalunya. Feia pocs mesos que els serveis penitenciaris havien estat traspassats a la Generalitat i era la primera ocasió de què es disposava per a conèixer la realitat penitenciària. No hi ha dubte que el que vam veure superava tot l'imaginable. Tots vam estar d'acord que les condicions de vida que havien de suportar els interns eren, simplement, infrahumanes, i que calia posar els mitjans necessaris per tal de canviar, al més aviat possible, un estat de coses que degrada la condició humana.

El Grup Socialista va emetre un informe descriptiu de la realitat vista, informe que no va ser ben rebut per part de la Conselleria, cosa que el Diputat que els parla no ha arribat a entendre mai, sobretot perquè l'informe es limitava a ser una acta notarial d'una situació que s'heretava. Les responsabilitats, en qualsevol dels casos, eren històriques. Sorpren encara més aquesta hostilitat envers l'informe socialista, quan als pocs dies de ser publicat en el *Butlletí del Parlament*, el Grup de Convergència i Unió en presenta una altre que, en l'essencial, coincidia plenament amb el nostre.

L'única conseqüència que es pot extreure, d'aquesta estranya actitud, és que al Consell Executiu el molesta enormement que es doni publicitat a la situació penitenciària. Actitud aquesta que considerem profundament errònia i totalment contrària als interessos de la mateixa reforma penitenciària,

perquè entenem que, en la mesura que el conjunt de la societat tingui un millor coneixement del drama de les presons, en la mesura que la sensibilitat ciutadana creixi entorn del problema, es faran més enèrgiques i es faran més decidides les actuacions institucionals a favor d'aquest món marginat. I és precisament, senyores i senyors Diputats, en aquest sentit que el Parlament pot jugar, ha de jugar, un paper decisiu. Cal que la nostra institució parlamentària abordi amb profunditat i amb rigor la qüestió penitenciària i, d'aquesta manera, ajudarem a crear la necessària consciència ciutadana envers la inexcusable obligació de tirar endavant la reforma pendent i, a la vegada, donarem al Consell Executiu l'impuls del qual també sembla tan necessitat.

Aquesta és la doble motivació de la nostra proposta de creació d'una Comissió parlamentària d'investigació sobre l'actual situació penitenciària a Catalunya, i hem triat aquesta via reglamentària per algunes raons de pes que tractaré de resumir. Han passat ja més de dos anys de l'assumpció dels serveis de presons, temps suficient per poder fer un primer balanç de la gestió de la Conselleria de Justícia, i hem de dir que, malauradament, les informacions que anem rebent de funcionaris i educadors, de reclusos i dels seus familiars, d'advocats penalistes i de diverses institucions relacionades amb la problemàtica indiquen clarament que no s'ha avançat i que, fins i tot, s'han donat passes enrere, encara que només sigui perquè la població reclusa ha augmentat, i les places disponibles són les mateixes. Si, a més a més, tenim en compte que les informacions que han estat donades per l'Honorable Conseller de Justícia a preguntes i interpellacions parlamentàries es poden qualificar en la majoria dels casos de poc clarificadores i, fins i tot, de contradictòries, es veu, en conseqüència, la necessitat d'aconseguir una informació directa de la situació dels centres que sols es pot aconseguir amb la visita personal.

Un altre avantatge de la Comissió d'investigació és que haurà d'elaborar un informe i, en el decurs d'aquesta elaboració, es produiran debats a comissió i a plenari que permetran aprofundir convenientment en els aspectes més controvertits, però sempre sobre la base del coneixement directe de la realitat, la qual cosa facilitarà la coincidència de les anàlisis i la recerca de solucions consensuades.

Fins aquí, senyores i senyors Diputats, les motivacions i raons essencials de la nostra proposta i l'explicació que haguem preferit la via reglamentària de la Comissió d'investigació com la més idònia per assolir els propòsits esmentats, d'una informació contrastada per la realitat, d'un debat rigorós i profund i d'arribar a trobar solucions conjuntes. Quant a les tasques concretes que haurà d'exercir la Comissió en els dos primers punts, suggerim la de visitar i inspeccionar els establiments penitenciaris dependents de la Generalitat, i la de requerir de les autoritats penitenciàries la informació que es consideri oportuna per tal de conèixer la gestió duta a terme pel Departament de Justícia en el decurs dels dos anys llargs que fa que té les corresponents competències.

En els altres dos punts, indiquem que la Comissió establirà les causes que han impedit la ubicació de nous centres amb la urgència i la diligència que eren necessàries, i coneixerà les ofertes d'emplaçaments que satisfacin el pla indicatiu formulat per la Generalitat o d'altres plans o programes que el Consell Executiu hagi definit darrerament.

I en aquest aspecte dels emplaçaments, de les noves construccions i del pla indicatiu, és necessari que ens hi aturem una estona, amb el permís de les senyores i els senyors Diputats, perquè en aquests temes la responsabilitat del Consell Executiu és molt gran, i molts són també els interrogants que encara estan sense resposta.

Per exemple, com és que el mateix President de la Generalitat va assumir en el Parlament, el setembre del 1980, la responsabilitat de decidir on anirien les noves presons, i avui, després de sis anys, encara no se n'ha començat cap? Per quines raons durant tot aquest temps i malgrat les competències en l'ordenació del territori i malgrat les contínues demandes del Ministeri de Justícia no es va ser capaç d'aconseguir finques on es pogués construir immediament i sense problemes? Per què l'única finca que va ser ofertada per la Conselleria i adquirida pel patrimoni nacional de l'Estat, la finca de Can Ribes, a la Roca del Vallès, no ha estat utilitzada pel Consell Executiu, quan l'Administració central ha traspassat la construcció de la presó de la Roca? Com és que en el famós pla indicatiu presentat en aquest Parlament no es pugui detectar avui, al cap de tres anys, ni un sol compliment, que ja és dir?

Crec que només existeix una resposta per contestar a tants i tants interrogants, i aquesta no és altra que la tan demostrada manca de voluntat política del Consell Executiu en matèria penitenciària.

Però, senyores i senyors Diputats, més val que deixem les conclusions perquè siguin establertes per la mateixa Comissió, en el supòsit, naturalment, que la constitució d'aquesta Comissió sigui aprovada avui en aquest Ple.

I respecte a aquest tema, cal dir que hem llegit algunes notícies en el sentit que el Grup majoritari de la Cambra s'hi pensa oposar. Nosaltres això ho lamentem. Jo no ho vull creure, personalment, perquè estimo que si aquest supòsit es confirma, seria un gravíssim error, i seria un error, en primer lloc, per al mateix Govern i per a la Conselleria, perquè demostraria que tenen moltes coses per amagar, i que existeix un temor generalitzat que surti a la llum pública una situació que és molt pitjor del que ens imaginem, i que tenen raó tots aquells que afirmen que les inversions que s'han fet a les presons fins al dia d'avui han estat sols per posar-hi més reixes, i per a res més.

Però, el més greu, és que seria un error que afectaria Catalunya i les seves institucions més representatives, perquè significaria no acceptar, per part del Govern, que el Parlament i el conjunt de forces polítiques que el componen contribueixin a tirar endavant aquesta reforma que el país té pendent, i que es diu reforma penitenciària.

D'altra banda, tinc, personalment, una gran curiositat per conèixer les raons o les justificacions que pot al·legar Convergència i Unió en un hipotètic vot en contra, atès que ser majoria a la Cambra li garanteix que l'informe penitenciar que surti d'aquest Parlament ha de tenir, forçosament, la seva aprovació. I que no se'ns digui que la Comissió d'investigació no és la forma més convenient, perquè tothom sap que el Reglament de la Cambra no ofereix cap altra possibilitat per complir el doble objectiu d'una informació directa i d'un debat parlamentari amb resolucions.

Per acabar, senyores i senyors Diputats, dir que Catalunya necessita crear un sistema penitenciar que estigui a l'altura d'una societat moderna; que aquesta és una tasca difícil i, a ve-

gades, fins i tot incompresa, però precisament per aquestes circumstàncies és més obligada la participació i col·laboració de tots.

I és fonamentalment en aquest sentit, ho repeteixo, que cal emmarcar la nostra proposta.

És, doncs, amb la finalitat d'impulsar una política fins ara esmortida, de conèixer també la situació real de les nostres presons sense intermediaris, i d'obrir el camí per tal de trobar entre tots les solucions que el Consell Executiu per ell mateix no ha estat capaç d'aconseguir fins ara que els demano, senyores i senyors Diputats, el seu vot afirmatiu per a la constitució d'una Comissió parlamentària d'investigació sobre l'actual situació penitenciària de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula... No hi ha torn en contra? Aleshores, hem de passar ja a donar la paraula als Grups parlamentaris que ho sol·licitin, per manifestar la seva posició.

En aquest sentit, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Alay.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, és evident que nosaltres compartim en gran mesura tot el que ha exposat el senyor Oliart. El senyor Oliart i el Diputat que els parla hem format part durant bastants anys de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, i ens hem preocupat d'una manera molt especial per la qüestió de les presons. Això és obvi, però, de tota manera, volia remarcar-ho perquè he de manifestar també alguns dissentiments respecte al que ell ha exposat, més que sobre el que ha exposat, sobre la intenció del que pretén, que s'aprovi aquesta Proposició de creació d'aquesta Comissió, que nosaltres ignorem si sortirà o no perquè, com molt bé ha dit l'Il·lustre senyor Diputat, dependrà del vot del Grup parlamentari de Convergència i Unió, que té la majoria.

De tota manera, vull expressar que ha de quedar ben clar que nosaltres sempre hem estat en contra que la Generalitat hagués acceptat el traspàs de la gestió dels establiments penitenciaris, perquè era la part més dolenta de la justícia. Es tractava de la gestió d'unes presons vigilades des de fora per forces d'ordre públic que no depenien de la Generalitat, i en què els residents hi eren internats per sentències de tribunals que tampoc no depenien de nosaltres.

En definitiva, ens ha tocat —en això— ballar amb la més lletja. Si hi ha mala gestió en la qüestió d'establiments penitenciaris, cal denunciar-la, però en qüestions concretes. Però em sembla que no és adequat crear una comissió d'investigació d'aquest tipus.

No fa gaires dies, en el darrer Ple, es va haver de votar també la creació d'una Comissió d'investigació de maltractaments dels infants, que nosaltres vam votar favorablement, malgrat que vam mostrar les nostres reserves per la generalitat del tema, perquè eren moltes les coses que implicava, i ens semblava que era transformar el sentit d'aquesta Cambra.

Avui nosaltres podríem dir que el problema de les presons és tan greu com diu el senyor Oliart, o encara potser més, però nosaltres creiem que encara és més greu. Però és que hi ha moltes coses greus en aquest país i, si per cada cosa greu, hem de crear una comissió d'investigació, podem citar-ne unes

quantas de les quals potser caldria parlar també en altres Plens. Es podria crear una comissió d'investigació dels accidents dels soldats a l'exèrcit. Es podria crear una comissió de les condicions en què viu la gent de les barraques. Es podria crear una comissió de les condicions de vida dels jubilats per causa de pensions baixes, o de les causes de fallida voluntària d'empreses d'assegurances que deixen els que han estat pagant durant tota la seva vida assegurances de vida i, en canvi, la Direcció General d'Assegurances de Madrid mai no ha fet res respecte a això per controlar-ho ni per garantir que aquests que han estat pagant tinguin al final de la seva vida el que els corresponia.

Es podrien crear comissions també d'estudi i d'investigació sobre la conveniència o no de la privatització dels complements voluntaris de pensions, o es podrien crear comissions d'investigació i de control de l'eficàcia dels funcionaris; o es podrien crear comissions d'investigació de les causes dels accidents de trànsit que causen desenes de morts cada setmana a les carreteres del nostre país, etcètera, perquè penso que seria una llista bastant difícil de completar.

Quines són les funcions del nostre Parlament? Penso que és ben clar que és la d'impuls i control de l'acció de Govern; això ho ha dit també el senyor Oliart, hi estem totalment d'acord, però pensem que aquest impuls i control ha de ser per causes molt concretes i, en aquests casos, són plenament justificades les comissions d'investigació quan es tracta de casos de calamitats públiques, com riudes, incendis forestals i altres que es puguin produir. No es pot convertir el nostre Parlament, aquesta Cambra, en un centre d'estudis. Per això hi ha les universitats, per això hi ha centres privats o semioficials d'investigació sociològica. Hi ha els mateixos departaments del Govern que poden promoure aquests estudis i tenen mitjans per fer-ho, i tenen l'obligació de fer-ho, i si no ho fan, els hem d'exigir que ho facin, però ens sembla inoportuna la creació de la dita Comissió.

Per tant, nosaltres, sentint-ho molt, en aquesta ocasió votarem en contra de la creació d'aquesta Comissió d'investigació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Ara tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó perquè parli en nom del seu Grup.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, aquest és un dels poquíssims temes en què qualsevol enquesta a nivell de la població donaria uns resultats d'enorme acceptació sobre la seva gravetat, no òbviament sobre solucions a aquesta gravetat : el tema de les presons.

Jo els puc dir que explicant aquest tema a nivells universitaris, i llegint l'article 25.2 de la Constitució, que diu textualment : «Les penes privatives de llibertat i les mesures de seguretat restaran orientades vers la reeducació i la reinserció social.» provoquen d'immediat que l'audiència estudiantil preguntin quan el dret, que sempre és prescripció —ho hauria de ser—, correspon a situacions com la de la presó Model, que no és prescripció, és un fet flagrant.

Que lluny som del que diu la Constitució en aquest punt concret, que és un tema —ho repeteixo— d'extrema gravetat. Nosaltres també participarem en unes visites que s'organitzaran des del mateix Parlament a les institucions penitenciaris de Catalunya, i en vam treure les nostres conclusions.

Per això demanàrem a tots els oradors que pugen en aquesta

tribuna, que sobre el tema presons no en fem partidismes. El tema és tan greu, el tema és tan contradictori sobre el que tothom diu que vol fer, el tema és tan explosiu que, malauradament, entrar en partidismes sobre el tema presons pot dur a situacions ben paradoxals. Si de cas, demanariem que tothom assumís la càrrega de responsabilitat que té, que té quotes diferents pel que fa a aquesta situació.

Nosaltres ens podríem preguntar quina és la responsabilitat que té el Govern central fins fa sis mesos, quan es van produir determinats traspassos, per a la no-construcció d'algunes presons, i ens hem de preguntar avui quina és la responsabilitat del Consell Executiu, com al seu dia —i no ens en vam amagar— criticàrem i continuarem criticant el Conseller de Justícia per no haver volgut plantejar de manera global i responsable la localització dels centres penitenciaris, i haver jugat a una loteria tan sorprenent que, de vegades, per no dir la majoria, ha provocat reaccions insolidàries, cal dir-ho, però reaccions a tots els àmbits municipals o en la majoria dels quals s'ha intentat aquella solució.

Nosaltres creiem —i ho podem dir amb una certa autoritat per dos exemples municipals concrets governats pel PSUC respecte a solucions positives al problema— que aquesta no és la manera d'abordar el tema, i menys —ho repeteixo— quan també som responsables de no haver sabut afrontar la insolidaritat de la gent del carrer i dels càrrecs polítics sobre aquesta qüestió. Que fàcil és dir que es facin noves presons i que fàcil és comprovar que ningú vol la presó a casa seva.

Nosaltres, per totes aquestes raons, i amb el màxim esperit unitari i institucional, donem ple suport a la proposta de crear una Comissió d'investigació, i no entendrem, per aquestes raons, que se'ns digui que no, perquè, si ja s'ha fet aquesta activitat fora del marc reglamentari, i ara es planteja de donar-li *status* reglamentari, si tothom està d'acord en aquesta necessitat, si tothom vol participar a solucionar-ho, no entendrem cap tipus de raonament contra una cosa —anava a dir «tan inofensiva», però ho retiro— tan important per al coneixement dels Diputats, per rebre informació, dintre de la migradesa de les nostres competències, com és anar a investigar, reglamentàriament i solemnement la situació de les presons.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per intervenir en nom del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, el mes de desembre de 1985 ja vàrem substanciar dues mocions socialistes subsegüents a interpellacions sobre constitució de comissions de presos i sobre construcció de nous centres penitenciaris.

El Grup Socialista acostuma a presentar un tema, primer, com a pregunta, després com a proposició no de llei, interpellació, moció subsegüent, i, ara, creació de Comissió d'investigació. Un assumpte amb aquesta estratègia dóna molt de joc; ja vàrem manifestar en la Comissió de Política Social —en què recolzàrem el Grup Socialista en la Proposició no de Llei sobre la cooperativa de segon grau APENFOR— que, si anaven variant un tema, vestint-lo amb diverses formes d'actuació parlamentària, ens obligaria a abstenir-nos.

La situació penitenciària a Catalunya només es pot resoldre, creiem nosaltres, en dues vessants : primera, que el Govern

central entengui que a Catalunya hi ha el 16% dels presos d'arreu de l'Estat i, per consegüent, aquest percentatge obliga al mateix tipus d'inversió sobre el pressupost de què disposa arreu l'Estat, i no un 5%, com aproximadament és ara.

Ja vàrem dir el passat desembre que el Govern socialista, que ha governat tres anys i mig, ens podria contestar aquesta pregunta : «Què han aconseguit els socialistes catalans, que els avalu ara per demanar responsabilitats precisament en una qüestió, quan les inversions en obra nova, que té l'obligació, el Govern central, de fer a Catalunya, es limiten a la transferència d'adjudicació de la presó de la Roca? »

En segon lloc, creiem que la solució —i moltes vegades ho hem manifestat— és difícil perquè els traspassos es varen fer malament. Es varen traspassar presons, i resulta que, la quantitat traspassada, no arriba per mantenir-les com estaven. Bé, s'ha de pagar l'error. Com? Doncs, no confiant en diners traspassats per obres de substitució, perquè no existeixen. És qüestió de prioritats polítiques, i han de sortir d'altres ingressos dels pressupostos de la Generalitat. Si no deixem de fer altres coses i no fem presons, no solucionarem el problema. Es continua agreujant lleugerament la relació, ja manifestada en aquesta Cambra, d'1,5, 2,5, 3,5; és a dir, 1,5 places penitenciàries que estan utilitzades 2,5 vegades, amb una seva possibilitat humanament racional d'utilització i, en canvi, en la realitat, inhumanament, estan utilitzades 3,5 vegades.

Quant als objectius d'aquesta proposta, el primer, que és visitar els centres, nosaltres creiem que continua vigent l'oferiment del Conseller de Justícia a membres de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, per visitar periòdicament les presons. Creiem, doncs, que no fa falta demanar una comissió d'investigació.

Quant al segon punt, requerir la informació per conèixer la gestió de la Conselleria de Justícia, creiem que és més positiu, o seria més positiu que, quan la Comissió així ho cregui convenient, es demani una sessió informativa monogràfica amb el Conseller de Justícia.

Quant al quart punt, investigar les obres d'ubicació, creiem que és una intromissió en les funcions executives. El Parlament ha d'exigir comptes i ha de controlar l'Executiu, però el que no creiem que ha de fer és la feina d'aquest.

Quant al tercer punt, en què es demanen determinades causes que han impedit la ubicació de nous establiments, ja hem dit que és culpa tant del Govern central com de la Generalitat.

Senyores i senyors Diputats, recolzaríem, no obstant això, aquesta proposta, si haguéssim notat en la intervenció del Grup Socialista, per exemple, d'aconseguir del Govern central que, de setze centres inaugurats a l'Estat, i un a Catalunya, s'hagués variat aquesta proporció restablint un equilibri al qual Catalunya creiem que té dret.

Com que el Govern socialista no ha fet res, no creiem que pugui ésser proponent, el Partit Socialista de Catalunya, d'aquesta Moció i, a més, com que no creiem que pugui solucionar-se amb una Comissió d'investigació el greu problema de la situació penitenciària a Catalunya, el Grup Popular s'abstindrà.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per presentar la posició de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat

senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, després de les intervencions que m'han precedit, molts dels aspectes que a mi m'hauria agradat de tocar, ho han estat, i la veritat és que no vull cansar la Cambra repetint-los.

L'orador que m'acaba de precedir ha fet referències a les actuacions —nosaltres creiem, i amb això coincidiríem plenament amb ell— menys intenses i menys profitoses i menys bones que altres administracions han fet sobre aquesta qüestió. No hi entraré.

Un altre orador que m'ha precedit ha fet referència a un altre tema importantíssim, que és el tema de la solidaritat, de la manca de solidaritat que exhibeixen determinats càrrecs públics, quan es plantegen solucions a aquest problema, i aquesta manca de solidaritat l'exhibeixen també importants càrrecs públics —alcaldes, concretament— del partit que proposa la creació de la Comissió d'investigació. (*Remor de veus.*)

Jo em referiré, entraré en el fons de la qüestió —si em permeten— dient, i retallant molts dels meus arguments, que el Parlament té suficient coneixement de la situació penitenciària a Catalunya. Concretament —i oblidant-nos de què es va fer en la passada legislatura, i parlant només d'aquesta—, l'any 1984 es va aprovar, per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, que Diputats de tots els Grups parlamentaris adscrits a la Comissió, visitessin tots els centres penitenciaris de Catalunya, i les visites es van realitzar durant els mesos de novembre i desembre de 1984.

El mes de maig del 85 el Grup parlamentari Socialista, com a annex a una proposició no de llei, aportà un informe d'aquestes visites, segons la seva particular visió, que es publicà en el *Butlletí* del Parlament del 3 de juny del 85. El mes de juny del 85 el Grup parlamentari de Convergència i Unió, com a documentació parlamentària a una esmena seva a l'anteriorment citada proposició no de llei, aportà un altre informe del resultat de les visites als centres penitenciaris, informe que es publicà en el *Butlletí* del Parlament del 26 de juliol del 85.

El 26 de novembre del 85 el Conseller de Justícia, a petició seva —a petició seva—, realitzà una sessió informativa davant la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, en la qual aportà, d'una forma exhaustiva i detallada totes les dades sobre les institucions penitenciàries de Catalunya, així com la seva problemàtica, les actuacions portades a terme pel Departament de Justícia, les actuacions en fase de realització i els plans previstos a curt, a llarg i a mitjà termini.

No hi ha cap tema relacionat, no hi va haver cap tema relacionat amb la situació penitenciària catalana que, en aquella sessió informativa, no fos abordat en profunditat pel Conseller, i la ubicació i la construcció de nous centres penitenciaris ho va ser de manera especial.

Tant l'exposició del Conseller com les seves respostes —i les del Director General de Serveis Penitenciaris de Rehabilitació, que també assistia a la sessió informativa— a les preguntes dels senyors Diputats es publicaren en el *Diari de Sessions* corresponent.

Des del 20 de febrer de 1984 fins al dia d'avui, s'han tramitat —i s'hi ha donat les corresponents respostes— trenta-una preguntes directament relacionades amb la situació penitenciària a Catalunya. Han estat, a més a més, objecte de debat, quatre interpellacions, dues mocions i dues proposicions no de llei.

El Síndic de Greuges, les funcions del qual emanen —com tots vostès saben— directament del Parlament, ha informat sobre la situació i la problemàtica de les institucions penitenciàries a Catalunya : llurs interns i llurs funcionaris.

Després d'aquesta relació, sembla que es pot afirmar sense dubte que el Parlament té tot el coneixement i la informació que es pot tenir de la situació penitenciària a Catalunya, tant sobre les condicions de vida dels interns confiats a l'Administració de la Generalitat i de la situació de treball dels funcionaris, com sobre la ubicació i la construcció dels nous establiments, sobre les causes i les circumstàncies que han afectat i afecten la situació i el moment de cadascun dels expedients de realització.

D'altra banda, no cal oblidar l'altíssim grau de control —i cal que sigui així, i és bo que sigui així— a què és sotmesa en la seva actuació l'Administració penitenciària i, a risc d'avorrir-los una mica en aquest dia gris i pesat, els faré una petita relació d'aquests elements de control, que és bo que sigui així —hi insisteixo— de l'Administració penitenciària.

A més a més del control propi, de l'autocontrol intern mitjançant la inspecció penitenciària, tenim : el control parlamentari, que, com s'ha vist, no s'ha deixat d'exercir contínuament per la Cambra, fent ús freqüent dels diferents mecanismes que té a la seva disposició; el que exerceix el Síndic de Greuges, ja sigui d'ofici o a instàncies dels ciutadans; el dels jutjats de vigilància; el dels fiscals adscrits als jutjats de vigilància... És a dir que nosaltres pensem que, efectivament, hi ha tota la informació que es vol, que es vulgui, que es pugui desitjar.

Per què, doncs, es fa aquesta proposta de Comissió d'investigació? Abans d'entrar en aquest punt, en aquesta pregunta, que és la crucial —i serà ràpid, senyor President—, m'agradaria fer només un comentari a una de les propostes o a un dels objectius que el text proposat marca. És quan es refereix a la substitució de la funció de l'Executiu, en el punt 3, quan diu : «Determinar les causes i circumstàncies que han impedit d'aconseguir fins ara la ubicació de nous establiments penitenciaris a Catalunya de forma ràpida», i —perdó, és el punt 4— : «investigar les ofertes d'ubicació que, a sollicitud de la Comissió, es puguin presentar i que puguin satisfer el pla indicatiu formulat pel Govern de la Generalitat.»

Bé, senyores i senyors Diputats, ens trobem davant d'una Comissió d'investigació que, en l'aspecte d'obtenció d'informació, no afegeix res de nou, perquè ja he explicat totes les altres possibilitats que hi ha, i en l'aspecte que podria tenir d'impuls al Govern, senyores i senyors Diputats, aquest intent de substitució de les funcions de l'Executiu no són impuls del Govern; en tot cas, són un intent d'empenta, o de coça, potser, probablement des d'un punt de vista electoral, al Govern.

Per totes aquestes raons, nosaltres ens oposarem amb tota rotunditat a l'aprovació de la constitució d'aquesta Comissió.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Acabat el debat, anem a passar a la votació d'aquesta proposta de constitució d'una comissió.

Els Il·lustres senyors membres de la Cambra que hi estiguin d'acord, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La proposta de constitució d'aquesta Comissió ha estat re-

butjada per 25 vots a favor, 68 en contra i 4 abstencions.

Modificació de l'ordre del dia

Passem ara ja a la part corresponent a les interpellacions. Aquesta Presidència ha d'innovar el Ple que, respecte a la primera interpellació, hi ha hagut acord entre l'Il·lustre Diputat interpellant i el Conseller per ajornar-la per al proper Ple.

Interpellació a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre els centres escolars de nova construcció

Per tant, suposant que aquest Ple no hi fa cap objecció, passem a la interpellació següent, que és la que fa a l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament, sobre els centres escolars de nova construcció, l'Il·lustre Diputat senyor Alay, a qui tinc el gust de donar la paraula.

(El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. ALAY : Senyor President...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, Honorable senyor Conseller, nosaltres, en fi, el Diputat que els parla presenta al Conseller d'Ensenyament la interpellació, demanant quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en matèria de contractació i control de la construcció de nous centres escolars.

La pregunta feta així és molt àmplia, evidentment, i naturalment al que m'he de referir és a algun cas concret, perquè pugui servir d'exemple i evitar que es pugui generalitzar el que explicaré i que pot haver succeït, i que ha succeït.

Diuen que «una imatge val més que mil paraules», però això, naturalment, no és possible des d'aquí, i aquesta imatge haurà d'ésser la descripció, una mica detallada, d'un fet concret per evitar que es pugui generalitzar.

Es tracta, concretament, de la construcció de l'Institut de Batxillerat Manuel de Blancafort, de la Garriga. L'octubre de 1984 l'edifici del nou centre estava ja pràcticament acabat —parlo de l'octubre del 84—; s'esperava que, si no es podia començar el curs, almenys s'hi podria començar a treballar per Nadal. El novembre del mateix any es descobreix que l'aigua no arriba amb pressió suficient i que cal muntar un grup de pressió en dipòsit, i comencen unes obres. El juny del 85, és a dir, set o vuit mesos després, hi ha un relleu de la directiva del centre; l'edifici nou encara no està ocupat, però sembla estar ja en condicions. A primer de juliol del 85 hi ha la presa de possessió de la nova junta directiva, i per una instrucció telefònica el nou director s'assabenta que pot anar a recollir les claus del nou edifici a les oficines, directament, d'un contractista d'obres del poble, cosa que fa; inspeccionen el nou edifici el director i la nova junta directa, i no hi ha subministrament encara ni de llum ni d'aigua, no hi ha ni gas-oil en el dipòsit de la calefacció, no s'ha fet la neteja de l'edifici, s'observen deficiències diverses en els acabats, la zona esportiva exterior no està feta, hi ha parts del disseny perilloses...

El 12 de juliol s'envia a la Direcció General un primer memoràndum de deficiències observades en la construcció de l'edifici. El juliol de l'any 85 es porten a terme les gestions neces-

sàries per contractar els subministraments d'aigua i de llum; de l'aigua, en té cura la Compañía de Aguas e Inversiones, i informa al director que estan ja tips de presentar el pressupost de la instal·lació definitiva del subministrament, perquè la documentació presentada s'ha extraviat ja dues vegades en l'organisme corresponent —no se n'ha rebut tampoc encara, resposta—; llum, cal que un inspector de FECSA revisi la instal·lació en presència de l'industrial instal·lador, amb el vist-i-plau de fer-se la connexió; el director ho intenta, però no ho aconsegueix, de posar-se en contacte amb l'industrial instal·lador i, finalment, aconsegueix parlar amb la secretària d'aquesta empresa, la qual li dóna seguretat que el primer de setembre se n'haurà fet la revisió. Setembre del 85 : s'obre el centre del dia 2 i, posats en contacte amb FECSA, es constata que l'empresa INSTESA no ha complert el que havia promès i que la revisió no s'ha fet. Es remet a la Direcció General el pressupost de neteja de vidres, es remet a Cubiertas y MZOV còpia de l'escrit del 12 del 7, sobre deficiències de construcció.

Posteriorment, arriba la notícia que l'empresa INSTESA haa desaparegut del mapa. Amb la intervenció del pare d'un dels alumnes, que es veu que és una jerarquia d'una empresa elèctrica, s'acorda amb l'empresa que la revisió es farà sense la presència de l'industrial instal·lador; es fa aquesta revisió, però, sorprenentment, l'escomesa no hi és, van oblidar-se de fer-la o algú la va tapar : la connexió no pot, doncs, fer-se, i l'empresa MZOV envia un nou industrial instal·lador.

La resta del mes de setembre : la neteja de l'edifici encara no s'ha pogut fer, perquè a més de no haver-hi el subministrament d'aigua tampoc no hi ha la llum, i el grup de pressió no funcionava. Els horaris i la distribució del professorat, així com la distribució d'espais del nou edifici estan llestos; podria començar el curs el dia 1 d'octubre del 85 si l'edifici estigués en condicions, és a dir, un any després.

Amb una nova intervenció de la mateixa persona d'aquella companyia elèctrica —el pare d'un alumne— s'aconsegueix que es comencin a arreglar les deficiències de la instal·lació. Una empresa que pavimenta el carrer deixa al descobert la claveguera general de l'edifici i la trenca; a més, es descobreix que el seu recorregut envaeix el terreny veí d'una altra propietat; s'acorda convocar els alumnes per fer la presentació i el lliurament d'horaris i no començar les classes per causa del problema sanitari que resulta perquè ja està la claveguera trencada i al descobert. Es convoca reunió de pares d'alumnes per explicar-los-ho i s'informa l'Ajuntament de la Garriga. Una vegada feta la reparació provisional de la claveguera per la brigada municipal, comencen les classes.

El mes d'octubre. El sistema de subministrament d'aigües, servit encara per comptadors d'obres, no funciona bé, algunes zones de l'edifici no tenen llum; en tornar d'un llarg cap de setmana es descobreix que el dipòsit de l'aigua ha rebentat; la direcció del centre acorda suspendre les classes, perquè sense aigua la situació sanitària queda compromesa. Aquesta és una qüestió que sí que val la pena de mostrar-ho gràficament : un dipòsit d'aigua de fibra de vidre totalment esberlat; causes : van haver-hi d'intervenir els investigadors d'empreses privades i van dictaminar que aquest dipòsit de fibra de vidre, de fibra de plàstic s'havia esberlat perquè només estava falcet per una de les bandes, i faltaven les falques de ciment per l'altra banda, i, a causa de la pressió de l'aigua, es va esberlar.

Comença la reparació d'aquest dipòsit i la construcció d'un basament correcte, es fa una connexió provisional i l'aigua comença a donar servei només a la planta baixa.

El novembre del 85 es posa en marxa la calefacció : només funciona a la segona planta, no la reben les altres, i les dutxes del gimnàs tampoc no funcionen. Durant la resta del mes de novembre la instal·lació elèctrica no funciona bé : s'hi fan reparacions a càrrec d'un altre instal·lador enviat per Cubiertas y MZOV, i el grup de pressió de l'aigua funciona també, encara, malament.

Les contínues avaries van degradant el clima del centre, la instal·lació elèctrica d'una part de l'edifici acaba d'esbojarrar la gent i es troben que una part de l'edifici està connectat amb 220, mentre que la resta de l'edifici està connectat a 380.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Il·lustre senyor Diputat, la relació, sens dubte, és de gran interès, però li voldria recordar que estem substanciant una interpellació, i tinc la sensació que respon més a una pregunta que no a una interpellació. Segueixi, però...

El Sr. ALAY : Sí, bé, és que la interpellació venia al final. (*Rialles.*) Moltes gràcies.

Bé, jo voldria acabar, només, en fi, demanant al senyor Conseller que expliqui quin és el propòsit de capteniment que té el Consell Executiu per evitar que aquestes coses succeeixin, i a mi, senyor President, m'era totalment impossible explicar què és el que podria succeir d'una manera generalitzada, si no particularitzava amb allò que coneixia en profunditat, i, és clar, vostè m'ha tallat la profunditat i m'ha deixat amb un gran nombre de pàgines...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Il·lustre senyor Diputat, li deixo un parell de minuts perquè pugui esplaiar-se encara (*riallès*), però li agrairia que també substanciés el fons de la interpellació.

El Sr. ALAY : Bé, el fons de la interpellació és que hi ha, naturalment, un sistema de contractació d'obres, hi ha un sistema d'adjudicació —que jo no dubto que el Govern de la Generalitat ho fa d'acord amb el que disposa la legislació vigent—; de tota manera, aquest sistema d'adjudicació, és evident que es fa moltes vegades a empreses importants, que després, aquestes empreses, subcontracten els serveis d'instal·lació a altres companyies, la qual cosa tampoc no està en contradicció amb la legislació vigent. Però, el que és evident és que hi ha d'haver un control de les obres pel mateix Departament, un control directe de les obres, perquè no arribin a succeir els fets, com els que he esmentat. I, al llarg de tota aquesta evolució, que és des del mes d'octubre del 84 fins a l'actualitat, en realitat, només dues vegades un inspector de la Generalitat es va personar per comprovar només els horaris de classes i les qüestions que feien referència a l'ensenyament, però en cap cas a la comprovació de les deficiències de l'obra.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per contestar, té la paraula l'Honorable Conseller d'Ensenyament, senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan Guitart) : Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Diputat, em sap greu no poder contestar a tots i cadascun dels problemes de què vostè ha fet esment, en relació amb aquest institut d'a-

questa població del Vallès Oriental, població que, per altra banda, disposa d'un institut, que jo crec que és un institut adequat, un institut important, un institut que ha costat molts diners, i que, bé, veig que s'ha fet molta literatura, com correspon a una població en què les seves autoritats també utilitzen la literatura com a mitjà d'expressió cultural.

El que passa és que, senyor Diputat, jo comprenc, és a dir, sembla que pel que vostè exposa en aquesta obra hi ha hagut deficiències; de tota manera —només per a la seva tranquil·litat i perquè vostè feia una exposició que, tot i que es referia a un cas concret, però, m'imagino que el que pretenia, com deia finalment, era generalitzar-lo—, jo li voldria explicar que des de l'any 81 al 85 s'han contractat 1.191 obres, és a dir, s'han contractat més de 200 obres per any —aproximadament, una obra per cada dia de l'any—, de les quals 250 corresponen a obres noves i a RAM, i unes 900 a reformes, és a dir, que vol dir que la Direcció General que s'ocupa d'aquest afer és una Direcció General que té una feina considerable, i al mateix temps val a dir que els tècnics, tant els arquitectes com les persones que s'ocupen dels serveis i del personal administratiu, són persones que hi dediquen tot l'interès, i que jo crec que d'una forma reeixida.

Alguna vegada s'ha comentat que —jo mateix n'he fet una al·lusió, i si vostè m'ho permet amb una certa satisfacció— les obres de la Generalitat, que han trencat els esquemes que existien, i que es fan projectes i obres noves que s'adapten millor al paisatge, a la situació urbanística, al mateix entorn de la població, que aquestes obres noves representen un trencament amb la situació anterior, en la qual s'apliquen, encara ara, mòduls de centres, que tots es fan iguals, i que no únicament jo crec que contribueixen que l'escola no tingui la seva implicació en el medi, sinó que també en alguns casos no resulten adequats per a les tasques que s'hi fan.

De tota manera, fer projectes nous i fer obres noves, i que hi hagin participat en aquesta allau d'obres més de quatre-cents arquitectes, a part dels tècnics del Departament, doncs, alguna vegada, suposo que deu tenir els seus inconvenients; no sé si específicament en aquest cas.

Només com una referència, l'obra a la qual vostè es referia ha costat més de 112 milions de pessetes. Efectivament, en aquesta obra s'hi han trobat alguns inconvenients, als quals després em referiré d'una manera específica, per contestar també el que vostè em deia.

Però, pel que fa referència a la pregunta general, la política..., vostè diu : «quina política té el Departament?» Pel que fa referència a l'adjudicació d'obres, nosaltres seguim la Llei de Contractes de l'Estat i el seu corresponent Reglament General de Contractes. Concretament, l'article 28 d'aquesta Llei i el 92 del Reglament especifiquen les formes d'adjudicació, que són la subhasta, el concurs-subhasta, el concurs i la contractació directa. Les obres del Departament s'adjudiquen d'acord amb aquests articles anteriors i a tots els desplegaments posteriors.

El seguiment de les obres es realitza a través de l'oficina de supervisió. És a dir, primer es presenta el projecte i, llavors, sota la responsabilitat de la direcció facultativa donada per tècnics acreditats i segons demana aquesta Llei de Contractes de l'Estat, es fa la supervisió i es realitzen els controls corresponents i, d'una manera especial, el control de qualitat de materials i unitats d'obra que es realitza d'acord amb el Decret

77/1984, de la Presidència de la Generalitat.

Una vegada finalitzada l'obra, no els inspectors, sinó els arquitectes, el director de l'obra i els arquitectes de la Unitat Tècnica, realitzen els corresponents controls —els que marca la Llei i d'altres. Jo li puc assegurar que he comprovat que, en aquest cas, l'arquitecte director de l'obra i l'arquitecte del Departament hi han anat més de dues vegades.

En tot cas, al qui vostè es referia era a l'inspector de Batxillerat, que aquesta és una altra qüestió; però ell considerarà probablement, una vegada feta la verificació de l'obra, per part de l'arquitecte, que aquesta no era la seva tasca, que afectava més aspectes acadèmics, i aleshores es fa una recepció provisional que correspon a considerar que l'obra està perfectament acabada i tenir cura que les anomalies que hi hagi puguin ser resoltes abans de la recepció definitiva. De tota manera, la responsabilitat de l'obra la té el contractista, pel que fa a la garantia.

En relació amb aquest institut, es va produir un fet, que va ser un fet desagradable i que no és el primer cas que es produeix, és a dir, molts casos, empreses constructores, empreses importants i empreses menys importants o han fet fallida o han fet suspensió de pagaments, i en aquest cas concret, els qui es van declarar en suspensió de pagaments van ser els industrials, lampistes i electricistes, la qual cosa suposo que justifica el període de temps que, entre que aquests van fer la suspensió de pagaments, que es van resoldre els contactes reglamentaris, i que se'n va fer càrrec una altra empresa, o unes altres persones, doncs això produeix, no únicament un lapse de temps en el qual la cosa queda paralitzada, sinó que al mateix temps es produeixen situacions de desajustament en relació amb la valoració de l'obra que estava acabada i la que calia fer. I m'imagino, segons sembla, que aquest és el cas que ha passat aquí.

De tota manera, les deficiències fonamentals que s'havien constatat el dia 21, eren —a les quals el senyor Diputat feia referència— en el grup de pressió de l'aigua, que la direcció del centre va dir que tenia alteracions; i aquesta deficiència del grup de pressió de l'aigua, no es va detectar a la visita preceptiva; el segellat d'una junta-dilatació feta amb silicona —en lloc de morter expansiu, que estava previst en el projecte; i es va haver de fer el repàs d'unes trencadisses a les persianes enrotllables, a causa sobretot del mal ús, i en aquest cas, no sembla que fos pas a causa de les deficiències d'instal·lació, i després hi havia quatre lavabos que no estaven ben subjectades les fixacions i que es van haver de repassar. Aquestes quatre sembla que eren les deficiències importants. En tot cas, les altres jo crec que poden ser conseqüència del que els deia abans.

De tota manera, amb una obra nova, sempre hi ha coses i sempre es presenten anomalies, des del moment en què s'acaba fins a la recepció provisional, o la recepció definitiva. En aquest cas, doncs —algunes vegades és més afortunat que altres, algunes vegades, doncs, el mateix centre resol unes situacions, les mateixes empreses, les empreses hi tenen més cura—, i en aquest cas que explica el senyor Diputat, probablement no va ser de les més afortunades. De tota manera, jo crec que aquesta no és una situació general; jo crec que la normativa amb què es mou el Departament és la normativa legal, i li puc assegurar —per a tranquil·litat del senyor Diputat i d'aquesta Cambra— que els professionals que dins el Departament, i els arquitectes que de fora el Departament s'encarreguen d'aquestes tasques, ho fan amb plena dedicació, ho fan amb molt

d'interès, i que, jo crec —i els ho puc també garantir— que la majoria de les obres són obres que s'acaben bé i que, algunes vegades no s'acaben instal·lacions esportives, pistes, perquè això no corresponia als pressupostos establerts, però que, en conjunt, el balanç de les obres fetes per la Generalitat, no presenta les característiques a què, jo crec que, d'una manera concreta —i probablement anecdòtica—, el senyor Diputat feia referència.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable senyor Conseller. Per a un torn de rèplica, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Alay.

El Sr. ALAY : De l'escó estant. En fi, m'ha sorprès que el senyor Conseller hagi fet referència a un fet anecdòtic, com si això fos una cosa anecdòtica, jo no diria que fos talment anecdòtica. Quan a un centre es produeix la quantitat de deficiències en la construcció d'aquell centre, és de suposar que, potser no se'n produiran tantes en d'altres, però que també algunes es poden produir.

Jo, del que he volgut deixar constància, és que no hi ha hagut la vigilància adequada per part del Departament sobre l'obra, i en aquest cas, sí que discrepo en el sentit que els arquitectes hagin vigilat adequadament, si no, el dipòsit a què he fet referència, no s'hauria esberlat de la manera que es va produir.

D'altra banda, per informacions que tinc dels pares de l'associació de pares d'alumnes, sembla ser que totes les gestions que s'han fet per la directiva del centre, de posar-se en contacte amb la Direcció General de Batxillerat per resoldre aquestes qüestions, havien estat infructuoses. Aleshores, el que demano al Departament, és que, senzillament, que hi hagi uns canals de control suficientment adequats perquè totes les obres que es contracten, que s'adjudiquen, siguin realitzades en els terminis previstos i en les condicions previstes, que això és el més important.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. L'Honorable senyor Conseller vol contrareplicar? Té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Sempre des de l'escó, senyor President. Senyores i senyors Diputats, senyor Diputat, bé, jo crec que els controls que es realitzen sempre, com totes les coses, suposo que algunes es poden fer millor del que es fan, però en tot cas, sí que s'han produït. I de tota manera, jo li puc assegurar que prenc bona nota del que ell diu, per poder-ho tenir també present, i, en tot cas, jo crec que els aspectes —anecdòtics o no— sempre ajuden a millorar les coses.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

Interpellació al Consell Executiu sobre la defensa dels consumidors en relació amb el subministrament elèctric

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller. Passem al punt següent de l'ordre del dia que és la Interpellació que formula l'Il·lustre Diputat senyor Carlos

Cigarrán, en relació amb la defensa dels consumidors en el subministrament elèctric. Té la paraula l'Illustre Diputat.

El Sr. CIGARRÁN : Señor President, señoras y señores Diputados, las compañías eléctricas son unas empresas que —independientemente de la titularidad de su capital, que sea público o privado— prestan un servicio público a la comunidad, un servicio público esencial. Y prestan este servicio público, a nuestro juicio, lo prestan en régimen de monopolio; de tal forma que un usuario de las compañías eléctricas, si se siente afectado por un mal servicio de tales compañías, si las relaciones entre las compañías y el usuario no son las adecuadas, no tiene la opción de cambiar de compañía, de cambiar ese servicio que le presta la compañía eléctrica, y utilizar una compañía de la competencia, porque, como ustedes saben, señoras y señores Diputados, el suministro eléctrico está repartido por zonas, y un usuario tiene que ir a contratar los servicios a la compañía que le toca, en función de la zona donde vive.

Y eso produce, en muchos casos —puede producir y, a nuestro juicio produce, en muchos casos—, situaciones para el abonado, de inferioridad, subordinación o indefensión frente a esas compañías que le prestan un servicio público. Es evidente que tiene alternativas para determinadas cuestiones de ese servicio público : para calefacción puede utilizar otra cosa que no sea la electricidad, o puede alumbrar su domicilio o su establecimiento con velas, en vez de hacerlo con luz eléctrica, pero, a nuestro juicio, ese servicio es un servicio que se presta en régimen de monopolio. Y por esta situación es más interesante que la Administración pública, aquellas administraciones que tienen competencias y obligación de defender, de informar y defender a los consumidores y a los usuarios, presten una especial atención a que estas empresas que prestan este servicio público en régimen de monopolio, suministren este servicio de forma, de una calidad adecuada, con una continuidad, sin que ello suponga una pérdida económica o unos prejuicios para los usuarios que contratan estos servicios públicos.

La relación entre las compañías y los abonados últimamente se ve alterada en muchos casos de una forma unilateral por parte de las compañías. Existen casos en que las propias compañías toman la decisión de variar la potencia del abonado sin el consentimiento del propio abonado. Hacen sus cálculos de potencia, creen que un abonado excede la potencia que tiene contratada, y toma la decisión de incluirle en el recibo siguiente un aumento de esa potencia, sin que el abonado haya asumido tal decisión.

Nosotros creemos que las compañías a lo único que pueden obligar es que aquel abonado que no tenga un limitador de potencia tenga la obligación de poner ese limitador de potencia, pero el abonado tiene el derecho a contratar la potencia que él crea, y luego las compañías pueden poner un limitador, o exigirle que ponga un limitador, para evitar que esa potencia contratada sea superada en el consumo del abonado.

También ocurre últimamente que las lecturas de los contadores se producen, a veces, no mensualmente o bimensualmente, sino que se producen con espacios más amplios, de tal forma que calculan el recibo en función de los recibos anteriores y no envían los recibos por la contabilidad real. Incluso se dan casos en que los empleados de las compañías que van a tomar nota de los contadores, no reflejan —como se hacía habitualmente— en las libretas que cada abonado tiene en su

contador la numeración de su contador para que el abonado pueda, cuando vea el recibo, saber si realmente lo que le pone en el recibo es lo que ha gastado en el mes tal, o es un cálculo que la compañía ha hecho.

Todo este tipo de cuestiones, decididas unilateralmente por las compañías, producen, a nuestro juicio, una indefensión del abonado, puesto que estas compañías prestan unos servicios en régimen de monopolio, y el abonado no puede, por estar en desacuerdo con esa compañía, tomar la decisión de contratar los servicios de una compañía diferente de la competencia, porque no existe esa posibilidad.

Además de esto —y lo que es más el objeto concreto de la interpelación, que éste también lo es— es que durante los dos últimos inviernos, es decir en enero del 85 y enero y febrero del 86, miles de ciudadanos de Catalunya se vieron privados, en sus domicilios, en sus comercios, en sus industrias, de la falta de suministro eléctrico; del suministro eléctrico, de este servicio tan esencial para la comunidad, para el desarrollo económico y para el vivir cotidiano de los ciudadanos de un país en 1986.

Posiblemente los que no se ven privados de este servicio, no se dan cuenta de la esencialidad de este servicio. Ahora estamos comunicándonos aquí con mucha facilidad, a través de unos micrófonos, y con mucha iluminación, porque el servicio no falta, si faltara tendríamos ya dificultades aquí, hasta para comunicarnos; pero no somos conscientes de lo esencial que es este servicio que prestan estas compañías en régimen de monopolio.

Como hay muchos ciudadanos que se han visto privados de este servicio durante los últimos inviernos, que en algunos casos se ha justificado por cuestiones ajenas a las propias compañías, pero que en nuestro juicio hay muchos casos y muchas situaciones que no son por cuestiones ajenas a las compañías, sino que son por falta de las inversiones previstas, adecuadas, en la red de suministro, por falta de las previsiones en la red de tendido de alta, debido a la climatología que pueda haber en determinadas zonas de Cataluña —que Cataluña es una zona cercana al Pirineo, donde se pueden producir intensidades de frío superiores; que en el año 85 se nos decía que se daba cada veinte años, pero, como hemos visto, se dió en el año 85, en una zona de Cataluña y en el año 86 volvió a reproducirse otra vez la falta de suministro, aunque fuese por cuestiones distintas, pero, de hecho, las compañías eléctricas tienen responsabilidad sobre esa falta de suministro.

Dadas estas circunstancias, y que las propias compañías eléctricas, en el año 86 —en febrero del 86, y en una rueda de prensa— insinuaron a los medios de comunicación que no tenían previsto abonar los prejuicios que había ocasionado la falta de suministro eléctrico del año 86, y debido a que nosotros creemos que la Administración pública competente en materia de defensa, información y defensa del consumidor y del usuario tiene que velar porque estas cuestiones se subsanen, y por evitar las situaciones de inferioridad e indefensión que los usuarios sufren en una situación como esta, es por lo que nosotros, creyendo que hay dudas razonables sobre la calidad e idoneidad del servicio público prestado por estas compañías, interpelamos al Consell Executiu, para que nos informe de los motivos y propósitos del Consell Executiu respecto a la política de información y defensa del consumidor —en este caso del

usuario— de las compañías eléctricas.

Muchas gracias, señor Presidente, señoras y señores Diputados.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per contestar té la paraula l'Honorable Conseller de Comerç i Turisme, senyor Oliveras... i Consum!

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Narcís Oliveras) : ...precisament ara... (*Rialles.*)

Senyor President, senyores i senyors Diputats, els motius i propòsits de capteniment del Consell Executiu respecte a la política d'informació i defensa dels consumidors i usuaris en relació amb el subministrament elèctric, i en relació amb qualsevol altra circumstància, és el compliment del mandat contingut a l'article 51 de la Constitució. Pel que fa a la informació, la Constitució assigna als poders públics una funció promotora que cal remarcar, i la remarcaré. Les especials característiques de monopoli, característiques a les quals s'ha referit el senyor interpellant, amb les quals es du a terme el subministrament elèctric, han provocat des dels inicis una copiosa reglamentació reguladora d'aquest servei per part de l'Administració.

L'eix central d'aquesta reglamentació el constitueix el Reglament de verificacions elèctriques i irregularitats en el subministrament, aprovat per Decret del 12 de març de 1954, amb les modificacions posteriors del 2 de febrer de 1979, dels articles 2 i 92, i del 18 de juliol de 1984.

Específicament, i pel que fa a la informació dels abonats, l'article 74 del Reglament, al qual m'he referit, estableix l'obligatorietat que els contractes de subministrament que es formulin entre les empreses i abonats portin impreses i copiades, literalment, totes les clàusules generals que figuren en el model oficial de pòlissa, que recull, de forma resumida, al llarg de trenta-dues clàusules, tots els drets i deures de les empreses i els abonats, i que ha estat publicat, en la seva versió actualitzada i catalana, pel Departament d'Indústria i Energia, mitjançant Decret 118/1985, de 18 d'abril.

Insistint en aquest aspecte, esmentaré que el model contingut dels rebuts per a la facturació de l'energia elèctrica ha estat també objecte de regulació mitjançant resolució del 18 de desembre de 1984, de la Direcció General d'Energia. Tanmateix, s'ha d'esmentar que les tarifes que són d'aplicació al subministrament elèctric són aprovades pel Ministeri d'Indústria i Energia i publicades en el butlletí oficial de l'Estat. En resum, es pot dir que no hi ha cap aspecte significatiu de les relacions contractuals entre les empreses elèctriques i els seus abonats que no estigui oportunament regulat i subsegüentment publicat al corresponent butlletí oficial. Tots els abonats disposen, des del primer moment de l'inici de llur relació amb les empreses elèctriques, d'un resum en forma de condicions generals annexes al seu contracte.

Però abans m'he referit a la funció promotora de la informació que la Constitució assigna als poders públics. Perquè una qüestió molt diferent i molt important és la de l'operativitat de la informació, i, per descomptat, de la seva eficàcia. La informació a l'usuari, perquè li resulti realment útil, ha de respondre a les seves necessitats concretes en un moment determinat. Ell vol que se li resolgui el seu cas concret, que se li informi sobre el que necessita saber en un moment determinat, que se l'atengui quan formuli una reclamació concreta. En aquest aspecte, la funció de l'Administració no pot tenir un ca-

ràcter supletori, és la companyia corresponent la qual ha d'assumir la responsabilitat d'informar el seu client i el que ha de fer l'Administració, complint la seva funció i responsabilitat ineludible de protegir el dret dels consumidors, és aconseguir que les companyies informin, estiguin en condicions d'informar i es preparin degudament per informar. Fixeu-vos que he dit : «aconseguir que estiguin en condicions d'informar», i no he dit, simplement : «obligar-les a informar». S'ha d'anar més enllà perquè, en definitiva, el que cal, en matèria d'informació a l'usuari per part de les empreses de serveis en general, és que adoptin un nou estil, una nova actitud mental. Això no els ha de venir del fet de declarar-les, simplement, empreses de servei públic si no és que s'aconsegueix una mentalitat de servei públic. Per això, el Departament, pel que fa a la defensa del consumidor en les seves relacions amb les companyies elèctriques, ha tractat de contribuir perquè passessin de la primera consideració, que calia organitzar en el seu si les relacions públiques a una gradual adopció en un sentit de servei públic. I això, el senyor Diputat sap per experiència que és més propi de les empreses privades, les quals han de lluitar en competència per conservar una clientela, que de les anomenades correntment «empreses públiques», les quals solen tendir a la prepotència en les seves relacions amb els usuaris.

S'ha de reconèixer que, en aquest sentit, s'ha progressat —i aprofito l'avinentsa per assenyalar la influència que, en aquest procés de canvi de mentalitat de les companyies, han tingut les organitzacions de consumidors—, mitjançant el diàleg. Actualment les companyies tenen ja en compte la necessitat de consulta a les organitzacions de consumidors. Aquesta experiència de diàleg serà beneficiosa per al grup de treball, que es posarà en funcionament a instàncies del consell assessor de la Generalitat, en matèria de consum. En l'esmentat grup, representants del consell, juntament amb els de les companyies elèctriques, abordaran, d'una manera permanent, els temes relacionats amb la informació, atencions i relacions administratives que les companyies han de mantenir amb llurs usuaris.

Passem ara de la política d'informació a la política de defensa dels consumidors i usuaris. En matèria de defensa dels drets dels consumidors, i pel que fa al subministrament elèctric, cal distingir dos aspectes. Primer : la possible atenció de les reclamacions per a la interrupció del subministrament. I, segon, les mesures a adoptar per part de les companyies per estalviar possibles anomalies en un futur.

Tal com estableix la clàusula número 32 de les condicions generals, en la pòlissa d'abonament per al subministrament d'energia elèctrica, les reclamacions, discrepàncies, dubtes i interpretacions de les condicions de subministrament i de tot el que es relacioni amb aquesta pòlissa seran resolts administrativament per l'organisme competent de l'administració pública en el territori de la qual s'efectuï l'esmentat subministrament, i les parts interessades podran interposar recurs d'alçada contra la resolució en el termini de quinze dies.

L'esmentada resolució esgotarà la via administrativa, independentment del que ja s'ha excusat. Correspondrà als Tribunals de Justícia, del lloc on s'efectuï el subministrament, d'intervenir en totes les qüestions pròpies de la seva jurisdicció, a instància de part interessada. A Catalunya, els organismes competents són els Serveis Territorials del Departament d'Indústria i Energia, que, des de sempre, han anat resolent les qü-

estions que els ciutadans els plantegen, exercint d'una manera activa i efectiva la tasca de defensa de llurs interessos davant les companyies elèctriques.

És per això que, amb referència als incidents del subministrament elèctric provocats per l'onada de fred els dies 6 a 20 de gener del 85, el Departament d'Indústria i Energia va elaborar —i així ho va exposar el Conseller Hortalà, en la sessió de 4 de març d'enguany en aquest Parlament, contestant una pregunta formulada, justament, pel mateix interpellant— un estudi sobre la base del qual els usuaris afectats, i amb raó suficient, han pogut presentar reclamacions davant dels tribunals de justícia i treure'n la indemnització coneguda.

Això s'ha produït, ha estat publicat a la premsa, en casos prou nombrosos. I és també per això que el Departament d'Indústria i Energia té en curs de realització l'informe que permetrà conèixer les causes de la interrupció dels subministraments elèctrics que el gener i febrer d'enguany van afectar greument indústries, comerços i domicilis particulars. L'informe està en estudi, i no és oportú, aquí, preveure'n les conclusions. I pel que fa a les mesures per estalviar futures anomalies, el Conseller Hortalà, en l'esmentada sessió parlamentària, ja va exposar les adoptades pel Consell Executiu. De totes maneres, senyor Cigarrán, els motius i propòsits de capteniment del Consell Executiu van més enllà d'incidentes provocats per circumstàncies més o menys excepcionals. Els propòsits i motius de capteniment del Consell Executiu en defensa del consumidor i de l'usuari contempnen pressupòsits en qüestions de subministrament elèctric o d'altres matèries, però centrant-nos en les de subministrament elèctric, vull assenyalar a títol d'exemple —i amb això acabo— que el meu Departament ha intervingut recentment a instàncies del Consell Assessor de la Generalitat de Catalunya en matèria de consum amb problemes relacionats amb determinada campanya publicitària duta a terme per una companyia elèctrica, i ha aconseguit que s'introduís, en l'esmentada campanya, l'element correctiu que es considerava imprescindible per tal d'evitar efectes desorientadors a l'usuari.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller. Per a un torn de rèplica té la paraula l'Illustre Diputat senyor Carlos Cigarrán.

El Sr. CIGARRÁN : Señor Presidente, señoras y señores Diputados, señor Conseller de Turismo, Comercio y Consumo, como las señoras y señores Diputados comprenderán, también es Conseller de Consumo, el señor Oliveras, que al Presidente se le había olvidado, pero no me preocupa que se le olvide al señor Presidente de la Mesa, lo que no sé es si el señor Conseller es consciente que también es Conseller de Consumo, además de serlo de Comercio y de Turismo. Porque, de lo que se desprende de la respuesta que me ha dado, uno saca la impresión de que la información que la Administración tiene que dar a los usuarios o a los consumidores, la deja a la buena voluntad de las compañías, de que las compañías les informen a los usuarios, del cambio de mentalidad de las compañías, que las compañías, sobre todo las privadas, que en este caso da la casualidad que las compañías en Cataluña, las privadas, dejan bastante que desear en ese tema, pero parece ser que las privadas pues ahora cambian de golpe de mentalidad y van a dar una información exhaustiva sobre los derechos de

los abonados y resulta que no va a haber ningún problema.

¿Dónde están las iniciativas del Consell Executiu para poder informar de las cuestiones en las cuales los abonados puedan encontrarse en situaciones de indefensión por estar recibiendo un servicio público en régimen de monopolio? ¿Dónde están esas iniciativas para informar? La única que nos ha anunciado es la variación de una campaña publicitaria en TV3, donde se decía que se hacía un servicio gratis y resulta que no era gratis, y han tenido que intervenir las asociaciones de consumidores y usuarios solicitando que se dijera, como mínimo, la verdad en esta campaña publicitaria.

Pero en el resto de cuestiones, yo creo que la Administración de la Generalidad se ha limitado a consignar en los Presupuestos un exiguo montante de dinero para subvencionar a las asociaciones de consumidores, y punto. Mientras que otras administraciones autonómicas han versado ya la Ley de Defensa del Consumidor, se han preocupado de tener iniciativas incidiendo frente a las compañías eléctricas cuando esas compañías eléctricas cometían un abuso frente a los derechos de los abonados de la Administración de la Generalidad, que en este caso se ha limitado a no hacer nada, al menos desde el punto de vista del consumo. Porque es que en la respuesta del tema de defensa de los usuarios, el señor Conseller se me remite al señor Hortalà, a las medidas que va a tomar el señor Hortalà, pero, ¿cuál es la iniciativa de la Conselleria de Consumo, desde la Conselleria de Consumo cuál es la iniciativa? Se ha obtenido alguna reunión específica para tomar medidas concretas con las asociaciones de consumidores y con los usuarios afectados en zonas muy destacadas, en comarcas muy destacadas como Osona, Anoia o las comarcas gironines, donde se puede tener reuniones con gente, con usuarios que se reúnen para ver las situaciones que se han producido en esas zonas, la Conselleria podría tener, como mínimo, la iniciativa de tener una reunión con esos abonados y con las asociaciones de consumidores para presentar alguna alternativa a las compañías eléctricas de cómo se va a solucionar el resarcimiento de los daños ocasionados por la falta de suministro. No me ha dicho nada de si tiene conocimiento la Conselleria de Consumo de las irregularidades cometidas desde el punto de vista de las compañías eléctricas cuando varían unilateralmente las condiciones del contrato de suministro. No sé si tiene conocimiento, y, si tiene conocimiento, ¿cuál es la opinión de la Conselleria de Consumo?; ¿es una opinión en sentido de informar a los consumidores más allá del *Boletín Oficial del Estado* o del *Diari Oficial de la Generalitat*, de informar a los consumidores cuáles son sus derechos, a los usuarios cuáles son sus derechos frente a las compañías eléctricas cuando éstas utilizan un método de modificar las condiciones del contrato unilateralmente? Todas estas cuestiones yo creo que ponen de manifiesto que la Conselleria de Comercio, Consumo y Turismo de la Generalidad en lo referente a consumo, no sé, al menos desde la propia Conselleria —yo no quiero decir que haya personas en la Conselleria que sí que se preocupen del tema del consumo, pero sin unas directrices claras, sin un programa claro de saber exactamente a dónde se va, sino recogiendo unas iniciativas del Conseller de Consumo o de las asociaciones de consumidores cuando vienen las iniciativas en los demás, pero no partiendo de una iniciativa clara desde la Administración sabiendo qué es lo que ha de hacerse en defensa del consumidor y del usuario.

Yo le advierto, señor Conseller, que éste es un tema puntual, es un tema muy puntual sobre el tema de los usuarios de las compañías eléctricas, pero que hay montones de temas de defensa del consumidor y del usuario que usted, señor Conseller, tenía que abordar antes de que los Diputados de esta Cámara tengamos que traerlos aquí, porque hay montones de temas más allá de lo que es la defensa del usuario de las compañías eléctricas, que creo que la Conselleria de Consumo —que lo es también de Comercio y Turismo— debiera de abordar para defender el interés de todos los ciudadanos de Cataluña, de usted también, señor Conseller, que también es consumidor y usuario.

Muchas gracias, señor Presidente, señoras y señores Diputados.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn de contrarèplica, té la paraula l'Honorable Conseller, senyor Oliveras.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME : Gràcies, senyor President. Senyor Cigarrán, l'objecte de la seva interpellació era demanar al Consell Executiu quins són els seus propòsits de capteniment respecte a la seva política d'informació i defensa dels consumidors i dels usuaris en relació amb el subministrament elèctric.

El preàmbul de la seva interpellació, vostè el fonamentava en el fet que en el decurs d'aquests dos últims anys milers de ciutadans de Catalunya han patit en les seves indústries, comerços i domicilis particulars la manca de subministrament elèctric, que els ha provocat greus perjudicis econòmics i, fins i tot, situacions d'incomunicació de pobles en mancar un servei públic essencial, gairebé imprescindible en la nostra societat.

És lloable la seva preocupació per la defensa dels drets dels consumidors, i també crec que és important, per al Consell Executiu, que vostè s'hagi vist obligat a fonamentar-la, almenys en el preàmbul de la seva interpellació, amb circumstàncies excepcionals, perquè això equival a dir que, pel que fa a circumstàncies normals, el capteniment del Consell Executiu és l'adequat.

Vostè ho fonamenta en dos fets succeïts en dos anys consecutius : els incidents en el subministrament elèctric provocats per l'onada de fred a Catalunya dels dies 6 al 20 de gener del 85, i les nevades corresponents als dies 30 i 31 de gener d'enguany, fets que no tenen altra relació que la d'haver succeït en dos anys consecutius i els que vostè els ha volgut donar davant d'aquest Ple.

Els incidents de subministrament elèctric provocats per l'onada de fred del 85 van ser per la combinació de diverses circumstàncies de tipus atmosfèric que van propiciar que durant els dies esmentats Catalunya estigués sota una onada de fred de tipus extraordinari, com feia aproximadament vint anys que no es produïa. Aquesta onada de fred —li va explicar vostè mateix al Conseller Hortalà— va ser la causa directa d'un increment de consum energètic per sobre de les demandes màximes, la qual cosa va provocar desajustaments i incidents en el subministrament d'energia elèctrica, i afectà part de Catalunya.

Els dies 30 i 31 de gener d'enguany es va produir la formació d'un mantell de neu que va abraçar gran part de la superfície del nostre país, i això li ho explicà també el Conseller Hortalà, acompanyat de fortes ràfegues de vent que van produir gran

acumulació de neu en determinats punts, i augmentà la pressió i els esforços sobre les estructures metàl·liques de sosteniment de les línies elèctriques, provocà llur doblegament, sense que fins ara s'hagin constatat fallides de la cimentació.

Li he dit que l'informe del Departament d'Indústria i Energia s'està realitzant, però també li diré que la premissa ha avançat conclusions. Hi ha un estudi realitzat pel Col·legi Oficial d'Enginyers de Catalunya de la delegació de Girona, i també he tingut coneixement d'un informe emès per l'oficina meteorològica de l'aeroport de Girona-Costa Brava, en el qual es conclou que l'acció conjunta i simultània d'aquells elements climatològics van determinar la situació atmosfèrica que pot qualificar-se d'excepcional.

Vostè també va preguntar al senyor Hortalà, senyor Cigarrán, si la defensa... Jo li diré, senyor Cigarrán, que vostè va preguntar al Conseller Hortalà; ara interpel·la el Consell Executiu, però, senyor Cigarrán, la defensa dels consumidors no s'ha de contemplar només en circumstàncies excepcionals. La defensa dels consumidors ha de ser una preocupació permanent i constant, de cada moment, entre altres raons perquè és un mandat constitucional. L'informe del Departament d'Indústria i Energia està en curs; no és oportú, com li he dit, preveure'n les conclusions. La defensa dels consumidors és una qüestió seriosa, tan seriosa com poden ésser els grups de treball, i això ho han entès les mateixes organitzacions de consumidors a les quals vostè s'ha referit que, renunciant a la fàcil demagògia —potser perquè elles no en tenen necessitat—, ha suspès tot judici, condemna o exigències, fins que l'informe estigui a la seva disposició.

En aquest aspecte, em plau constatar que han confiat en la voluntat i sentit de responsabilitat de l'organisme que ha assumit la tasca de recollir dades, analitzar-les i establir-ne les conclusions oportunes, i en la institució que no tan sols té el mandat constitucional de defensar i protegir els consumidors i els usuaris, sinó que en té una autèntica i sincera vocació.

Gràcies, senyor President.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

Interpellació al Consell Executiu sobre la concessió de subvencions

El Sr. PRESIDENT : Per a la interpellació següent que formulen els Diputats Il·lustres senyor Xavier Guitart i Santiago Riera, tinc el gust de donar la paraula a un dels dos. L'Il·lustre Diputat senyor Guitart té la paraula.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President. Senyores Diputades, senyors Diputats, la interpellació que anem a formular en aquests moments es basa, bàsicament, en els propòsits de capteniment del Consell Executiu de cara a la subvenció, o a la concessió de subvencions, a cooperatives i a societats anònimes laborals.

Fem aquesta interpellació, senyores Diputades, senyors Diputats, perquè després d'examinar la política seguida per la Direcció General de Cooperatives, el Director General de la qual ens acompanya avui, hem pogut constatar que hi ha una absència molt important de política, juntament amb altres dades que ara immediatament vaig a descriure.

En primer lloc, parlaré de dades, xifres; després faré un comentari i, finalment, parlarem de la interpellació estrictament

formulada. Les dades referides al 1985 —deixo enrere altres anys per concretar-nos a l'any passat— eren exactament 90 milions de pessetes de la Direcció General d'Ocupació, que es dedicaven, bàsicament, a subvencionar aquelles cooperatives o anònimes laborals que provenien de transformació d'empreses comercials, industrials o financeres.

D'altra banda, de la Direcció General de Cooperació hi havia una partida de 36 milions de pessetes.

Doncs, bé, en total, han rebut subvenció —sobre la base d'aquestes partides— cent quaranta-sis empreses. D'aquestes cent quaranta-sis empreses, una sola d'elles se n'emporta prop del 50%, és a dir, 40 milions de pessetes. Vuit, només, d'aquestes empreses, reben una subvenció d'un import superior al milió de pessetes; vuit. En queden cent trenta-vuit, que reben una subvenció —com a mitjana— de 230.000 pessetes, que van algunes des de 100.000 pessetes, altres més amunt, però en cap cas passen del mig milió.

Aquestes, per tant, són unes primeres xifres que crec jo que són suficientment eloquents, però quina és la nostra reflexió a l'entorn d'aquestes xifres, d'aquestes dades que acabem de subministrar? La primera reflexió —i ja s'ha dit aquest matí per part del Diputat Il·lustre senyor Maties Vives— és l'absoluta insuficiència de la dotació pressupostària per a les subvencions a cooperatives i a anònimes laborals. És evident que quant al moviment cooperatiu i a les anònimes laborals de Catalunya, que apleguen ja prop, o més de 10.000 llocs de treball; és evident que quan se'ls dota amb un pressupost tan escàs es té una consideració envers aquest tipus d'empresa, una concepció estrictament assistencial i no industrial. Aquesta és una primera reflexió crítica que ens preocupa perquè altrament no tindria cap sentit que 90 milions de pessetes fossin una quantitat acceptable, no ridícula, per subvencionar el moviment cooperatiu.

Però ens preocupa, a part d'això, una altra qüestió. Nosaltres entenem que 230.000 pessetes com a mitjana —100.000 en alguns casos, altres quantitats en altres— donades a cent trenta-vuit empreses no és allò que puguem dir un exemple de política industrial, en aquest cas en el camp cooperatiu. És evident que aquest sistema de repartidora —el meu company Santiago Riera deia de «repartidoreta», i és veritat, perquè són quantitats molt petites— no contribueixen a una planificació, no contribueixen a un eix programàtic de política industrial, tot el contrari, és a dir, aquí es tracta de repartir petites quantitats a molta gent, allò que també un company del meu grup en diu «la política de l'esquitxada», i que realment no poden solucionar gaires llocs de treball. Vostès saben el que costa crear llocs de treball; amb 100.000 pessetes no es crea aquest lloc de treball.

Per tant, la segona reflexió és aquest problema de no tenir, de no trobar, de no entendre que hi hagi una política mínimament xifrada per donar prioritats a l'hora de donar aquestes subvencions; no la trobem, i, en tot cas, sí que podríem preguntar amb quina discrecionalitat a una empresa se li donen 100.000 pessetes i a una altra se li donen 250.000 pessetes o 300.000, quantitats, totes elles, bastant petites.

A les comunitats autònomes, a la major part d'elles —Múrcia, Castella-Lleó, País Valencià, Euskadi—, les dotacions són bastant més importants. Hi ha decrets fets, d'aquests Governos autonòmics, que subvencionen entre 200.000 i 400.000 pesse-

tes per cada lloc de treball que creen, aquest tipus d'empreses, no una subvenció de 100.000 pessetes i res més. Probablement és una política més racional, més compredora.

I, finalment, hi ha un tercer punt, que és del que nosaltres volem parlar aquí, que és que ens sembla que també hi ha irregularitats. I quan es diu això, normalment es diu: «demostrah-o»; en parlarem, efectivament. I m'he de remetre altra vegada al cas APENFOR, malgrat que el senyor Pujol —el Popular, naturalment— digui que això pot ser un estratagema ampli dels socialistes per allargar un tema indefinidament. No és aquest el cas, senyor Pujol; nosaltres, moltes vegades hem proposat coses que la majoria no ha votat i, per tant, estem en l'obligació de continuar traient aquest tema. Nosaltres, quan vostè fa aquest judici d'intencions, no el corresponem amb un altre judici d'intencions quan vostè va retirar una pregunta després d'una subvenció de 40 milions de pessetes.

APENFOR. Vaig demanar al Consell Executiu, al Conseller de Treball, que em donés informació —acollint-me a l'article 13 del Reglament— sobre els documents que va presentar aquesta empresa, que permetien fer mereixedora aquesta empresa de la subvenció corresponent.

El Conseller de Treball em va contestar que anés a la Conselleria, que molt amablement me'ls ensenyaria —com així va ser. Vaig estar a la Conselleria i vaig examinar aquests documents, i per això dic que ara en puc parlar amb més fonament de causa perquè parlo sobre els documents que el senyor Badia em va ensenyar i, naturalment, no parlaré, o no explicaré el contingut precis, minucios, d'aquests documents —no em correspon de fer-ho, em sembla que no—, però sí de donar aquells elements que a la Cambra puguin ser suficients com per entendre que certament hi ha irregularitats.

En concret, es va demanar aquesta subvenció per solucionar el problema tresorer que va comportar el finançament dels estocs. Doncs, molt bé, vam estar examinant el balanç, el compte d'explotació, i ens trobem que l'any exactament 83, l'any 83, el segon semestre que és quan es va muntar aquesta empresa, a l'any 83 va haver-hi unes pèrdues exactament de 68 milions de pessetes. L'any 84, aquesta empresa va tenir unes pèrdues de 96 milions de pessetes, i em deixo els números addicionals. Del 85 no hi ha dades, el que sí que se sap és que va rebre 40 milions de pessetes i que l'empresa va tancar, i que es va donar, aquesta subvenció, sobre la base d'un Decret, concretament el Decret 246, de concessió de subvencions a societats anònimes laborals i cooperatives, provinents de la transformació d'empreses comercials, industrials i financeres, que diu que concretament es donaran subvencions a aquelles empreses que garanteixin el manteniment o creació de llocs de treball. Justament aquesta empresa no n'ha garantit ni un, ni l'ha mantingut, ni l'ha creat; ha tancat.

Aleshores, com es pot donar una subvenció de 40 milions de pessetes a una empresa que tanca, a una empresa que ja tenia un dèficit acumulat molt important, una empresa que normalment ha treballat en el descobert i, per tant, sofria una càrrega financera d'entre el 15 i el 20%? Com es podia donar a aquesta empresa per mantenir llocs de treball, senyor Conseller? Si vostè ve aquí, i em diu: «No, és que aquesta empresa tenia uns deutes, tenia uns creditors i jo vaig creure que els havia de pagar.», jo valoraré si hi estic d'acord o no, però l'entendré. Però si vostè em diu que dona 40 milions de pessetes per man-

tenir llocs de treball, senyor Conseller? Si vostè ve aquí, i em diu: «No, és que aquesta empresa tenia uns deutes, tenia uns creditors i jo vaig creure que els havia de pagar.», jo valoraré si hi estic d'acord o no, però l'entendré. Però si vostè em diu que dóna 40 milions de pessetes per mantenir llocs de treball a una empresa que ha tancat, aleshores, ja no el puc entendre.

Vàrem estar mirant, naturalment, la carpeta de justificants de pagaments d'aquests 40 milions de pessetes. Era francament inintel·ligible, senyor Conseller. Allà hi havia un import superior als 40 milions de pessetes.

Hi havia dades tan sorprenents com, per exemple, que per un import de 6 milions de pessetes, estaven qualificades les retencions de l'Impost de Rendiment de les Persones Físiques, l'IRPF. És a dir, es comptava l'IRPF, per valor de 6 milions de pessetes, com un pagament de l'empresa. És illegal, senyor Conseller, vostè ho sap, i estarà d'acord amb mi que és absolutament illegal.

Deixant la legalitat de banda, anem ja a un simple problema, podríem dir-ne, de mínima correcció o d'ètica, però és que ens trobem que importants càrrecs dirigits —altíssims càrrecs dirigits—, no en dic el nom, d'aquesta cooperativa, contracten la seva pròpia empresa privada i, naturalment, amb un import molt considerable de milions de pessetes.

Senyor Conseller, a nosaltres, això ens preocupa. Ens fa l'efecte que vostè no ha dotat la Conselleria d'un programa, d'un pressupost suficient, i que ha actuat, en aquest cas, jo diria que amb la discrecionalitat de qui actua amb un sentit patrimonial de les coses. A l'empresa privada hi ha un sentit patrimonial, però se'n verifiquen els resultats; sembla que a la Conselleria es verifiquen les aparences.

Per això, senyor Conseller, li fem aquesta interpellació. Expliqui'ns quins són els propòsits de capteniment per al futur.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per contestar, en nom del Consell Executiu, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Badia.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Oriol Badia): Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors Diputats, el Consell Executiu, i concretament del Departament de Treball, fins al moment present, ha canalitzat els seus esforços i les seves poques disponibilitats pressupostàries en dues grans línies d'actuació, com ja ha dit molt bé l'Il·lustre senyor Diputat interpellant, pel que fa al grup compost per les empreses cooperatives i les societats anònimes laborals.

L'any 1985 —i amb aquesta especificitat concreta, aquestes dues vessants— es gestionen, una, per la Direcció General de Cooperació i, l'altra, per la Direcció General d'Ocupació. Realment, és important fer aquesta matisació pel que després diré.

La Direcció General de Cooperació, amb l'objectiu prioritari de reforçar el moviment cooperatiu i el manteniment de les seves estructures, per mitjà del Fons d'Ajut al Cooperativisme i amb un pressupost de 36 milions de pessetes, concedí les corresponents subvencions fins a l'esgotament, evidentment, de la partida.

Aquesta Direcció General va procurar fer-ho, bàsicament, per mitjà de les diferents federacions de cooperatives, a fi d'incidir pròpiament en el moviment cooperatiu pròpiament dit. Així, per exemple, d'aquesta partida es van dedicar, a la Federació de Cooperatives de Treball Associat, 4.240.000 pessetes;

a la Federació de Cooperatives Agràries, 3.400.000 pessetes; a la Federació de Cooperatives de Serveis, 2.425.000; a la Confederació, una partida molt més elevada, 8 milions, i, evidentment, a part, doncs, de les altres federacions de cooperatives, que també van tenir un ajut important, la resta d'entitats van rebre una quantitat que, com poden imaginar els senyors Diputats, va ser realment molt més reduïda. Ara, era essencialment per posar en relleu la política adreçada essencialment vers la Confederació i les federacions de cooperatives. Això, pel que fa referència a aquesta primera línia d'actuació.

Per altra banda, i respecte al tema més puntual que ara, en aquest moment, ens ocupa, la Direcció General d'Ocupació, independentment del que destina a ocupació comunitària —o va destinar, en el pressupost de l'exercici passat, a ocupació comunitària—, que és, evidentment, on va la major part del pressupost del Departament, disposa d'una partida de 90 milions de pessetes pel concepte «Empreses comercials i industrials», i que les destina a donar suport a les societats anònimes laborals i les cooperatives, mitjançant aportacions bàsicament —bàsicament— dedicades al manteniment dels llocs de treball. El detall d'aquests ajuts, realment, fóra exhaustiu de donar-lo ara, però, per altra banda, ja es troba publicat en el *Butlletí del Parlament de Catalunya* número 113, en la pàgina 5350.

Em permeto d'insistir que, fins a l'any 1985, aquest tipus d'ajut ha estat immers dins la política d'actuació per combatre l'atur, molt lligat als plans d'ocupació, i per aquesta raó figurava la dotació en el pressupost específic de la Direcció General d'Ocupació i no en el de Cooperatives, com abans he assenyalat.

Efectivament, una part molt important d'aquesta partida es va destinar a ajudar el finançament de la cooperativa de segon grau APENFOR, la qual, en aquelles dades —fa més d'un any en aquests moments, ja— continuava treballant regularment, encara que, evidentment —i prou conegut, no sols pel Departament de Treball, sinó també per tots els Diputats d'aquest Parlament—, amb dificultats realment importants.

Els motius pels quals el Departament va creure, amb tot, destinar aquesta aportació a la cooperativa APENFOR són realment importants i ja ho he dit en les reiterades intervencions sobre el tema en aquesta Cambra, però ho haig de tornar a ressaltar. D'una banda, és a dir, de pas, és evident que la cooperativa es trobava en unes circumstàncies, en aquell moment, urgents, perquè la llenya continuava apilotada al bosc, i la cooperativa, per un problema de tresoreria, no podia triturar-la i, d'aquesta manera, fer-la efectiva, i amb l'ajut es va aconseguir la continuïtat de l'activitat de la cooperativa, fins que —i aquesta era la finalitat que perseguíem— el Departament d'Agricultura prengué el relleu al Departament de Treball en aquesta activitat de neteja dels boscos, amb les finalitats abans expressades.

No oblidem que, malgrat tot, es tracta d'un programa que va néixer de la mà d'aquest Departament de Treball, inspirat en cinc principis bàsics, com són el de cercar noves fórmules d'ocupació, lluitar contra els incendis, alleugerir el cost energètic de les empreses catalanes, cercar la participació dels mateixos treballadors i incidir en un dels col·lectius més durament castigats per la crisi econòmica, com són els treballadors amb poca qualificació.

Haig de dir que les subvencions, com la mateixa justificació, van ser degudament controlades. De qualsevol manera, és im-

portant fer palès que, si comparem els ajuts totals que s'han destinat a aquesta activitat amb l'import total destinat aquests últims anys als programes d'ocupació, que han estat prop de 13.000 milions de pessetes, aquesta cooperativa n'ha rebut una quantitat ínfima. Amb això no vull pas dir que aquesta quantitat sigui insignificant, sinó, ben al contrari, per aquest motiu, el Departament de Treball ha dut a terme el control de les aportacions. Però és molt important assenyalar que, avui, més de cent persones es guanyen la vida en l'activitat de la neteja de boscos d'una manera permanent, com a continuació d'aquesta experiència, cosa que no s'ha pas aconseguit amb la destinació d'altres ajuts molt més importants.

Com a referència, podríem dir, de l'èxit d'aquesta idea portada a la pràctica, és que ara, per exemple, noto a la premsa uns anuncis amb la mateixa preocupació pels boscos, portada a la muntanya del Tibidabo: «Arbres de Collserola», iniciativa que promouen la Corporació Metropolitana de Barcelona i l'INEM. Per tant, jo diria que aquesta experiència, que ha estat profitosa, realment, per al Departament de Treball, ho és també per a moltes altres entitats públiques del nostre país, del nostre país i, fins i tot, de fora del nostre país.

Els altres 50 milions de pessetes van ser distribuïts entre diferents empreses cooperatives i anònimes laborals, segons la relació que he mencionat ja abans, que va publicar el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*. I, evidentment, el criteri primordial va ser també el d'ajudar a mantenir aquests llocs de treball. Cas per cas van ser estudiats per la Direcció General de Cooperació. No cal dir que té raó el senyor Diputat, que amb aquests ajuts poca cosa fem a favor del manteniment dels llocs de treball per aquestes cooperatives; té raó que són quantitats simbòliques, però és que el pressupost no ens dóna per a més. Voldriem, realment, que s'incrementés, que tinguéssim la possibilitat d'incrementar-lo, perquè dreçaríem una altra forma d'actuació, però ja que ha insistit, el senyor Diputat, en els propòsits de capteniment, sobretot de cara al futur, jo li vull dir que, en el Projecte de Pressupost d'enguany, presentat pel Consell Executiu al Parlament, ja figuren les dues partides a la Direcció General d'Ocupació, i aquestes partides van adreçades a la concessió de subvencions a cooperatives i societats anònimes laborals, i entitats sense ànim de lucre, per les quantitats de 103 milions i 35 milions, respectivament, independentment del pressupost presentat per l'organisme autònom de l'Institut per a la Formació i Promoció Cooperatives, d'altres 30 milions de pessetes.

En el marc del foment del cooperativisme, la Direcció General de Cooperació té preparats diversos programes adreçats a les cooperatives catalanes que, si bé no són específics per a les cooperatives de treball associat i per a les societats anònimes laborals provinents de la transformació d'empreses comercials, industrials o de serveis, és evident que s'hi poden acollir per a la concessió dels ajuts, com un dels criteris preferents, i figurarà també el del manteniment de llocs de treball.

Però jo vull assenyalar que el primer programa tindrà com a finalitat el suport a la creació i el manteniment de societats cooperatives i anònimes laborals, mitjançant subvencions econòmiques lligades a la inversió o la capitalització, per tal d'abaratir el cost dels requeriments financers a les empreses d'economia social.

També s'hi contemplarà, encara que amb caràcter excepcio-

nal, la possibilitat de subvencions econòmiques a fons perduts. Però es tracta, en definitiva, de possibilitar projectes empresarials viables, però que compten amb poca aportació de capital, com a conseqüència dels escassos recursos econòmics dels socis.

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Honorable orador que tingui en compte que el seu temps s'ha consumit ja.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Acabo. Gràcies, senyor President, acabo de seguida.

L'objecte d'aquest programa és donar suport econòmic en actiu fix, capitalització, o bé per al finançament del circulat que realitzin les societats cooperatives catalanes per a la creació, el manteniment o l'ampliació de les seves activitats empresarials.

La finalitat del segon programa és la de concedir ajuts per a la consolidació del moviment cooperatiu. Per al foment i l'estímul del moviment cooperatiu es podran finançar, en part, activitats de les diferents federacions d'empreses comunitàries legalment constituïdes a Catalunya, adreçades a la realització d'actuacions concretes i a la creació de serveis destinats a l'assistència tècnica i la gestió de les societats associades. Dins l'àmbit d'aquest programa, el Departament de Treball podrà signar amb les federacions de cooperatives i societats anònimes laborals de Catalunya els oportuns convenis-marc.

Independentment d'això, voldria encara mencionar el fet que s'està gestionant la transferència del que resta de l'antic Fons Nacional de Protecció al Treball, que confiem que podrà dotar d'un gran ajut financer el Departament de Treball per escometre aquesta nova línia d'actuació.

Finalment, també voldria dir que, en el conveni que vam signar el 23 de gener proppassat amb el Ministeri de Treball, es contemplava l'estudi de la creació d'un fons d'aval. Estem treballant realment en aquest tema, perquè considero que fóra del màxim interès poder aconseguir la creació d'aquest fons.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat interpellant vol tornar a intervenir per a la rèplica? (*Pausa.*)

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President. Senyores Diputades i senyors Diputats, senyor Conseller, jo li auguro una vida molt llarga; s'ho agafa molt bé, s'ho agafa molt bé. Aquí s'han dit coses bastant serioses, bastant importants que, si me les diguessin a mi, procuraria dir que no són veritat. Jo entenc que si vostè no diu això és que realment comprèn o accepta que són de la manera que les he dit, i encara ha afegit que les ajudes a una determinada cooperativa eren «degudament controlades», «degudament controlades». Què vol dir? Que vostès han participat amb les coses que jo denunciava abans? És bastant preocupant, senyor Conseller, i s'ha de tenir —perdoni— la sang molt freda, molt freda, per comparar el problema de Collserola, un programa de la Corporació Metropolitana de Barcelona que està finançat per l'Institut Nacional d'Ocupació, i que no té res a veure, no té absolutament res a veure, senyor Conseller, amb el seu programa, que ha fracassat, que és aquest programa que ha costat més de vuit-cents milions de pessetes, no hi té res a veure; ni hi tenen res a veure altres experiències municipals, que vostè les ha citat com a continuació d'una experiència absolutament fracassada, perquè no en queda ni una; en tot cas

han quedat deutes, res més que deutes.

Vostè diu que el pressupost no li dona per més. Però, escolti, senyor Conseller, nosaltres, l'oposició, els pressupostos els podem esmenar i, en la major part de les vegades, les nostres esmenes no van endavant. El pressupost el fan vostès, vostès són els que han de tenir unes prioritats, si per vostè això no és una prioritat, doncs, aleshores ens entenem; ara, si per vostè és una prioritat i el Consell Executiu no li fa cas, aquest és un altre problema.

Però és que, a més, vostè barreja els conceptes : diu que hi havia 90 milions de pessetes l'any passat, que eren per finançar cooperatives anònimes laborals, i diu : «d'ocupació comunitària»; no té res a veure, senyor Conseller; l'ocupació comunitària és aquell concepte que tenia l'any passat 2.700 milions de pessetes, per crear ocupació, i que aquest any vostès, sorprenentment, el treuen dels pressupostos, i queda un buit clamorós en la lluita contra l'atur, per part del Govern català.

Senyor Conseller, vostè ens ha dit, finalment, què pensava fer d'ara endavant; és a dir, finançarem les federacions de cooperatives, farem això, el de més enllà... Aquestes paraules, senyor Conseller, són les mateixes, gairebé fil per randa, que les que ha dit vostè en altres ocasions en aquesta tribuna al si de la Comissió i en respostes per escrit i en la memòria dels pressupostos, i amb aquesta memòria i amb aquest programa vostès han fet el que han fet. Per tant, de cap manera em pot satisfer la seva resposta.

Jo voldria que em digués un programa polític, uns criteris, una línia de prioritats a l'hora d'establir unes subvencions, amb una política industrial clara; dir : «aquests sectors sí, aquests sectors no», o és que el Departament de Treball ha de ser el Departament de Serveis Socials del Conseller Laporte? Em sembla que no. Les cooperatives, molt per sobre de ser cooperatives, són empreses i si no són rendibles no tenen raó de ser, senyor Conseller, i no pot ser que vostès neguin subvencions a cooperatives que ja funcionen i poden ampliar la plantilla, poden mantenir i crear llocs de treball i les donin a altres que tanquen l'endemà, o bé, el que no pot ser és que donin 40 milions de pessetes per pagar el deute als creditors d'una empresa privada.

I, aleshores, encara és més sorprenent que, quan nosaltres demanem una comissió d'investigació ens diguin : «no». I, quan nosaltres fem una proposició no de llei, senyor Pujol —i per això insisteixo que ens fem pesats en aquest tema—, demanem que es compleixi la Llei, demanem que es faci una inspecció perquè es compleixi la Llei de Cooperatives, una cosa que hauria de fer d'ofici el senyor Conseller, i el Grup de Convergència i Unió vota que no; és a dir, no es pot complir la Llei de Cooperatives, senyores i senyors Diputats. Tenim una empresa il·legalment tancada, perquè la Llei de Cooperatives mana fer assemblea general per tancar-la, la Llei de Cooperatives de Catalunya mana crear una comissió liquidadora... El senyor Conseller vota que no a aquests tràmits de la Llei. Ens crea una terrible confusió, senyor Conseller.

Naturalment, haurem de procedir a presentar una moció que, no sé, intentarà anar en aquesta direcció, que es compleixi la Llei, intentarà..., una moció que procuri garantir que vostè, Conseller de Treball, fa complir la Llei de Cooperatives de Catalunya; que vostè, Conseller de Treball, ha d'investigar, ha de fer inspeccionar la destinació d'aquests 40 milions de pessetes i

vostè ha de garantir que en aquella carpeta tan grossa no hi hagi documents com els de l'IRPF i hauria de garantir que no hi haguessin tantes altres factures —del contingut no en parlaré ara— que no hi haurien de ser i, com a mínim, que quadrés, que fossin 40 milions de pessetes, que no fossin altres quantitats. Senyor Conseller, ho he pogut estudiar. Presentarem la moció pròximament.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, a mi em desconcertaria el senyor Diputat, si tingués en compte la seva pregunta, que diu..., la seva afirmació, que diu que no tenen raó de ser aquelles empreses que no són rendibles.

Bé, si ens regíssim únicament per aquest concepte de la rendibilitat, em sembla, em sembla que hauríem de suprimir moltes activitats que no són rendibles, econòmicament rendibles.

Un pla d'ocupació difícilment té una rendibilitat econòmica, però té una rendibilitat social molt important. Jo el que vull assenyalar, i em sembla que és, fins i tot, una mica absurd que ho hagi de fer jo, això, en contestació a una interpellació del Grup Socialista, de posar en relleu la importància de la rendibilitat social.

Que l'empresa APENFOR, que la cooperativa APENFOR ha estat deficitària, això ho hem vingut dient des del primer dia i d'aquí la raó de les subvencions, però la seva rendibilitat social ha estat realment important, i ho ha estat perquè gràcies a aquesta iniciativa avui continuen netejant-se els boscos d'una manera insuficient, evidentment, perquè caldria més iniciatives d'aquest ordre, però continuen netejant-se els boscos, concretament, hi estan treballant, en aquests moments, divuit colles, algunes d'elles ja cooperatives, algunes de les anteriors cooperatives, més de cent persones, concretament cent vuit persones, les màquines continuen triturant i produint la biomassa per al consum, en substitució d'altres fons energètiques, i crec que això és realment important.

El reconeixement d'aquesta importància potser no cal que vingui d'aquesta Cambra, però m'agrada llegir aquest tèlex que he rebut, que ha rebut precisament el Departament d'Agricultura, on actualment es desenvolupa aquesta activitat, i que diu..., ve de la Comunitat Valenciana, i diu : «assabentats del fet que disposeu d'equips per estellar biomassa us preguem que ens deixeu durant dos dies de la setmana pròxima un equip complet per realitzar unes proves, a la Comunitat Autònoma Valenciana, ja que la Conselleria d'Indústria, Comerç i Turisme de la Generalitat Valenciana està promocionant una empresa, BEARSA, de producció d'estella per a combustible. Les despeses ocasionades aniran al nostre compte. Agraït a la bestreta la seva gentilesa, el saluda Mario Azara.»

Bé, jo crec, doncs, que potser sí que no serveix l'exemple que he mencionat abans de Collserola, però em sembla que aquest altre exemple potser, doncs, ho és més, d'indicatiu.

Que no complim la Llei? Que no fem complir la Llei? Miri, jo no ho sé, perquè l'altre dia en la sessió a Comissió em van deixar perquè contestés jo algunes qüestions que es podien haver contestat en aquells moments, no? Diu : «el Consell Executiu, en compliment de l'article 100 de la Llei 4/1983, de

Cooperatives de Catalunya, impulsarà una inspecció sobre la situació econòmica, fiscal, laboral i jurídica exacta de la Cooperativa de Segon Grau APENFOR.»

Bé, no sé si s'ha adonat l'Il·lustre senyor Diputat que aquesta inspecció a qui li correspon fer és al Departament que té al seu càrrec les cooperatives, i el Departament està prou imbuït de la situació d'aquesta cooperativa, a tots els efectes, fins i tot d'aquells que l'empresa es feia càrrec de pagar certes obligacions del personal com a compensació, en certa manera, salarial.

Per tant, hi havia aquesta compensació. Que això consti d'una manera, que vostè diu que li ha costat d'entendre per la documentació, en això ja no m'hi fico, en la seva posició, però que sí que realment, i li agraeixo que així, almenys, ho hagi reconegut, que el Departament de Treball ha estat totalment obert als seus aclariments, i què ha trobat? Un dèficit? Que ja el sabíem, que mai s'ha dissimulat en aquesta Cambra. Què s'ha trobat? Aquest detall, que voldria jo també constatar, però que realment l'empresa, com moltes empreses també es fan càrrec de pagaments de la quota obrera de la Seguretat Social i a càrrec de l'empresa, això, que és compensació, és increment de sou. Per tant, no puc entrar en aquest detall específic, però, en qualsevol cas, no tindria més importància.

Ara bé, jo el que voldria dir és que vostès demanen també que, en el supòsit que la situació d'aquesta cooperativa sigui de «dissolució tècnica» —no sé ben bé què volen dir amb aquesta expressió «dissolució tècnica»—, el Consell Executiu farà que es compleixi la Llei 4/83, de Cooperatives de Catalunya, en el sentit de garantir la celebració de l'assemblea general de socis i el nomenament de la comissió liquidadora, d'acord amb els requisits i els mecanismes previstos en l'article 68, 69 i 70, de l'esmentada Llei.

Jo li voldria recordar que, a més d'aquests articles, també hi ha l'article 101, que és el que dona atribucions al Departament i, en definitiva, a l'Administració, per procedir en aquests casos. L'Administració, què ha de fer? L'Administració no pot anar a la dissolució de la cooperativa. Què pot promoure? La seva desqualificació; però, sap quins són els requisits de la desqualificació? Diu: «quan s'apreciï inactivitat dels òrgans socials durant tres anys consecutius o quan sigui la no-realització de l'objecte social durant tres anys consecutius...» Per tant, al cap de tres anys, què pot fer l'Administració?

En aquests supòsits, l'Administració haurà de requerir a la cooperativa, que, en un termini no superior de tres mesos, adopti les mesures pertinents per resoldre la irregularitat.

Per tant, pensi que l'Administració, en aquest cas, hauria de donar tres anys de temps perquè la cooperativa APENFOR procedís a esmenar aquestes, diguem, irregularitats.

Quant a la situació del seu capital, quant aquesta situació, què ens diu també la Llei? *(Pausa.)* «Les pèrdues imputades de cada soci s'han de satisfer dins de l'exercici econòmic següent a aquell en què s'hagin produït, directament o mitjançant deduccions en les aportacions del capital social. També poden satisfer-se amb càrrec als retorns, que poden correspondre al soci en els propers cinc anys.» Aquesta Llei, senyores i senyors Diputats, no la vaig votar jo. El senyor interpellant ha dit que jo votava «no» en determinades coses... No, no, jo en aquesta Cambra no he votat mai, i aquesta Llei tampoc la vaig votar, però aquesta Llei és la que jo vinc obligat a fer complir.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, hem substanciat ja totes les interpellacions i procedirem ara a suspendre la sessió, per reprendre-la... *(Ll. Sr. Pujol i Folcrà demana per parlar.)*

Perdó, senyor Simó, jo crec, sincerament, que les al·lusions que li ha fet el senyor Diputat no són matèria de polèmica...

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : No, no, senyor President, simplement...

El Sr. PRESIDENT : Si és per això que demana la paraula potser, materialment, té un cert dret a intervenir, però la veritat és que la cosa té tan poca importància que em sembla que no val la pena...

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Però, és que el que vaig a dir també té molt poca importància, senyor President. *(Remor de veus.)* Simplement, un minut...

El Sr. PRESIDENT : Bé, bé. Jo li prego, senyor Pujol, que no hi insisteixi, eh?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Jo crec que, d'acord amb l'article 64, per dues vegades he estat alludit...

El Sr. PRESIDENT : Sí, sí, materialment té raó, materialment té raó, però, em sembla que és complicar innecessàriament una situació parlamentària.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Però, si simplement, en un tot molt amistós, només vull aclarir aquest interrogant que el senyor Guitart ha posat a la Cambra.

El Sr. PRESIDENT : Bé, bé, ja ho sé, però com que no es tractava d'un debat amb vostè, sinó d'una extralimitació...

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Precisament, per això, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Evidentment, el senyor Diputat s'ha extralimitat, perquè convertia el que era una interpellació en un debat amb un altre Diputat *(remor de veus)*; això, evidentment, era una cosa irregular, però és una cosa de poca importància i em sembla que no hem de complicar la situació, per aquesta raó.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Senyor President, jo entenc que aquest és un criteri de la Presidència i el respecto, com és la meua obligació, però no hi estic conforme.

El Sr. PRESIDENT : Bé. Moltes gràcies.

Bé, se suspèn la sessió per reprendre-la a dos quarts de cinc. *(Són dos quarts de dues del migdia.)*

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i onze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel Lletrat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Treball.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Aquesta Presidència voldria dir a l'Il·lustre Diputat senyor Pujol que a darrera hora de la sessió d'aquest matí ha interpretat que el senyor Pujol accedia a la petició que li feia la Presidència de no intervenir. Pel que sembla, aquesta interpretació de la Presidència no és l'adequada; per tant, en aquest cas, ni cal dir-ho, el senyor Pujol estava en el seu dret de demanar una intervenció i aquesta Presidència, doncs, li concedeix un minut i mig per a substanciar-la.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Senyor President, senyors Diputats, el senyor Guitart s'ha referit a l'actuació del Grup Po-

pular amb una pregunta que es va fer al Conseller de Treball, deixant a l'aire d'aquesta Cambra una pregunta que després ell mateix s'ha contestat. La pregunta anava referida que nosaltres demanàvem una sèrie de dades al Conseller en relació amb l'actuació de la cooperativa de segon grau APENFOR i aquesta pregunta després es va retirar. Després de deixar l'interrogant ell mateix ha contestat i ha dit, el Grup Popular la va retirar perquè el Conseller va concedir 40 milions a la cooperativa APENFOR. Bé, jo no sé el senyor Guitart d'on ha tret aquesta versió, jo l'única cosa que he de dir-li és que quan un Diputat fa una pregunta té una sèrie de raons o de denúncies dels ciutadans en raó que és representant del poble. Nosaltres la vàrem fer perquè vèiem que a APENFOR hi havia una sèrie de gent perjudicada, gent humil perjudicada. El senyor Conseller, que aquest tema d'APENFOR l'ha heretat del senyor Rigol, ens va donar la seguretat que ell intentaria solucionar aquests problemes que hi havia i agreujaven greument unes economies molt modestes. Quan vam tenir aquesta seguretat, nosaltres vàrem retirar la pregunta. No té res a veure això amb el fet que després el Conseller optés per una subvenció de 40 milions.

El Sr. PRESIDENT : Bé, doncs, es reprèn la sessió... (*Ll. Sr. Guitart i Domènech demana per parlar.*) Ah!, senyor Guitart, re, mig minut, eh?

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Gràcies, senyor President. Realment jo m'adreço a la decisió que ha pres la Mesa en aquesta segona instància de concedir-li la paraula al senyor Pujol. Simplement per dir —i es podrà comprovar en el *Diari de Sessions*— que jo no he dit exactament el que el senyor Pujol diu que he dit, sinó que he dit que van retirar la pregunta «coïncidint amb la concessió de 40 milions de pessetes», aquesta era la meua única afirmació.

Gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Traspàs de les Confraries de Pescadors

El Sr. PRESIDENT : Bé, ens toca ara d'entrar a les mocions i la primera és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Traspàs a les Confraries de Pescadors, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Joan Mur, del Grup de Convergència i Unió, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. MUR : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el proppassat 10 d'abril vàrem veure en aquesta Cambra la interpellació al Consell Executiu envers els propòsits del Govern per tal de fer efectiu el traspàs de les confraries de pescadors.

Aquesta interpellació venia tot seguit al debat que també vàrem sostenir al si d'aquesta Cambra en aprovar la Llei de Pesca Marítima de Catalunya. Aquesta Llei, aprovada pel Parlament el 12 de febrer, preveia actuacions al si de les confraries de pescadors en els termes següents : determinació de recursos marins, capacitat de captures, plans experimentals i, fins i tot, actuant com a òrgans de consulta de l'Administració catalana referint-se a les confraries de pescadors. També la Llei preveu la millora de les estructures comercials dels productes de la pesca. De quina manera? Entre d'altres, mitjançant les confraries de pescadors.

Això, per una banda. I, per si no n'hi hagués prou, per l'altra

veiem el següent : amb capçalera del Ministeri d'Administració Territorial, el projecte del Reial Decret sobre traspàs a la Generalitat de Catalunya de funcions i serveis de l'Administració de l'Estat en matèria de confraries de pescadors. La certificació dels senyors Secretaris de la Comissió Mixta de Transferències Estat-Generalitat dient el següent : «En el Pleno de la Comisión celebrado el día 19 de diciembre de 1984 se acordó el traspaso a la Generalidad de Cataluña de los servicios en materia de cofradías de pescadores.» Després, enumerava les competències que corresponen a la Comunitat Autònoma de Catalunya i els serveis i institucions que es traspassaven.

Per aquestes raons, el primer punt de la Moció : «El Parlament de Catalunya constata que el Govern de l'Estat ha incomplert l'acord de transferències de les confraries de pescadors, adoptat per la Comissió Mixta de Traspassos Estat-Generalitat el mes de desembre de 1984.»

Per altre cantó, també entenem que, deixant a banda els acords signats i si busquéssim raons de tipus tècnic per a aquestes parts, obtindríem el contingut de la Llei aprovada per aquest Parlament; ens referim a la Llei de Pesca Marítima. Quant a raons jurídiques i constitucionals, també estic segur que els tribunals competents les refermarien, i en aquest cas ens donarien la raó. En raons estatutàries podríem llegir el que diu l'Estatut, i per raons morals i ètiques no som els que més emprem aquests termes, però també tenim les nostres, i com el que més. Les mesures polítiques deixem-les per al Consell Executiu, i per això el segon punt de la Moció.

El Sr. PRESIDENT : Permeti'm, senyor Diputat, que reclami l'atenció de la Cambra per a les seves paraules. Prossegueixi.

El Sr. MUR : Gràcies, senyor President. Com deia, les raons polítiques deixem-les per al Consell Executiu, i per això el segon punt de la Moció : «El Parlament de Catalunya acorda que el Consell Executiu prengui les mesures oportunes per tal que la transferència de les confraries de pescadors es faci en el termini més breu possible.»

I no voldria acabar sense llegir, del debat de la Llei de Pesca, el *Diari de Sessions*, a la pàgina 2336, quan el senyor Laureà Pérez deia : «Senyor Conseller, jo em brindo a vostè a tenir una assentada amb qui vulgui per poder resoldre el traspàs de la Confraria, sempre que resolguem la interpretació de pòsits que posa l'Estatut de Catalunya. Em brindo a parlar-ho amb vostè on sigui.» I més avall, deia : «I li ho dic : jo em brindo a vostè, li ho repeteixo, per buscar una solució.»

Jo els diria que, com a primera solució, voti'ns la Moció.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Com que no hi ha esmenes, podem entrar ja directament a la intervenció dels Grups, per l'ordre reglamentari. Per tant, la Presidència té el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Torres.

El Sr. TORRES : Honorable President, senyores i senyors Diputats, ningú s'estranyarà si anunciem d'entrada el nostre vot favorable a la Moció presentada pel Grup de Convergència i Unió, subsegüent a la interpellació formulada fa uns dies pel Diputat senyor Mur, sobre el tema del traspàs de les confraries de pescadors.

No fa gaires dies, per altra part, que aquest Parlament va aprovar per unanimitat una Moció presentada pel nostre Grup

parlamentari, relativa a un tema, si no idèntic, almenys similar : el tema de les cambres agràries.

Tant un problema com l'altre constitueixen un claríssim exponent de l'incompliment del Govern espanyol d'alguns acords, regularment adoptats per les comissions mixtes de traspàs, acords que —no cal repetir-ho una vegada més— són vinculants i d'obligat compliment. Nosaltres pensem que la posada en marxa dels ordenaments jurídics i de la distribució de les competències a partir de la Constitució i de l'Estatut pot prestar-se, alguna vegada, a interpretacions divergents, motivadores de conflictes, i els abundants recursos que s'han presentat d'una part i de l'altra són una prova fefaent del que estem dient. Però el que és realment desesperant és que en temes que no ofereixen cap mena de dificultat, que tothom ha reconegut que són competències de la Generalitat, i que el traspàs dels quals ha estat legitimat per la corresponent Comissió Mixta, es trobin amb un rebuig reiterat del Ministeri d'Agricultura i, per via de conseqüència, del Consell de Ministres. Pitjor, encara; no es tracta solament d'un rebuig, ans encara d'un menyspreu envers els drets de les comunitats autònomes, en aquest cas la nostra, i envers un organisme paritari, integrat per representants de les més altes instàncies del poder polític. I aquest menyspreu es materialitza en el fet que ni tan sols es contesten les alegacions, les peticions, les demandes, les resolucions d'aquest Parlament, negociacions i alegacions que no se senten formular des de fa sis anys. A veure si tindrem més sort l'endemà del 26 de juny.

Com voleu, com volen, senyores i senyors Diputats, que es tingui fe en l'Estat de les Autonomies si no és capaç de resoldre problemes que no haurien d'oferir cap dificultat si es jugués lleialment el joc de la distribució de competències? I que no se'ns digui que fem victimisme perquè això seria el «colmo» ja.

El que pretén la Moció presentada pel Diputat senyor Mur —en termes, al nostre judici, massa tímids— és constatar una situació de fet i de dret que l'Honorable Conseller, en la seva intervenció durant la interpellació, no va voler qualificar, però que nosaltres qualifiquem d'intolerable, i la Moció demana, a més a més, molt polidament, al Consell Executiu que faci tot el possible per tal d'obtenir el traspàs d'uns organismes i d'unes competències que són nostres i ben nostres.

Votarem, doncs, a favor de la totalitat de la Moció, amb la sola recança —ja ho hem dit— que hauríem volgut que els seus termes haguessin estat més contundents i més vigorosos; més reprovadors d'una conducta que no s'adiu gens ni mica amb el respecte degut a les normes democràtiques ni amb la consideració i el respecte que haurien de merèixer les institucions de la Catalunya nacional.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Perquè intervingui en nom del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, des de la timidesa de l'acord amb el text escrit en la Moció, el nostre Grup parlamentari —que, d'altra banda, si algú volia que fos més vigorós podia fer-hi esmenes— votarà que sí al text de la Moció presentada, sense deixar, però, de fer un parell o tres de consideracions.

La primera és que amb aquesta Moció es consolida una certa

tècnica a l'ús del Grup parlamentari de Convergència i Unió, Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de portar aquells temes en els quals té un determinat conflicte amb el Govern central al Parlament, per cercar el posicionament del Parlament. I fem aquesta consideració sense cap mena de to crític; nosaltres creiem que això és bo, creiem que això és bo. El que lamentem és que manta vegada el nostre Grup ho ha fet, en aquesta legislatura i en d'altres, en temes que enteníem d'estricta defensa de l'Estatut, i no hem obtingut el suport del Grup de Convergència i Unió. I això se'ls ha d'apuntar avui en el seu compte, en un sentit negatiu, quan nosaltres estem dient que ens sembla correcta aquesta pràctica parlamentària, que segurament es podria fer amb molta més economia de recursos per la via de la proposició no de llei, però entenem que aquest és un tema que no va al Ple, i òbviament el que el Grup parlamentari de Convergència i Unió busca és precisament això.

Però com que estem d'acord amb el contingut, hi votarem a favor. I hi votarem a favor pels arguments que ha donat el senyor Mur, arguments que són, si més no, afusellats d'una anterior Moció i del nostre Grup parlamentari : raons polítiques, raons jurídiques, constitucionals, estatutàries, de comissió mixta... raons ètiques i raons morals.

I fixin-s'hi bé, perquè quedi clar, que políticament el nostre Grup podria estar temptat a fer opcions partidistes, en lloc de fer una defensa estricta de la consolidació de les institucions i del que la Constitució i l'Estatut defineixen, perquè la voluntat democratitzadora del Consell Executiu en relació amb el tema de confraries va quedar ben palesa en el debat de la Llei de Pesca Marítima, que és absolutament nul·la, i, per tant, és allò una mica que potser val més boig conegut que savi per conèixer. No és això; no és això. El nostre Grup anteposa en aquest tipus de plantejament de partit el plantejament de la voluntat de consolidar el model d'Estat definit per la Constitució i per l'Estatut, i en aquest sentit les confraries de pescadors han d'estar a mans de la Generalitat de Catalunya. I, per tant, sigui quina sigui la voluntat política de l'actual partit en el Govern de la Generalitat, és bo que s'emprenguin iniciatives com aquestes, que es portin a debat mocions com aquestes perquè sempre que qualsevol tema conflictiu es porti al Parlament per obligar al posicionament de les diferents forces polítiques en relació amb aquestes qüestions, nosaltres hi estarem d'acord, en aquest tipus de procediment i, òbviament, hi donarem suport quan es tracti de fer una defensa estricta del que l'Estatut, la Constitució, i més enllà els acords de la Comissió Mixta defineixen. Com que del que es tracta és estrictament d'això, des de la timidesa o des del realisme de la Moció que es planteja, el nostre Grup parlamentari anuncia el seu vot favorable a la Moció presentada pel Grup de Convergència i Unió.

El Sr. PRESIDENT : Perquè pugui intervenir en nom del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Veray.

El Sr. VERAY : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, que quedi clar que el Grup Popular votarà a favor d'aquesta Moció. I votarà a favor d'aquesta Moció per unes raons que jo ara vull exposar al vostre coneixement.

Votarà a favor perquè sempre ha estat a favor que les confraries de pescadors siguin traspassades al Consell Executiu de la Generalitat, siguin traspassades a Catalunya. Prova d'això és

que l'any 1983, un Diputat del Grup Popular a Madrid féu una pregunta al Govern de l'Estat sobre per què hi havia confraries de pescadors que no estaven traspassades encara a les entitats autonòmiques. La resposta va ser que serien traspassades les que ho diguessin els Estatuts d'Autonomia, i aquí és allà on arribem a una de les coses que l'altre dia en la interpellació va sortir. Es deia que en l'Estatut d'Autonomia, en l'article —em sembla— 9.21, parla dels pòsits, no de les confraries de pescadors. Molt bé, senyors; aquí a Catalunya els pòsits varen ser transformats en confraries de pescadors, jo per això porto aquest llibre, que algú m'ho ha preguntat, i és un llibre una mica antic. Aquest llibre està editat a Barcelona l'any 1577, i es diu : *Capítols dels drets i altres coses del General del Principat de Catalunya i Comtats del Rosselló i Sardenya*, fets a Corts generals l'any 1481 fins a l'any 1564. Aquí, en aquest llibre, jo he trobat diverses afirmacions sobre les avui dia confraries de pescadors i llavors pòsits.

Per exemple, parla que, quan classifica la gent de mar, diu : «Barquers, gondolers i pescadors». Hi ha una norma per quan els pescadors vénen a Barcelona, on han de desembarcar, on han de deixar el peix, i diuen : «en el pòsit». Hi ha una altra norma, dintre d'aquest llibre mateix, que ens diu el que els pòsits de pescadors han de pagar al General de Catalunya com a prebenda per vendre el peix.

Però és que arribem a un moment en què encara és més gros : parla d'un monestir, el monestir de Benifassà, i diu que encara que pertanyin a l'església, no els treu la norma que hagin de pagar, i hagin de baixar el peix que surt de dins de les propietats d'aquest monestir al pòsit de pescadors.

Per què se'n deien «pòsits» i no «confraries»? Molt bé. Mirin, en aquells moments, tot el que es deia «confraria» tenia un sentit religiós; jo he estat en diversos pobles de la Costa Brava, de la província de Girona, i m'he adonat que, en aquells temps, i més cap aquí, existien diverses classes de confraries. Jo, per exemple, he trobat, a Tossa de Mar, la confraria de Sant Sebastià, que deia que podien formar part tots els qui treballaven a terra, i la confraria de Sant Pere, de què en podien formar part tots els qui treballaven al mar.

En altres pobles, la confraria de la gent que treballava al mar es deia la confraria de la Mare de Déu del Carme, però avui dia s'ha canviat, i el pòsit ha estat transformat en confraria de pescadors, encara que en molts llocs i en molts pobles de la Costa Brava, quan s'enraona del pòsit, la gent no enraona del pòsit pensant en la confraria de pescadors, sinó pensant en el lloc allà on es fa la subhasta del peix. Allò és el que ells en diuen «pòsit», i qui el fa és la confraria de pescadors.

Amb tots aquests antecedents, i pel que ja els he dit abans, el Grup Popular abonarà la Moció de demanar al Govern central que traspassi les confraries de pescadors.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perquè intervingui en nom del Grup Socialista, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Laureà Pérez.

El Sr. PÉREZ I CIUDAD : Sí, senyor President. Senyores i senyors Diputats, bé, estem davant un fet que, evidentment, existeix, i que haig de recordar per força, a pesar que memòria en tinc, i sé què vaig dir en el debat de pesca i sé què he anat dient sobre el tema de pesca; no cal que m'ho recordin, perquè ho sé ben bé. Bé, jo diria que nosaltres, el Grup Socialista diu

que, evidentment, la Generalitat té unes competències, les exerceix, hi ha un acord de la Comissió Mixta de Traspassos, en el qual, evidentment, hi ha el possible traspàs de les competències en confraries. Perfecte, molt bé. Però aquí hi ha una cosa, que sembla que aquí hem d'arribar al punt final, que les necessitem urgentment.

Un Diputat que ha parlat anteriorment, o sigui, abans de pujar jo aquí, ha dit que fa sis anys que estem lluitant —o s'està lluitant— per tenir les competències de confraries. Jo crec que fa sis anys, potser per motivacions polítiques, les opcions que hi havia per tenir els traspassos eren, per a segons quins Grups d'aquesta Cambra, més favorables que ara, i no es van aprofitar. Motivacions? Potser l'estabilitat de tenir majoria en aquesta Cambra. Potser en aquell moment no interessava, pel que fos, però, realment, va existir aquell moment i no es va aprofitar. Evidentment, no hi ha una entesa sobre el traspàs de competències, i no hi ha una entesa, jo diria, potser per poca capacitat negociadora de la persona que té la direcció de la Conselleria; concretament, amb tots els respectes, el Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Perquè, si altres competències han estat traspassades, que potser han estat més difícils que aquestes i s'han obtingut : el cas de traspassos de sanitat, el cas d'obres hidràuliques, s'han traspassat. I potser ha estat la capacitat negociadora o saber afluixar o no afluixar en el moment adequat per poder tenir aquestes competències. I això no ha succeït amb el traspàs de confraries.

Evidentment, nosaltres creiem que aquesta ha estat la realitat, el perquè, en aquest moment, no es tenen els traspassos de les confraries o pòsits. Concretament, jo puc avançar aquí que estem més per la paraula «pòsits» que no «confraries», com molt bé ha dit el Diputat que ha tingut la paraula abans que jo, aquí, en aquesta Cambra.

El sector pesquer, coneixem que han estat pòsits; els pòsits tenen una història i les confraries en tenen una altra, i les confraries són història d'un govern de dictadura i, ara com ara, les confraries no han canviat la seva manera d'exercir dintre del sector. Nosaltres tenim una pregunta adreçada al senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, perquè d'una manera o altra ens vulgui dir com pensa fer funcionar, a partir de quan tingui els traspassos, les confraries —més ben dit, els pòsits de pescadors—, per la senzilla raó que entrem en una època nova; hi ha una adhesió a la Comunitat Econòmica Europea, on també s'han de recollir una sèrie de coses estatutàries que haurem d'aplicar als nostres pòsits de pescadors.

És per això que nosaltres pensàvem que, tal com aquest Diputat que parla aquí va fer un oferiment, quan es va debatre la Llei de Pesca, que evidentment, el senyor Conseller jo esperava que, almenys, hagués tingut la mínima atenció —ja que hi va haver una oferta— de dir : «Escolti, senyor Diputat», o com sigui, «podem parlar un moment d'això?» Cosa que no ha succeït. No ha succeït, almenys al nivell meu, personal, ja que l'oferta va ser meua. I no ha succeït, això, ni del senyor Conseller —que potser per la distància de càrrec ho hauria hagut de fer una altra persona, dic jo, modestament, però l'altra persona tampoc no s'ha adreçat a mi.

En fi, senyors Diputats, nosaltres creiem que, evidentment, les competències de pesca, les hem de tenir aquí, a Catalunya i, en dir això, suposo que més o menys comprendran el posicionament nostre davant d'aquesta Moció, però el que sí que

voldria dir és que, d'una vegada, el senyor Conseller ens digui què pensa fer de les confraries : si el funcionament serà actualment el mateix —com està succeint—, de tipus paternalista, on els pescadors o els mariners tenen una mínima participació dintre de la problemàtica del sector, i, a la vegada, se'ls deixi participar tal com marquen les noves lleis estatutàries amb la nostra adhesió a la Comunitat Econòmica Europea.

Dit això, no cal que faci història dels pòsits; repeteixo que hi ha hagut un Diputat que ho ha fet, i crec que ho ha fet excel·lentment bé, i passo a explicar la posició nostra davant d'aquesta Moció.

En el primer punt, nosaltres ens abstindrem, i ens abstindrem per la senzilla raó que creiem —i ho torno a repetir— que no hi ha hagut la suficient capacitat negociadora per part del Conseller, encara, envers els traspassos aquests definitius.

I el segon punt, el votarem favorablement, perquè creiem que les confraries, concretament els pòsits de pescadors, han de ser competència de la Generalitat.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Havent-se ja acabat el debat, anem a sotmetre la Moció a votació. Pel que sembla, caldrà votar separatament els dos punts.

Aleshores, els qui siguin favorables al primer punt de la Moció, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest primer punt de la Moció ha estat aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

Passem ara a la votació del segon punt.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest segon punt de la Moció ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Incentius i els Complementes de Productivitat a la Funció Pública

Passem ara a la Moció següent, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Incentius i els Complementes de Productivitat a la Funció Pública, presentada per l'Il·lustre Diputat senyor Rafael Ribó, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, senyors de Convergència i Unió, els agrairia que alguna de les coses que tot seguit diré, l'expliquessin al senyor Alavedra, que és per la casa, però que no tindrà el gust o l'honor, o el que vostès vulguin, d'escoltar directament aquests arguments.

Nosaltres presentem una Moció subsegüent a interpellació, en la qual demanem una transparència sobre el tema «bufandes», perquè ningú no s'enganyi, i ho fem amb els arguments propis de la interpellació —perquè el Reglament de la Cambra diu que una moció segueix una interpellació— que, en aquest

cas, van reforçats pels arguments que es donaren en el debat de la interpellació.

Senyors Diputats i senyors de Convergència i Unió, del Govern, m'agradaria que vostès tinguessin —com tots tenim ocasió de disposar-ne—, la transcripció del *Diari de Sessions* de la interpellació que es va substanciar en la sessió anterior, quan el senyor Alavedra, Conseller del Govern, diu textualment que «es pagaren els dits complements, o d'altra forma anomenats “bufandes”, amb el sobrant del capítol I, de places que no han estat cobertes». El senyor Lluís García, dues pàgines més endavant de la transcripció, ja fa la seva —amb perdó— barrila corresponent sobre aquesta expressió. O sigui que vostès, senyor Cullell, paguen complements de productivitat amb romanents de places no cobertes. No ho dic jo, senyor Cullell, ho diu el *Diari de Sessions*, o sigui, és la transcripció del que diu el senyor Alavedra, recollit en cinta magnetofònica de la Cambra i que, fins ara, no ha estat desmentida per part de cap membre del Govern. Pregunta a fer a l'hora d'anar a votar la Moció, és ¿que es poden pagar complements de productivitat, senyor Cullell, amb romanents de places no cobertes?

Però això no és el tema principal de la Moció. El tema principal de la Moció és que, per a nosaltres —facin els jocs de mans que vostès vulguin fer—, existeixen «bufandes» il·legals a la Generalitat, i avui tindran vostès la prova més palesa que existeixen, perquè vostès votaran que no volen informació sobre aquests complements. El primer punt de la Moció diu que «es trameti al Parlament tota la documentació relativa respecte als incentius i els complements», i si aquest punt, que és que el Parlament rebi informació sobre les dites «bufandes», vostès el voten en contra, és que no volen investigar, no volen esbrinar si hi ha hagut o no irregularitats en el repartiment dels complements de productivitat.

La Llei de Pressupost de la Generalitat del 85 no autoritza, en absolut, aquest tipus de distribució de complements. La Llei de Funció Pública de la Generalitat de Catalunya exigeix uns criteris que no van ser complerts i que nosaltres demanem que es compleixin en la Moció. Demanem, en primer lloc, que se'ns trameti la documentació. Queda a la seva lliure voluntat —és tan senzill com aixecar-se o quedar-se assegut quan diguin «Diputats a favor, Diputats en contra»— saber si tots nosaltres disposarem no de llistes que un es pot agenciar, com va aprofitar sarcàsticament el Conseller per respondre la interpellació, sinó de la informació directa del Consell Executiu sobre aquesta temàtica. No els funcionaris de la Generalitat, no els sindicats —després ja en parlarem—, no els representants : els Diputats que representen el poble de Catalunya, que són tots vostès, tots nosaltres, ¿podem o no podem disposar de la informació del Consell Executiu sobre els complements de productivitat? Aquí està una qüestió molt senzilla de resoldre : vostès diuen que no hi ha hagut irregularitats, algú creu que sí... Mirin, hi ha una forma molt senzilla de sortir al pas de la qüestió : que es trameti aquesta documentació al Parlament, que és un dret i és un deure que tenim, d'exigir, i serem tots nosaltres que podrem decidir sobre aquesta informació.

En segon lloc, nosaltres demanem que es compleixin els criteris de publicitat. De nou llegeixo el *Diari de Sessions*, paraules del senyor Alavedra respecte a aquesta temàtica. El senyor Ala-

vedra diu a la pàgina 43 de la transcripció, pel que fa a publicitat, que «la Llei de la Funció Pública ens obliga a partir el pressupost del 86 i, per tant, no ens obliga a partir el pressupost del 85.»

Jo, si no el conegués, senyor Alavedra, diria : «això ho pot afirmar un ignorant», però com que sé que vostè és una de les persones que coneix més a fons les institucions de Catalunya, mai em posaria a la boca aquest qualificatiu. Per tant, li demanaria, per què vostè arriba a afirmar que no ho exigeix la llei actual?

La Llei de la Funció Pública del 85, que entra en vigor molt abans que es faci la segona distribució de «bufandes» de la Conselleria de Política Territorial, i molt abans que es faci la primera a Economia i a Treball i a altres conselleries, és absolutament vigent quan es fa aquesta distribució. Per tant, no surti, no busqui un subterfugi de la qüestió dient que no està vigent. Això és situar-se fora de joc o fugir d'estudi.

Per tant, demanem que sigui vigent i que es compleixi, no una normativa de Madrid, que ens pot obligar a tots, no, allò que tots nosaltres, tots vostès, varem votar sobre l'Estatut de la Funció Pública. Perquè és cert que a Política Territorial es van distribuir entre alguns representants sindicals —no entre tots els representants de totes les centrals sindicals—, però mai van ser objecte d'una publicitat transparent, ni van ser penjats als taulers, com el senyor Alavedra arriba a afirmar.

Nosaltres demanem, en tercer lloc, que es regulin mitjançant decret les formes de participació dels representants sindicals i —permeti'm que sigui pesat i que torni a punxar en el mateix tema—, el senyor Alavedra diu en el *Diari de Sessions*, textualment sobre aquest tema : «la previsió en aquest tema és que hi ha d'haver una comunicació», una comunicació, per tant, no hi ha d'haver participació.

Senyor Alavedra, vostè que no és cap ignorant, que coneix l'Estatut de la Funció Pública, sap que l'article 67 —entre altres coses perquè va ser un projecte tramès per vostè en aquest Parlament— diu : «reglamentàriament s'establiran les fórmules de par-ti-ci-pa-ci-ó dels representants del personal implicat sobre aquesta qüestió.» Per tant, no era cap *boutade*, cap mentida la que reclamaven els grups de l'oposició sobre el concepte participació, no és «comunicació», hi ha un abisme entre «comunicació» i «participació» en els complements de productivitat.

Tres punts, doncs, de la Moció que, si vostès tenen un mínim sentit de la transparència i del seu deure com a Diputats, s'haurien de complir a partir de la mateixa legislació que hem aprovat. És clar que poden dir : «quina demagògia que fan els socialistes i els del Grup del PSUC sobre el tema de les "bufandes"!». Tota la que vostès vulguin; mentre no hi hagi un mínim sentit del rigor i del deure parlamentari, és clar, poden dir-nos que fem demagògia. Demagògia és demanar que tinguem les dades tots com les poden tenir aquells que poden rescabalar-les de maneres indirectes, demagògia és exigir que hi hagi publicitat i demagògia és exigir que es compleixi la Llei amb la participació dels sindicats. Bé, doncs, benaurada sigui la demagògia si el que s'està demanant és que, quan es volen aplicar uns complements de productivitat, es faci amb uns criteris racionals.

Nosaltres, per últim, no volem deixar d'assenyalar en la defensa d'aquesta Moció que, quan ens referíem a la Direcció Ge-

neral de la Funció Pública, ens hi referíem perquè creïem que, si cada any estem dotant una Direcció General de la Funció Pública és perquè tingui alguna funcionalitat. El senyor Alavedra diu, textualment —i perdoni, senyor Alavedra, són paraules recollides en cinta magnetofònica de vostè—, diu : «la responsabilitat en els temes de personal és de cada un dels Departaments i, concretament, del cap de personal.» Torno a dir-ho : vostè no és un ignorant, i els articles 11 i 12 de la Llei de la Funció Pública situen la responsabilitat del personal, també pel que fa als complements, en el Govern i, en el seu defecte, en el Conseller i en la Direcció General de la Funció Pública. Quina casualitat!, no està en mans del cap de personal; està en mans del Govern i de la Direcció General de la Funció Pública.

Per tant, nosaltres —que som partidaris de tota mena de debilitats oratòries i dialèctiques des d'aquesta tribuna, però també som partidaris de la màxima transparència— demanaríem que per poder estudiar tranquil·lament, per part de tots els Diputats d'aquesta Cambra, el tema dels complements de productivitat es votés afirmativament aquesta Moció, que no és res més que el compliment de la legalitat vigent.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Com que a continuació hi ha una Moció que és anàloga, sembla que seria procedent que ara aquesta Presidència donés la paraula a l'Il·lustre senyor Diputat que ha de defensar la Moció subsegüent. (*L'H. Sr. Armet demana per parlar.*) Senyor Armet, té la paraula.

El Sr. ARMET : És que hi ha una esmena a aquesta Moció. No es tracta de dues interpellacions de temes similars, sinó de dues mocions, com a conseqüència de dues interpellacions similars; és a dir, no estem en un debat d'interpellacions, sinó de mocions i, en aquest cas, lògicament, nosaltres hem presentat una esmena a aquesta Moció.

El Sr. PRESIDENT : No, no, si hi ha una oposició...

El Sr. ARMET : No, no és una oposició, és una qüestió de sentit comú. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT : No, no hi ha cap dificultat. Bé, hi ha en aquesta Moció esmenes del Grup Socialista i del Grup parlamentari de Convergència i Unió. Per defensar la primera esmena, del Grup Socialista, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor García i Sáez.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ : Senyor President, de l'escó estant. Efectivament, el Grup Socialista ha presentat una esmena d'addició, senyor President, a la Moció presentada pel Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que acaba de defensar el seu portaveu, el senyor Ribó. És una esmena d'addició, un punt quart, que el que pretén, senyor President, és que el Parlament es pronunciï davant d'un fet que considerem que va quedar clarament posat de manifest al llarg de la sessió de l'anterior Ple, en relació amb l'incompliment, per part del Consell Executiu, del requisit de publicitat previst en la Llei de la Funció Pública del Parlament de Catalunya i en la Llei 30, de Mesures Urgents, de Reforma de la Funció Pública de l'Estat.

Si vostès repassen, per exemple, l'article 67 de la Llei catalana de la Funció Pública, observaran que posa de manifest que s'ha de complir un requisit de publicitat, que ja ha expressat àmpliament el portaveu del PSU de Catalunya i que expressa bàsicament que, en el compliment del que preveu la Llei, el Consell Executiu ha de donar coneixement als funcionaris afectats pel complement de productivitat i als representants de

les organitzacions sindicals.

Donat que aquests dos requisits de la Llei, funcionaris i representants sindicals, en termes generals, no han tingut coneixement d'aquest complement de productivitat, crec absolutament òbvia aquesta Moció, que el que fa és posar de relleu i constatar aquest incompliment.

Per això, senyor President, volia defensar aquesta esmena a la Moció del PSU.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha unes esmenes també del Grup de Convergència i Unió, que no hem dit. Per defensar-les, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, l'Il·lustre Diputat senyor Ribó, en la seva explicació de presentació del text de la seva Moció, ha dit que era partidari de les habilitats dialèctiques; jo diria que també és partidari de les habilitats reglamentàries, perquè, i seguint amb unes paraules que acaba de pronunciar l'Honorable Diputat senyor Armet, dient que aquí es tractava de dues mocions similars, jo em permeto dir que no són dues mocions similars, sinó que són dues mocions idèntiques, fins a la darrera coma.

En els debats judicials, els temes de procediment tenen molta importància —i potser serà per deformació professional que jo, ho confesso, tinc una certa tendència a parlar de temes processals—; però, jo crec que avui realment s'ho val que comencem a parlar de temes processals, perquè jo m'imagino que les senyores i els senyors Diputats s'hauran adonat de quina és la giragonsa que han fet amb gran habilitat; evidentment, no descobreixo res de nou de les habilitats parlamentàries del senyor Ribó i del senyor García. El fet és que aquests dos Il·lustres senyors Diputats han presentat, cadascú pel seu compte, sengles mocions que —hi insisteixo— són idèntiques. Però, no sols això, sinó que el text de les mocions, en principi, podríem qualificar de moderades, però el fibló d'aquesta Moció se l'han reservat per al que en podríem dir la segona part, un invent reglamentari. Aquesta segona part consisteix que el senyor Ribó ha presentat una esmena a la Moció del senyor García, i el senyor García —com ara ens ha explicat— ha presentat una esmena a la Moció del senyor Ribó. Però, oh, meravella!, aquestes esmenes són també idèntiques. (*Rialles.*) Aleshores, això permetrà, evidentment, si la Mesa no hi posa remei, que el senyor Ribó pugui sortir després a explicar-nos el posicionament del seu Grup, en relació amb l'esmena del senyor García —que també és la seva— i, posteriorment, el senyor García podrà presentar la seva esmena —que és la mateixa que ha defensat el senyor Ribó—, el senyor Ribó podrà sortir a defensar la seva esmena —que és idèntica a la que ha presentat el senyor García— i, finalment, el senyor García podrà tornar a sortir, per tercera vegada, a explicar quin és el posicionament. (*Rialles.*) I, fins i tot, si fóssim molt estrictes i molt curiosos amb el compliment literal, si més no, del Reglament, el pobre Diputat que els parla no podria fer cap referència al text d'aquestes, diguem-ne, segones parts de moció, perquè el Reglament ens diu que els Diputats presentaran la seva esmena o es posicionaran en relació amb la Moció, no a les esmenes dels altres senyors Diputats. (*Remor de veus.*)

Fet aquest aclariment, que crec que era necessari, jo intentaré molt ràpidament explicar-los la gènesi d'aquest tema, perquè és un tema que no ve de la interpellació de l'altre dia.

Jo, evidentment, també dispo de la transcripció i, per exemple, hi ha coses que sí, que el senyor Ribó tenia tota la raó de dir, però a mi em sembla que hi ha hagut un punt, en el qual el senyor Ribó ha parlat que l'Honorable Conseller de Governació feia referència a la no-participació. El que deia el senyor Ribó en aquells moments era «negociació», no participació, que és la informació, que és el que li va clarificar l'Honorable Conseller i, per això, nosaltres, en l'esmena que hem presentat, al tercer apartat, precisament, demanem que l'Il·lustre Diputat senyor Ribó tingui a bé modificar el text de la seva Moció, perquè puguem votar aquest punt en aquest sentit.

Bé, aleshores, aquest tema va sorgir gairebé fa un any, demà passat farà un any, el 24 d'abril de l'any 85 l'Il·lustre Diputat senyor García va presentar una interpellació sobre el tema dels incentius de productivitat. En aquesta interpellació, que la tinc aquí, en el *Diari de Sessions* número 25, allà el senyor García parlava que la Llei 30, de Funció Pública a Madrid, ja estava en vigor, que s'havia d'aplicar, parlava de xifres, d'exemples, parlava d'unes cartes misterioses (*rialles*) i, aleshores, el senyor Alavedra li contestava, doncs, dient que la Llei 30 encara no s'aplicava, que els Pressupostos de l'Estat havien suspès aquesta aplicació i que ell es comprometia que en els pressupostos primers que vinguessin, l'any 86, a recollir tota aquesta informació i obligació, que aleshores sí que en el Pressupost del 86 fóra necessari.

El 2 de desembre del 85, el senyor Ribó va presentar una pregunta per ser resposta per escrit sobre aquest mateix tema, i el senyor Conseller de Governació li va respondre —aquí també tinc el *Butlletí Oficial del Parlament*, el número 123—, on, precisament responent als mateixos temes, li contesta dient que el Consell Executiu té el propòsit de complir escrupolosament la legislació aplicable, la Llei 30 i la Llei catalana, a través de la Llei de Pressupostos i, fins i tot, acabava dient que tenia el propòsit —el Consell Executiu— de generalitzar l'aplicació d'aquest complement.

Finalment —i ara és quan vénen aquestes mocions—, el dia 24 de febrer, el senyor García, i el 3 de març, el senyor Ribó, presenten sengles interpellacions, que són les que es van substanciar el dia 9 del mes que som. El text verbal, i que després ha estat transcrit, jo diria que segueix en línies generals el mateix temari que ja es va tractar fa un any per part del senyor García i del senyor Alavedra. El tema de relacions, el tema d'exemples, el tema de casos, però, en definitiva, i en el fons de tot, el tema de si era aplicable o no abans del Pressupost del 86 l'article 23 i l'article 67, respectivament, de les dues Lleis. I el senyor Conseller, jo crec que amb uns arguments solidíssims, va deixar clar que això no era així, i aleshores, en funció d'aquests criteris és perquè a l'avantprojecte de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya, publicat en el *Butlletí*, número 122, apareix un article, l'article 3 on, de forma exhaustiva, al llarg de dos apartats i una sèrie de subpunts, s'explica exactament la regulació de tots els temes dels complements de productivitat. Aquesta és la situació.

Aleshores ens trobem en aquesta Moció —que si fos un tema de ficció, podríem dir que és el cas de les mocions siameses—, en el primer punt, el que es pretén, per part del mocionador, senyor Ribó, és que es trameti al Parlament tota la documentació relativa als incentius i complements de productivitat distribuïts al personal en les diferents Conselleries,

en l'exercici de l'any 85.

Aleshores nosaltres voldríem dir que tant la llei catalana, en l'article 67, com la llei de Madrid, en l'article 23, concreten què s'entén per publicitat per domini públic; i aleshores veuran que diuen: «Les quantitats que percebin» —concretament cito l'article 67, apartat 3, lletra c), incís penúltim— «les quantitats que percebi cada funcionari per aquest concepte seran de coneixement públic per als altres funcionaris del Departament», no per a altres persones; i la Llei 30 de Madrid, diu exactament igual; el senyor Ribó ens deia que hi ha una sèrie de punts que eren traducció literal. Jo no sé si és traducció literal o no, però, en definitiva, el text és exactament igual: «En todo caso, las cantidades que perciba cada funcionario por este concepto seran de conocimiento público de los demás funcionarios», no diu —hi insisteixo— d'altres persones.

Per tant, doncs, nosaltres que hem fet una llei que diu que aquests complements són de coneixement dels altres funcionaris, ens sembla que no cal estendre-ho a altres persones.

Però ara imaginem-nos, dialècticament, a efectes dialèctics, que el nostre acceptés això, que tota la documentació, no relacions, o *ratios*, o algunes llistes, sinó tota la documentació comptable sobre això vingués aquí al Parlament. Què en fariem? És que ho estudiariem en Ple? «Fer un safareig» —com sembla indicar verbalment, o gràficament, el senyor García? És que ho discutiríem en Comissió? En virtut de quin reglament? És que es podrien presentar esmenes? És que podríem fer una esmena dient: «Al senyor Pere se li ha de reduir aquesta quantitat, al senyor Pau se la hi ha d'augmentar, el senyor Josep no hi té dret»? En funció de què, quines qualificacions tenim —perquè fins i tot se'ns demana que es diguin les qualificacions d'aquestes persones; unes persones com nosaltres que tenim uns emoluments que s'aproven en sessió secreta, ens trobaríem amb la curiosa circumstància d'haver de debatre en públic els complements d'uns determinats funcionaris. Per això nosaltres ens oposarem a l'acceptació d'aquest punt i hi votarem en contra.

Quant al segon punt. El segon punt també fa referència a un tema que ja ha estat àmpliament discutit: que és que es compleixin els criteris de publicitat previstos per la Llei 17/85. Aleshores, a part d'aquesta explicació que ja he donat abans, valdria la pena, potser, llegir uns altres criteris que diu la mateixa Llei. La Disposició final diu: «S'autoritza el Consell Executiu perquè dicti les normes de caràcter general i reglamentari, necessàries per desenvolupar i aplicar aquesta Llei». Per tant, doncs, la Llei no entrava en vigor directament, sinó que calia esperar això. La Disposició transitòria novena diu que la Llei de Pressupostos de cada any fixarà les quantitats destinades, etcètera. I aleshores, en definitiva, tot l'article 67 —se m'acaba el temps— fa continuades referències a la Llei de Pressupostos. I això és el que el Consell Executiu ha fet proposant un Projecte de Llei de Pressupostos en què —hi insisteixo— a l'article 3 ja s'explica...

El Sr. PRESIDENT: Prego a l'Il·lustre orador que tingui en compte que el seu temps ja s'ha extingit.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Si em permetés trenta segons per acabar. Tenim present que —si no hi ha algun incident de força major— en la segona interpellació no hi participaré perquè és exactament igual, i les nostres posici-

ons seran exactament iguals.

Bé, doncs, el tercer apartat. Nosaltres estem conformes amb la proposta que fa el senyor Ribó, perquè escrupolosament desitjosos de complir l'article 67 de la Llei, i tota la Llei de la Funció Pública diu que, reglamentàriament cada any, d'acord amb la Llei de Pressupostos —vol dir que després, perquè reglamentàriament i d'acord amb la Llei—, s'establiran els criteris tècnics de valoració dels factors que determina la distribució, i també les fórmules de participació dels representants, etcètera.

Per tant, doncs, nosaltres presentem una esmena en el sentit de canviar allà on el senyor Ribó diu: «Abans de cobrar el Pressupost», nosaltres hi posem que «immediatament després». En aquestes condicions, aquest tercer punt, nosaltres tindríem la satisfacció de votar-lo favorablement, perquè entenem que és una cosa de justícia i, com sap el senyor Ribó, també tenim un gran interès a comptar amb la col·laboració dels representants de tots els treballadors de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Ara pertoca la intervenció dels Grups que fins ara no han intervingut, amb l'ordre habitual, reglamentari, i per tant, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre representant d'Esquerra Republicana de Catalunya, senyor Torres.

El Sr. TORRES: Honorable President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup donarà a conèixer conjuntament la seva posició en relació amb les mocions presentades pel Partit Socialista Unificat, i el Partit Socialista de Catalunya, ja que tenen un contingut absolutament idèntic.

Confessem que esperàvem amb una certa curiositat el debat que es va celebrar a la darrera sessió plenària sobre la política de complements de productivitat per als funcionaris, i no pas solament perquè el tema té la seva importància, sinó que, malgrat que el Diputat Escudé ens hagi recordat que aquest tema va ser evocat per primera vegada ara fa més d'un any, és evident que va estar actualitzat darrerament per algun Diputat que representa una circumscripció com la que jo també m'honor de representar.

Confessem també que, pel tractament que se li va donar a la premsa i als mitjans de comunicació en general, es podia témer que es tractés d'un tema, d'un problema realment greu i delicat, com prometedor per al Consell Executiu en general i per a algun Departament en particular.

Però la sustentació de les interpellacions que ens van permetre d'aclarir la major part dels nostres dubtes, ens va permetre d'apaivagar quasi totalment els nostres temors.

Al nostre judici, la resposta de l'Honorable Conseller Alavedra, a les dues Interpellacions, va resultar —si es vol ser objectiu— molt clarificadora, i per a nosaltres molt tranquil·litzadora. Per una part va quedar perfectament demostrat —i avui, si calia, ha quedat ratificat, al nostre criteri— que els incentius i complements de productivitat distribuïts no han revestit en cap moment ni el més mínim caràcter d'il·legalitat —les referències a la legislació vigent en la matèria són prou explícites per tal de fer-se una idea cabal de les possibilitats legals que existien.

Per altra part, creiem que és necessari recordar i subratllar el caràcter transitori d'aquelles disposicions administratives i co-

mptables, i la millor prova de la transitorietat d'aquell dispositiu, ens el dona l'article 3 del Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat, que aviat haurem de discutir, i on es tracten explícitament i detalladament els incentius de productivitat, tant pel que fa referència als possibles beneficiaris, com pel que respecta al volum màxim dels crèdits destinats a cada Departament, i els criteris que hauran de respectar-se per a l'apreciació de la productivitat.

El nostre Grup pensa —amb tota objectivitat— que el contingut de l'article 3 de la Llei de Pressupostos ja ens basta per no votar afirmativament els dos punts primers de les mocions presentades.

I quant al tercer punt de la Moció, el seu contingut no ens presentaria cap dificultat particular, sinó únicament una dificultat de caràcter, podríem dir-ne, temporal en la qual reconeixem coincidir amb el Diputat senyor Escudé, ja que nosaltres pensem, amb tota lògica, que valdria més procedir a l'adopció de determinades normes després de l'aprovació dels Pressupostos, i en particular de l'article tercer, que és un article —tots ho hem reconegut i em sembla que és indiscutible— capital en aquesta matèria.

Evidentment, la nostra posició queda, doncs, clara. El Grup d'Esquerra votarà negativament els dos primers punts i la nostra posició en el tercer punt dependrà de la resposta que els proposants donin a la proposta d'esmena del partit de Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli, en nom del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Colomé.

El Sr. COLOMÉ : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, el nostre Grup està bàsicament d'acord amb la Moció presentada pel Grup del PSUC.

El Grup Popular, que tan important participació va tenir en l'elaboració de la Llei de la Funció Pública de la Generalitat de Catalunya, és particularment sensible a qualsevol acció de la nostra Administració que pogués suposar una conducta discordant amb el que aquesta llei preveu. I ni que acceptéssim el raonament del Grup de Convergència i Unió, en el sentit que aquesta Llei no estava en vigor el 1985 —o millor dit pel que fa al Pressupost de 1985—, el nostre Grup creu que aquest motiu no és obstacle per a demanar a tots els Diputats d'aquesta Cambra que donin el seu vot afirmatiu tant al primer com al segon punt de la Moció. I diem això perquè entenem que el que es demana al primer punt no és res més que informació, a través de la qual aquesta Cambra pot portar a terme la seva primordial funció de control de l'Executiu; informació que l'Executiu, crec, no es pot negar a donar; informació indispensable per a saber quins han estat els principis que ha seguit cada una de les Conselleries, a fi de distribuir entre els funcionaris els incentius de productivitat; informació essencial per a realitzar correctament la nostra funció de control de la despesa de la Generalitat.

En relació amb el segon punt, la informació que al primer punt es demana per a aquest Parlament, s'amplia al col·lectiu de funcionaris i als sindicats. I el nostre Grup, ni que tan sols sigui per a llevar la més petita sospita d'il·legalitat que pogués recaure sobre l'Executiu, votarà també a favor d'aquesta part de la Moció.

I, per a acabar, el nostre Grup també votarà favorablement el tercer punt de la Moció, i més quan recordem que la regulació que s'està demanant no és sinó la que preveia la Llei 17/85, aprovada per aquesta Cambra el dia 9 de juliol del passat any, ara fa ja més de nou mesos, i entenem que ha arribat ja l'hora de donar a llum.

A les respectives interpellacions del passat dia, i també a la defensa de la Moció que hem vist avui, s'han donat —entenem— prou raonaments per a convèncer-nos de la importància de donar suport al Grup del PSUC en la seva iniciativa.

El nostre Grup, també s'ha de dir, no ha necessitat sentir-lo per a arribar a aquest convenciment. El principi de transparència pel que fa a l'Administració és un principi que tenim prou assumit. I si els complements de productivitat han de retribuir l'especial rendiment, l'activitat extraordinària, l'interès o la iniciativa amb què el funcionari desenvolupi la seva ocupació, nosaltres que, en aprovar la Llei de la Funció Pública, vàrem votar perquè fos així, votarem, avui, un altre cop, amb sentit afirmatiu, aquesta Moció, per coherència i per responsabilitat.

I si al seu dia vàrem aprovar que el complement de productivitat ha d'anar referit en un percentatge als pressupostos sobre programes, i aquest ha de ser públic i negociat amb els col·lectius de funcionaris, avui, un cop més, per coherència i per responsabilitat, votarem que sí a la Moció. Votarem que sí a la Moció, en els seus primers tres apartats, donat que el nostre Grup —que ha estat potser el culpable de la transcendència que ha tingut als mitjans de comunicació la temàtica d'aquesta Moció— entén que és així com es pot obrir aquest camp a la clarificació, perquè tot el poble de Catalunya, per fi, sàpiga a què atènyer-se en aquest tema.

Moltes gràcies, senyor President. Gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Pertoca ara que l'Illustre Diputat que ha defensat la Moció fixi la seva posició respecte a les esmenes.

El Sr. RIBÓ : Gràcies senyor President. Una brevíssima qüestió prèvia : nosaltres, des del mes de desembre, vàrem preguntar per escrit al senyor Conseller sobre aquest tema i, si no podem atribuir-nos paternitat de donar llum pública al tema, malgrat el que diuen de vegades els de Convergència i Unió, no en vam voler fer escàndol fins que vam tenir la resposta.

Nosaltres, en primer lloc, anem a l'esmena del Grup Socialista pel que fa a la publicitat. Perquè estem d'acord amb el que diu l'esmena que és manifest l'incompliment dels requisits de publicitat. Senyor Escudé, vostè que és dels Diputats més ben programats, que es programa millor les seves intervencions en aquesta tribuna, s'ha oblidat avui, o ha tingut el lapsus, de dir que les esmenes eren idèntiques, les esmenes no són idèntiques; per tant, si vol fer jocs de paraules, busqui els textos i veurà que una té un abast molt més gran que l'altra. Però com que segurament ho veurem després, encara que vostè ha dit que no intervindria, ja en parlarem. I ho acceptem perquè és manifest l'incompliment del tema de la productivitat. Una pregunta molt senzilla : Per a vostès l'Estatut de la Funció Pública està vigent o no està vigent? Sí o no? Està vigent? Doncs publicitat. No està vigent? Doncs no publicitat. Tan senzill com això. Si està vigent han de donar-hi publicitat, i no només a obres públiques perquè ho han distribuït de forma vergonyant, que tampoc han donat una publicitat objectiva, sinó en totes

les Conselleries que hi ha hagut complements. Tan senzill com això. Si vostès creuen que l'Estatut de la Funció Pública no està vigent, que també s'ha dit abans de la Generalitat agafant-se a la impugnació de l'article 34, que és un sol article, aleshores no hi ha publicitat, però si vostès, conscientment i responsablement, saben que està vigent, publicitat. Per això acceptem l'esmena.

El Sr. PRESIDENT : Perdoni, senyor Diputat, però li agrairia que se cenyís a l'acceptació o no acceptació de les esmenes i no a reprendre els arguments d'abans, eh!

El Sr. RIBÓ : Senyor President estic argumentant per què admeto l'argument de l'esmena...

El Sr. PRESIDENT : Bé, bé.

El Sr. RIBÓ : Segon punt, segona esmena, senyor President. El Grup de Convergència i Unió ens demana que suprimim tot el primer apartat de la nostra Moció, si vostè m'ho permet, diré per què no ho podem acceptar, els arguments pels quals no ho podem acceptar.

El Sr. PRESIDENT : Això no correspon, eh?

El Sr. RIBÓ : Ah! No correspon argumentar per què jo no accepto una esmena? Senyor President.

El Sr. PRESIDENT : No, no, no, no correspon... vostè s'ha de limitar a dir si accepta o no accepta les esmenes i prou.

El Sr. RIBÓ : I els motius pels quals s'accepta o no s'accepta...

El Sr. PRESIDENT : Sí, però de forma restringida.

El Sr. RIBÓ : Tan restringida com vostè vulgui, senyor President, però això és un debat parlamentari i si jo dic no a una qüestió no vull fer com el Govern que diu no a una qüestió i no dóna arguments, m'agradaria donar els arguments.

El Sr. PRESIDENT : Però un debat parlamentari té un ordre i no s'ha d'alterar aquest ordre.

El Sr. RIBÓ : Sí, senyor President, amb tot el respecte per aquest ordre, nosaltres no podem acceptar suprimir aquest primer punt perquè, en aquest primer punt, demanem que es porti la informació al Parlament, i demanem que es porti la informació al Parlament perquè el tema no és l'habilitat d'un o altre Diputat, o si a una Moció es presenta una esmena o es presenta una altra esmena, això és perquè puguem jugar entre nosaltres. El tema és : hi ha hagut o no «bufandes» ilegals a la Generalitat? Deixem-nos de romanços sobre si hi ha hagut un joc o no entre els Diputats, hi ha hagut o no illegalitat en les «bufandes»? Aquesta és la qüestió. I, per tant, és que els fa por a vostès, senyors de Convergència i Unió, saber, com als altres Diputats, quins han estat els complements de productivitat? Això fa por? Per això votaran en contra? Això és el que nosaltres no entenem, i per això no ho podem acceptar. Per què es vol suprimir el lliure exercici d'aquells Diputats de demanar la informació sobre els complements de productivitat? Que es donin arguments a la informació transparent parlamentària. Els fa por conèixer els noms de la gent de la Generalitat que ha cobrat complements de productivitat de manera illegal? Si els fa por, nosaltres els podem passar també relacions que vostès ja coneixen. Nosaltres no volem fer safareig sobre aquests noms, volem complir amb els deures que tenim com a Diputats, de l'oposició o del Govern, que és el compliment de la legalitat. Per això no podem acceptar una esmena que ens vol tancar la boca, que ens vol tancar la boca per parlar, no en virtut del que podem aconseguir d'un o altre sindicat, sinó en

virtut del que ens pot passar, responsablement, al Govern de la Generalitat. Perquè jo, senyor President, sé el que diu el Reglament del Parlament i diu que quan jo vull tenir informació li he de demanar a aquests senyors que estan en el primer banc, no ho he de demanar fora d'aquesta casa, i ara resulta que m'estan argumentant per votar en contra que ho demani al Govern de la Generalitat, i m'estan impedit que conegui objectivament, per boca del Govern, quins són els complements de productivitat. Per això em sembla vergonyant que aquesta Cambra, avui, accepti que se li tapi la boca sobre els complements de productivitat.

Nosaltres, pel que fa a l'últim punt de l'esmena de Convergència i Unió, només faltava, senyor Escudé, hem de dir que sí, perquè si volem que es compleixi la Llei i sabem que hi ha una majoria absoluta, vostè em diu, no es complirà ara, es complirà quan s'aprovi el Pressupost. D'acord, senyor Escudé, no ens queda altre remei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, doncs, després d'això ja pertoca entrar en la votació.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la Moció, en la forma com... (*L'l. Sr. Escudé demana per parlar.*)

Digueu.

El Sr. ESCUDÉ (*de l'escó estant*) : Demanariem votació separada.

El Sr. PRESIDENT : Ah, bé, molt bé. Anem a procedir, doncs, a la votació d'aquesta Moció, separadament cada un dels punts.

El primer punt, en primer lloc, els qui siguin favorables a aquesta Moció, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt ha estat rebutjat per 38 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Ara el segon punt de la Moció. Els qui siguin favorables a aquest segon punt, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest segon punt ha estat rebutjat per 40 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

(*L'l. Sr. Subirà demana per parlar.*)

Sí, senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Entenem que el tercer punt es posaria a votació amb la incorporació de l'esmena de Convergència i Unió.

El Sr. PRESIDENT : Ha estat acceptada, no? Bé, doncs, aquest tercer punt amb l'acceptació de l'esmena de Convergència i Unió es posa a votació.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest tercer punt de la Moció, amb la incorporació de l'esmena de Convergència i Unió, ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Entrem ara a la Moció següent, que és ... (*Pausa*) L'esmena socialista proposa l'addició d'un quart punt, aquest quart punt, evidentment, no ha estat votat ni rebutjat. Em sembla una mica irregular, la veritat sigui dita, però, de tota manera,

potser perquè quedi clar és millor sotmetre-ho a votació.

Per tant, doncs, aquest quart punt, aquest punt, diguem-ne d'addició que es presentava a l'esmena socialista se sotmet a votació.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

No hi ha ningú que hi sigui favorable.

L'esmena, aquesta, d'addició del Grup Socialista ha estat acceptada pel senyor presentant?

El Sr. RIBÓ : Senyor President, potser perquè estàvem distrets amb arguments reglamentaris no ha sentit que nosaltres dèiem que estàvem, el primer que hem dit, totalment d'acord, amb l'esmena del Grup Socialista sobre el tema de publicitat.

El Sr. PRESIDENT : Per tant, ha estat acceptada.

El Sr. RIBÓ : Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Doncs ara s'ha de sotmetre a votació. Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena addicional que representava un possible punt, ha estat rebutjada per 33 vots a favor, 59 en contra i 6 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Complementos de Productivitat per als Funcionaris

Passem ara, doncs, a la Moció que ve a continuació, que és la subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Complementos de Productivitat per als Funcionaris, presentada pels Diputats Il·lustres senyors Lluís García i Pere Ayguadé, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya.

Per a defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat, senyor García.

El Sr. GARCÍA I SÀEZ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, després del debat i de les votacions efectuades a la Cambra per presentar aquesta Moció subsegüent a les interpellacions referents a la política de complementos de productivitat i incentius, donat que estic totalment d'acord amb els arguments expressats des d'aquesta tribuna pel portaveu del PSU, el senyor Ribó, en els seus arguments de contingut, de fons i amb un intent de no reiterar, de no repetir el debat, em permetré variar una mica l'argumentació i introduir algun element nou pel que fa referència al contingut de les Mocions.

Efectivament, jo crec que el fons de la qüestió, que és el que s'ha pretès desvirtuar des d'aquesta tribuna per Convergència i Unió, pel portaveu senyor Raimon Escudé, de si hi havia un giny parlamentari o una utilització indeguda del Reglament —cosa que el senyor President, és evident que no permetria—, el fons de la qüestió, el contingut real del problema que plantejem els Grups de l'oposició, que planteja el Grup Socialista és que hi ha hagut una distribució il·legal de complementos als funcionaris. Aquesta és la realitat. Qui es vol tapar els ulls a aquesta realitat? És absolutament manifest i demostrat que el Consell Executiu —i no tots els Departaments : cal dir que alguns Departaments no ho han fet—, ha distribuït

quantitats importants de diners, de diners, no de «bufandes», de diners, als funcionaris. Diners no contemplats des del punt de vista retribuïdor al sou d'aquests funcionaris, i això és el greu, el greu, senyores i senyors Diputats, és que tenim un Consell Executiu, un Consell Executiu que practica una política retribuïdora absolutament rebutjable des d'una posició no d'esquerres, sinó des d'una posició democràtica. Una posició democràtica d'aquest Parlament hauria de rebutjar aquesta política que provoca els següents elements, que vostès en són perfectament conscients. Per què? Si això és un principi bàsic no aplicable a qualsevol Administració, sinó també a les empreses privades, a qualsevol, un principi bàsic a un lloc de treball, a una mateixa qualificació, a una mateixa feina ha de repercutir un mateix nivell retribuïdor. Sembla elemental que un cap de servei, donades unes determinades qualificacions i funcions, per què no ha de cobrar el mateix? Doncs bé, som davant d'una política retribuïdora que utilitza determinats complementos, determinats mecanismes no previstos a la Llei —com els que després demostraré— per produir que funcionaris del Departament d'Economia o de Política Territorial o de Treball cobrin més que altres funcionaris de Governació o d'Ensenyament que desenvolupen les mateixes funcions, des del punt de vista funcional, de titulació i orgànic.

Per tant, això és el fet. El fet és que la política retribuïdora del Consell Executiu és absolutament fora dels més elementals principis que han d'inspirar-la des del punt de vista democràtic. És una política que la fa, òbviament, d'acord amb les paraules del senyor Conseller —que nosaltres rebutgem, i no compartim, senyor Conseller—, la fa cada Secretari General Tècnic. Els secretaris generals tècnics més els caps de secció estan decidint la política retribuïdora d'aquest Govern, d'aquest Consell Executiu, i, per exemple, hi ha Departaments, com hem dit reiteradament, com el de Política Territorial, que, d'acord amb determinats caps de servei, decideixen, a final de l'any, distribuir quantitats importants. Se'ns han demanat proves reiterades d'aquesta política. Si són àmpliament conegudes! Això, senyores i senyors Diputats, és una llista que poso a disposició de la Mesa, que diu : «Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Relació d'incentius de productivitat. x persones : 453.863 pessetes.» És una llista immensa. Si és que és conegut, però és que aquesta persona, que és cap de secció, per què ha de cobrar pràcticament un milió de pessetes més a l'any que un altre cap de secció del Departament d'Ensenyament? És que les funcions, les responsabilitats, la titulació d'aquest cap de servei no s'ho mereix? Aquesta és la política retribuïdora que vostè practica : la d'afavorir, per la via de la dispersió, determinats Departaments en contra d'altres Departaments. Li dic una cosa, senyor Conseller de funció pública, de Governació : això provoca malestar dintre dels funcionaris. Vostès tenen problemes, el Conseller d'Ensenyament tindrà problemes amb els seus funcionaris perquè el Conseller de Política Territorial practica una política arbitrària en matèria de retribucions. Això és el que queda clar. El que queda clar és que vostès estan fent una Administració que provoca problemes entre els funcionaris, perquè vostès no tenen condicions objectives per fer una política retribuïdora adequada.

Això és la realitat que vostès volen amagar amb arguments de si hem fet una esmena per poder parlar; això —voldria qualificar-ho amistosament— no és res més que cortines de

fum per no entrar en el contingut, que, òbviament, doncs, fan gràcia, però que pretenen obviar el problema de fons.

Hi ha una argumentació que a mi m'agradaria, des d'aquesta tribuna, contradir. El senyor Conseller de Governació, en aquest cas, al seu costat, el Conseller d'Economia i Finances em podrà dir si el que manifestaré a continuació té suport legal o no té suport legal.

El senyor Ribó ha manifestat des d'aquesta tribuna —i queda escrit, enregistrat i publicat al *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya*— que el senyor Conseller va afirmar en l'anterior plenari que, en el capítol I, els complements de productivitat es feien efectius d'acord amb les vacants no previstes del capítol I dels Pressupostos, és a dir, el personal.

Vostès pensin el que això significa : que el Consell Executiu dota pressupostàriament una plaça, no surt a concurs, per tant no es produeix la convocatòria i l'adquisició de la plaça pel funcionari, pel personal contractat, i aquest romanent, senyores i senyors Diputats, es destina a pagar complements de productivitat i «bufandes», i si això no és il·legal, que m'ho expliqui algú que en sàpiga una mica més que jo. Però és que la Llei de Finances, la Llei de Finances Públiques —article 42—, sap el que diu? : «A proposta dels respectius Departaments, el Conseller d'Economia i Finances podrà acordar transferències de crèdit amb les limitacions següents», limitacions següents : «a) No afectaran els crèdits per a les despeses de personal ni els ampliables ni els extraordinaris concedits durant l'exercici. » Això significa que vostès no poden treure d'una vacant pressupostària una dotació econòmica per pagar complements de productivitat ni per pagar res, perquè hi ha la limitació legal que ho impedeix; ni per via, com diu aquí, de transferència de crèdit. Vostès no poden passar allò que està pressupostat per personal i passar-lo al capítol II, al capítol I, o al capítol IV, perquè així ho diu la Llei de Finances Públiques en el seu article 42, i això és una il·legalitat manifesta; això és una il·legalitat manifesta.

Que no s'ha complert el requisit de publicitat? Escolti, però si el senyor Conseller ho va dir des de la tribuna. Efectivament, graciosament —suposo que en un moment d'ofuscació—, el senyor Conseller de Política Territorial, com s'ha dit, va distribuir unes llistes que aquest Diputat torna a posar a disposició de totes les senyores i els senyors Diputats. I la va distribuir a determinat personal. I dic «ofuscat» perquè cap més Conseller ho ha fet; ha dit : escolti, cap Conseller ha fet això. El Conseller de Política Territorial sí, però és que és manifest que el senyor Conseller d'Economia i Finances ho ha fet; vostè ha distribuït diners en dues sessions, en dues parts : dos semestres de distribució de complements de productivitat; dos. Li dic les quantitats? Vostè, miri fins a quin punt, senyor Conseller d'Economia i Finances, que el seu personal ha protestat per dir : «i a mi per què no em toca? A mi per què no em toca, si joestic al servei territorial x de Barcelona, per què no em toca aquest complement de productivitat? És que no ho faig tan bé com l'altre senyor dels serveis centrals?» Als serveis centrals vostè no té problemes. Als serveis centrals tothom cobra el complement de productivitat, i aquí no passa res; tothom callat. 296.000 pessetes, senyor Conseller, per als caps de secció. I vostè no ho ha fet públic.

Per tant, què passa? Hi ha un incompliment manifest del requisit de publicitat o no? El que queda absolutament clar i evi-

dent, malgrat les votacions que es puguin produir en aquesta Cambra, és que aquest manifest incompliment vostès, com ho ha expressat el senyor Ribó, no el voldran reconèixer, però és una realitat evident que més tard o més aviat hauran de reconèixer. Vostès, amb aquesta política retribuïdora, torno a insistir-hi, de deixar que cada Departament faci el que cregui convenient, faci el que cregui convenient en matèria retribuïdora, estan provocant un autèntic caos cada agost i cada desembre a la funció pública catalana.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : A aquesta Moció hi ha també unes esmenes, que són del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya i de Convergència i Unió. Per defensar la primera, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, la nostra esmena —com tenen vostès al davant, en una fotocòpia— diu que el Parlament manifesta l'incompliment per part del Consell Executiu de les Lleis 30/84, de les Corts Generals, i 17/85, del Parlament de Catalunya, respecte a aquesta temàtica.

Aquesta temàtica és la que el senyor García argumentava amb unes llistes a la mà, i que permeten comprovar que hi ha un cap de servei que el primer semestre arriba a ingressar 300.000 pessetes i el segon 439.876 —agafat a l'atzar—, i un altre cap de servei, a la mateixa Conselleria, que el primer semestre ingressa zero pessetes i el segon semestre ingressa zero pessetes.

Bé, què diu la Llei? Per què diem que és de manifest incompliment? La Llei del 3 d'agost del 84, article 23, diu : «El complemento de productividad, en todo caso las cantidades que perciba cada funcionario por ese concepto, serán de conocimiento público de los demás funcionarios del Departamento, así como de los representantes sindicales.» La Llei de la Generalitat, votada per tots vostès, diu —traducció literal, ja al seu dia els vam recordar que estàvem traduint literalment articles de la Llei de l'Estat—, diu : «El complemento de productividad, se'n fixarà la quantitat global per a cada programa», no està fixat; «La Llei de Pressupostos establirà els criteris», no estan fixats; «Seran de coneixement públic per als funcionaris i per als representants sindicals», no ho són en la majoria de les Conselleries; manifest incompliment de la Llei, Llei que jo ho torno a preguntar, encara no se m'ha respost : és o no és vigent? Perquè si no és vigent facin-nos un toc d'alerta. És o no és vigent a Catalunya, excepte el seu article 34, que parla del dret de l'ús del català i del castellà per part dels funcionaris? —de l'obligació, millor dit. Només era aquesta pregunta.

Perquè si és vigent a partir de la seva publicació, si és vigent a partir de la seva publicació —*Diari Oficial de la Generalitat*, 3 del VII del 85—, els complements de productivitat distribuïts el desembre del 85, mesos més tard, haurien de complir aquests requisits; o no? O és que a la distribució posterior no se li pot aplicar una Llei anterior, que no rep retroactivitat? Per això nosaltres declarem que és manifest incompliment, sense cap afany —com podria convidar-nos algú— a entrar en el llistat concret de la Conselleria, a donar noms i cognoms. L'única manera d'evitar que no s'entri en aquest llistat per part del senyor García o per part del senyor Ribó és que el senyor Serra,

Puig, x, qui sigui, d'aquesta Cambra, en disposés, d'aquesta informació, per fer safareig. Potser sí, senyor Escudé, no per part nostra, perquè si volguéssim fer safareig ja faria hores que l'estaríem fent, el safareig. I som al Parlament de Catalunya parlant en una sessió parlamentària d'un tema que ens pertoca, d'acord amb el Reglament.

Per tant, manifest incompliment de la Llei, i, de nou, suposem que en votació per part de la majoria, manifesta voluntat de girar-se d'esquena a quelcom que és tan evident com que la nit succeeix al dia.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per defensar les esmenes de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Bé, jo ja he manifestat abans que pràcticament no faria ús d'aquest dret perquè, en definitiva, l'argumentació és la mateixa, sobretot pel fet que, com hauran observat les senyores i els senyors Diputats, bàsicament l'Il·lustre Diputat senyor García ha intentat repetir per tercera vegada una interpellació, substanciar una interpellació al senyor Conseller de Governació i, com sabem, no és aquest el cas. El que calia era circumscriure's al text de la Moció, i com que el text de la Moció —com ja hem explicat— és idèntica al text de la Moció anterior que hem debatut, per tant, jo no hi hauria d'afegir res més. Potser, per acabar, el que sí que podria afegir, de cara al senyor Ribó, és que em sembla que no hem connectat, no hem sintonitzat gens, avui, senyor Ribó, perquè tot aquest tema de la vigència o no-vigència de la Llei 17 de l'any 85, del nostre Parlament, ha quedat clarificat : li he esmentat la Disposició final, li he esmentat la Disposició transitòria vuitena i, en definitiva, l'article 67 en tots els apartats fa referència sempre als Pressupostos, i, efectivament, estarà en vigor i aplicada quan surtin aprovats els Pressupostos en l'article 3, que ja he exposat a la consideració de tots vostès el seu contingut, que detalladament regula això.

I, per acabar, voldria dir que, efectivament, el senyor Ribó almenys tenia tota la raó en un punt, que és el fet que he tingut un lapsus perquè, evidentment, hi ha una diferència —realment, senyor Ribó, té vostè raó— entre l'esmena de vostès i l'esmena del senyor García. El senyor García deia que el nostre Consell Executiu, al qual nosaltres donem suport permanentment, havia incomplert la Llei 30 del Parlament de Madrid, i vostè, com a bon nacionalista, considera que també hem incomplert la Llei 17 de Catalunya; aquesta és la diferència, i m'excuso de l'error que he tingut.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara correspon als Grups que no han intervingut... (*Ll. Sr. Ribó demana per parlar.*) Digui.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*) : Senyor President, per l'article del Reglament que parla de contradiccions (*Remor de veus i rialles.*)

El Sr. PRESIDENT : Bé, senyor Ribó, li prego que sigui molt breu.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*) : Brevíssim. La diferència entre una esmena i l'altra no és el major o menor esperit nacionalista. És que una esmena parla de publicitat i l'altra d'incompliment dels criteris de la Llei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, correspon ara intervenir als Grups que fins ara no han intervingut perquè no eren Grups esmenants. Correspon d'intervenir al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per això tinc el gust de donar la paraula al Molt Honorable Diputat senyor Barrera.

El Sr. BARRERA : Moltes gràcies, senyor President. Únicament per dir que ja que les dues Mocions són idèntiques, les esmenes poden diferir, però les Mocions no, i hem de pronunciar-nos sobre les Mocions. Tot el que ha dit el senyor Víctor Torres és vàlid, i, per tant, m'excuso de repetir-ho.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. Perquè parli en nom del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Colomé.

El Sr. COLOMÉ : Gràcies, senyor President. Amb el mateix sentit que el Portaveu d'Esquerra Republicana, el nostre Grup ha de manifestar que no vol repetir una vegada més el que ja ha manifestat abans.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. Aleshores, pertoca al presentador de la Moció de fixar la seva posició respecte a les esmenes. Per això tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor García.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ : Bé, des de l'escó, només per dir que acceptem l'esmena plantejada pel PSU, donat, efectivament, que té un abast molt més ampli que l'esmena que jo mateix havia presentat a la seva Moció, i que, efectivament, també acceptem l'esmena al punt tercer de la meua Moció, presentada per Convergència i Unió, senyor President.

Les posem a votació, per tant.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem a passar a la votació. (*Ll. Sr. Subirà demana per parlar.*) El senyor Subirà?

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President, per demanar, en primer lloc, votació separada.

El Sr. PRESIDENT : Dels tres punts?

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President, però també per fer notar que em semblaria molt estrany que es tornés a posar a votació un text idèntic a un text que ja ha estat votat per la Cambra, perquè, és clar, imagini's... No, i votat a favor.

El tercer punt, amb l'esmena de Convergència i Unió acceptada, ha estat aprovat. Ara el tornariem a posar a votació. Imaginin-se el fet curiós, per exemple, que es votés en contra. Què passaria, llavors?

El Sr. PRESIDENT : Sembla lògic de fer-ho així i, per tant, de no repetir la votació per a aquest tercer punt. Anem a posar a votació, doncs, el primer punt de la Moció que estem debatent.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt ha estat rebutjat per 36 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Passem ara a la votació del punt segon.

Els qui siguin favorables a aquest punt, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt ha estat rebutjat també per 36 vots a favor, 60

en contra i cap abstenció.

Passem ara a la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política d'Exposicions, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Xavier Soto, del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar la paraula. *(Pausa.)*

Aquesta Presidència s'excusa, amb aquesta identitat de mocions, d'haver comès la confusió de no sotmetre a votació el punt darrer, que ara se sotmet a la votació dels presents.

Els qui hi siguin favorables, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt ha estat rebutjat per 36 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política d'Exposicions

Ara sí que podem passar a la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política d'Exposicions, presentada per l'Il·lustre Diputat senyor Soto, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. SOTO : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, fa quinze dies, en el debat de la interpellació que, sobre la política d'exposicions del Consell Executiu de la Generalitat, va presentar el Grup Socialista al Parlament de Catalunya, l'Honorable Conseller de Governació deia, des d'aquesta mateixa tribuna, el següent : «Senyor President, senyores i senyors Diputats, si l'Il·lustre Diputat interpellant em diu que reconegui en aquesta Cambra les aportacions de totes les associacions juvenils i de totes les lluites que hi ha hagut en favor de la democràcia i la llibertat, jo estic disposat, evidentment, a reconèixer-ho d'una manera molt humil i molt modesta, i he de dir que, al reconeixement que ell ha fet des d'aquesta tribuna, jo m'hi sumo, m'hi adhereixo plenament. Que ell voldria que, en alguna exposició més completa, això es veiés plasmat per reparar el que ell creu que ha estat un oblit o unes mancances d'aquesta exposició? Doncs, per què no? I, segurament, jo crec que, reparar alguns oblits, algunes mancances, és bo.» I continuava dient l'Honorable Conseller : «Ara, en el que jo estaria d'acord amb el senyor Diputat, és en totes aquelles comparacions que ha volgut fer —uns per què estan assenyalats i altres per què no—; els fets assenyalats en aquesta exposició són, certament, fets importants i, a això, el senyor Diputat no hi ha fet cap objecció. El que passa és que, potser n'hi ha uns altres que potser s'haurien d'haver assenyalat, i jo no voldria fer aquí tota una llista —que ell, evidentment, l'ha feta— : és molt més àmplia, i podria ser molt més àmplia de la que ha fet, però, en tot cas, jo repeteixo que m'adhereixo al seu homenatge des d'aquesta tribuna, a aquestes persones que han lluitat per tota aquesta lluita juvenil durant aquest segle fins al 70 i, a més, diré que, probablement, valdria la pena, amb una nova exposició, reparar algunes mancances, alguns oblits o algunes diferències de criteris quant a la interpretació.»

Ens vàrem trobar, així, davant un fet sorprenent en aquesta Cambra, que hauria de ser habitual, però que no ho és : un Conseller pujava a aquesta tribuna i, humilment i modestament, reconeixia l'error comès, assumia la seva responsabilitat

i es mostrava favorable a reparar aquest error que s'havia comès.

Quina podia ser, doncs, l'actitud d'un Grup parlamentari responsable, com el nostre? Doncs, la resposta és ben senzilla i ben fàcil : fugir de cap to de crítica, fugir de cap to d'explotació d'aquest reconeixement del senyor Conseller, i fer exactament el contrari, que és agafar aquest compromís del Conseller Alavedra davant aquesta Cambra fa quinze dies, i donar-li forma de moció, i això és el que proposa la nostra Moció. Ben senzillament, demanem que el Parlament de Catalunya insti el Consell Executiu de la Generalitat a organitzar una nova exposició sobre la història del moviment juvenil i les associacions de joves a Catalunya en el període comprès entre 1900 i 1985, en la qual es reculli llur contribució a la lluita per la democràcia i per la recuperació de les llibertats nacionals de Catalunya.

Així mateix, demanem que es presti una cura especial a assegurar la presència de totes les organitzacions polítiques juvenils, del moviment obrer i, especialment, de les organitzacions juvenils obreres.

Ha estat, doncs, la nostra posició agafar les paraules del Conseller i donar-los forma de moció; fins i tot hem fugit de demanar una periodificació i una temporalitat per a aquest compromís, conscients que, evidentment, la realització d'una nova exposició significa una tasca d'investigació —i una tasca llarga—; per tant, hem preferit no assenyalat cap periodificació temporal i deixar que sigui el mateix Consell Executiu el qui fixi les dades adients per fer-la.

Res més, sinó demanar a les senyores i als senyors Diputats el seu vot favorable a la nostra Moció.

El Sr. PRESIDENT : A aquesta Moció s'han presentat esmenes del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya i de Convergència i Unió. Per defensar-ne la primera, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat doctor Espasa.

El Sr. ESPASA : Gràcies, senyor President. Des de l'escó mateix, i molt breument. Estant absolutament d'acord amb la Moció presentada pel Grup Socialista, que, com deia el Diputat senyor Soto, en bona part recull les paraules del Conseller reconeixent les mancances i els errors en la política anterior d'exposicions per part del Consell Executiu, nosaltres hem fet una breu esmena per subratllar de forma més emfàtica encara, si hi cabia, el que ja era l'esperit de la mateixa Moció, i la nostra esmena d'addició diu i reclama que, sempre que es parli d'exposicions i d'organitzacions juvenils obreres, que era un dels motius importants de la presentació de la Moció, es respecti el pluralisme polític i social a Catalunya. Per tant, és una esmena, en l'esperit i en la forma, d'addició, i que s'inscriu perfectament en tot el que és la Moció que acabem d'escoltar, defensada pel Diputat senyor Soto.

El Sr. PRESIDENT : Per defensar l'esmena del Grup parlamentari de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Casals.

El Sr. CASALS I LEZCANO : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, com sigui que la present Moció fa referència, en el seu plantejament global, a la política d'exposicions a nivell general, vull comentar abans d'entrar en el tema concret de l'exposició «Joventut fa Catalunya», quines són les línies generals de la política d'exposicions.

Els criteris bàsics que emmarquen aquesta política són, per

una banda, donar a conèixer d'una forma tangible i viva diversos aspectes de la cultura i de la ciència als ciutadans del nostre país, i, per l'altra banda —i dins de les possibilitats, evidentment—, difondre la realitat catalana, la nostra història, la nostra cultura, les nostres capacitats econòmiques a la resta dels ciutadans del món i, especialment, a aquells que tenim més a prop, com els de l'Estat espanyol i els d'Europa.

Prova de l'amplitud d'aquesta política és la celebració, fins al dia d'avui, de seixanta-nou exposicions, una de les quals és l'anomenada «Joventut fa Catalunya», qüestionada pel Grup Socialista. L'exposició «Joventut fa Catalunya» va sorgir com una iniciativa pionera en l'Estat espanyol —com moltes altres de la Generalitat de Catalunya— sobre la història de l'associacionisme juvenil a casa nostra. L'exposició és —va ser i és, perquè encara continua— una aproximació gràfica i documental a la història de les associacions de joves des de l'any 1900 al 1985, no als moviments socials d'aquells anys. Com a experiència pionera, evidentment, té les seves mancances, a causa de la dificultat en la recerca de material, mancances que, amb l'ajut i la col·laboració de tothom i de tots els implicats, i com que és una iniciativa no tancada, s'han de resoldre en la línia que ja es va iniciar al seu dia, de contacte i col·laboració entre l'Administració i totes les entitats.

Cal esmentar especialment la preparació, en aquests moments, d'una publicació, d'un llibre, concretament, amb el material de l'exposició i d'altre que s'ha recopilat i es recopilarà de totes les associacions de qualsevol caire : obreres, d'esplai, etcètera. Com es pot observar, la línia d'aquesta iniciativa s'adreça en direcció a anar completant una tasca —i ho repeteixo, pionera— de forma eficaç i seriosa, sense sectarisme ni oblits voluntaris, contemplant tothom de forma global.

És evident, com es deia en el passat Ple, en el moment de la interpellació, que els treballadors i les organitzacions polítiques juvenils, i també les organitzacions obreres, varen tenir un paper decisiu en el procés de transició política i de recuperació de les nostres llibertats nacionals, de la mateixa manera que el varen tenir altres moviments socials i altres organitzacions.

La crítica sense fonament en què es va basar la interpellació que ha produït aquesta Moció, el protagonisme de les associacions o entitats d'educació en el lleure, el nombre d'entitats d'església, el cas Galinsoga, els fets del Palau o el nombre de vegades que hi surt el nom del Molt Honorable President Jordi Pujol demostren, al nostre entendre, un desconeixement de la història i la realitat actual de les associacions amb major índex associatiu a casa nostra : les d'educació en el lleure; un intent d'oblidar voluntàriament el paper de l'església en el món associatiu i juvenil i en la recuperació de les nostres llibertats nacionals, i un intent de menyspreu d'aquells fets i persones que varen fer possible una presa de consciència i la recuperació de la identitat catalana dels joves.

Per tot això, i com sigui que aquesta exposició no és un fet aïllat, justificatiu, «per cobrir l'expedient», que es diu normalment, de la celebració el passat any de l'Any Internacional de la Joventut, sinó que és l'inici d'un estudi molt més aprofundit sobre el tema, qualsevol possible mancança no és solucionable mitjançant l'organització d'una nova exposició que, potser sí que cauria en el sectarisme, sinó en la continuació i el perfeccionament del treball ja iniciat, respectant el pluralisme social i

polític de Catalunya en la línia que he exposat.

Per aquest motiu, senyores i senyors Diputats, el Grup parlamentari de Convergència i Unió presenta una esmena de modificació, que proposa la següent redacció : «El Parlament de Catalunya acorda que el Consell Executiu de la Generalitat procuri assegurar la presència de les organitzacions polítiques juvenils i de les organitzacions juvenils obreres en el llibre que està previst de publicar que recull el contingut de l'exposició "Joventut fa Catalunya", i vetlli perquè es continuï la tasca d'estudi de la història del moviment juvenil a Catalunya, afavorint la realització de recerques i estudis i la seva divulgació mitjançant exposicions i publicacions.»

Per finalitzar, indicar que, amb coherència amb tot l'exposat, el nostre Grup votaria a favor de l'esmena del PSU de Catalunya, en el cas que fos acceptada pel Grup Socialista, per a la seva incorporació, amb les correccions tècniques que s'escaiguessin, si es donés el cas, al nostre text, en el supòsit que el Grup Socialista acceptés la nostra esmena.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara correspon d'intervenir als Grups no esmenants. Per tant, al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya; tinc el gust, per això, de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : La nostra posició davant d'aquesta Moció : és evident que entrem aquí en un dilema. Se'ns demana que votem a favor d'organitzar una nova exposició sobre la història del moviment juvenil i les associacions joves de Catalunya. A nosaltres això ens fa molt de plaer, perquè les nostres joventuts en els anys anteriors a la guerra, l'any 31 i 34 i després, fins i tot durant el període de la guerra, van ser molt actives i veiem que això no es reflecteix com hauria de ser degut en aquesta exposició. Però, entenem que organitzar una exposició és una cosa difícil, una cosa costosa i que fóra una mica estrany fer dues exposicions, una darrere l'altra, sobre el mateix tema.

En canvi, nosaltres voldríem demanar al senyor Xavier Soto que volgués admetre aquesta esmena de Convergència i Unió, que ara ens ha plantejat aquí, que nosaltres votariem molt favorablement, perquè creiem que un llibre és sempre molt més perdurable que no pas una exposició; una exposició té una actualitat en un moment determinat, però passa, i, en canvi, el llibre perdura.

A nosaltres ens agradaria que pogués admetre aquesta esmena, juntament també amb l'esmena del PSUC, que diu que es respecti el pluralisme polític i social de Catalunya, amb la qual nosaltres també ens sentim identificats, i, per tant, si s'accepten aquestes dues esmenes, nosaltres amb molt de gust votarem favorablement la interpellació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Pel Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat Casals.

El Sr. CASALS I PARRAL : Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, l'article 123.2 del Reglament de la Cambra ens diu que les interpellacions han de tractar dels motius i dels propòsits de capteniment de l'Executiu en qüestions relatives a temes de política general o d'algun Departament.

També preveu el Reglament, en el punt 3 del mateix article, que la Mesa, escoltada la Junta de Portaveus, n'ordini la trami-

tació com a pregunta a contestar per escrit, en el cas que el seu contingut no sigui propi d'una interpellació, segons allò que estableix el punt 2 d'aquest mateix article.

No tenim cap dubte que si l'escrit d'interpellació hagués plantejat el que avui planteja la Moció, la Mesa i la Junta de Portaveus haurien ordenat la tramitació com a pregunta escrita. L'interpellant ho sabia i per aquell motiu el text de la interpellació publicat en el *Butlletí* diu textualment: «quins han estat els propòsits de capteniment de la política d'exposicions del Consell Executiu de la Generalitat?», i en la seva exposició de motius també generalitza, en dir «des del nostre punt de vista la política d'exposicions del Consell Executiu no existeix com a tal, ja que no respon a una política global definida pel Govern i, tot el contrari, la política d'exposicions ha quedat en mans de cadascuna de les Conselleries i Direccions Generals.»

Certament, el caire que tenia fins a aquest moment la interpellació era de vertadera interpellació. No obstant això, en la seva exposició veiem que es polaritza amb un exemple, no com a exemple del que és política general, sinó que l'important no és res més que l'exemple.

La Moció ve amb una proposta, que entenem que no és objecte de moció subsegüent a interpellació, sinó que hauria estat objecte d'una proposició no de llei, i com a tal proposició no de llei el nostre Grup hauria estat disposat a votar-la favorablement, però com a proposta o com a moció subsegüent a una interpellació, en la qual es redueix la política general d'exposicions del Consell Executiu al compliment, solament, de millorar o rectificar oblits en aquesta exposició concreta, bé sigui fent una altra exposició, bé sigui incloent aquests oblits en un llibre, creiem que és estar donant, per part del Parlament, un mandat al Consell Executiu en el qual se li diu: «senyors, si vostès rectifiquen aquest punt, la seva política d'exposicions està complerta, definida i acabada.» Crec que ni això és cert que sigui la voluntat del Parlament, de dir-li això al Consell Executiu i, per altra part, fóra molt còmode, per part del Consell Executiu, d'acceptar que ja ha acabat la seva tasca en una matèria tan important com la d'exposicions.

Per tant, si el nostre Grup no pot votar favorablement la Moció, perquè creiem que fóra estar-li dient el que acabo de dir al Consell Executiu, si no pot votar en contra, perquè li diu també, senyor interpellant, que si vostè ho hagués presentat pel que nosaltres creiem que és el camí reglamentari, que és una proposició no de llei, li hauríem votat favorablement, el nostre Grup el que farà és abstenir-se en aquesta Moció, per creure que el resultat posterior de la Moció implica qüestions generals, i, en tota la interpellació i en tota la Moció, de la política del Consell Executiu envers les exposicions no hi ha absolutament res, hi ha una rectificació d'un cas concret.

Creiem que això no és objecte del que hauríem d'estar debatent en el dia d'avui, en aquesta Cambra.

Senyor President, senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Pertoca ara a l'Il·lustre Diputat senyor Soto de fixar la seva posició respecte a les esmenes.

El Sr. SOTO: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria començar expressant la meva preocupació per la intervenció del representant, del portaveu de la majoria governamental.

Crec que el to de la nostra intervenció, el to de la substanciació de la interpellació no mereixia, ni de bon tros, l'actitud

que s'ha adoptat aquí des d'aquesta tribuna. No crec que sigui necessari respondre per al·lusions a les acusacions de sectarisme cap al Grup Socialista o de no apreciar el paper dels moviments de l'església, o dels moviments de l'educació en el temps lliure, perquè, realment, acusacions com aquestes no tenen cap tipus de credibilitat i, únicament, el que deixen palès és el caràcter de les persones que profereixen aquestes acusacions.

Una vegada fet això, el que voldria, en primer lloc, és explicar a la Cambra, especialment també al Grup parlamentari de l'Esquerra Republicana, per què no acceptem la Moció del Grup parlamentari de Convergència i Unió. En primer lloc, perquè nosaltres creiem que era molt més adient la realització d'una nova exposició, com havia dit, per altra banda, el Conseller Alavedra des d'aquesta tribuna... I no digui que no, senyor Conseller, perquè abans he llegit les seves paraules, i ara ho hauré de fer. Diu: «senyor President, ho he dit abans, jo m'hi sumo, m'hi adhereixo plenament. Que ell voldria que en una exposició més completa això es veiés plasmat, per reparar el que ell creu que ha estat un oblit, unes mancances d'aquesta exposició, doncs, per què no?, i segurament, jo crec que reparar alguns oblits, algunes mancances és bo.» Torno a continuar llegint: «i, a més, diré que probablement valdria la pena en una nova exposició reparar algunes mancances, alguns oblits o diferents criteris d'interpretació...», paraules del Conseller Alavedra en aquesta tribuna del Parlament. (*Remor de veus.*)

Em referiré al perquè no acceptem l'esmena: per un fet molt simple i molt senzill, perquè l'esmena que presenta el Grup parlamentari de Convergència i Unió proposa que en lloc de realitzar una nova exposició es realitzi un llibre, i un llibre que reculli —com demanava la nostra Moció— el paper de les organitzacions polítiques juvenils i, especialment, de les organitzacions juvenils obreres, però la nostra Moció demanava també que es reconegués el paper del conjunt del moviment obrer, i és això únicament el que hem demanat al Grup parlamentari de Convergència i Unió, que inclogués dins del contingut de la seva Moció que en aquest llibre es reconegui també el paper del conjunt del moviment obrer de Catalunya, igual que es recull el paper, per exemple, de l'activitat del senyor Jordi Pujol.

Jo no entenc encara per què no se'ns ha acceptat aquesta possibilitat de transacció, que hauria estat una bona sortida per a tots, i per això —i estic segur que el senyor Casanovas serà el primer a comprendre'm—, no podem acceptar la Moció del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

I, finalment, evidentment, acceptem l'esmena del Grup parlamentari del PSUC. Jo crec que en una situació normal aquesta esmena no seria necessària, però desgraciadament, malgrat els reconeixements del Conseller després de la intervenció del Grup parlamentari de Convergència i Unió respecte al pluralisme polític i social a Catalunya, encara és una fita a aconseguir.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, anem, doncs, a sotmetre a votació aquesta Moció, tenint en compte que hi ha estat incorporada l'esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els que siguin favorables a aquesta Moció, que tinguin la

bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta Moció ha estat refusada per 28 vots a favor, 52 en contra i 9 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Situació de la Sanitat

Passem ara a la darrera de les mocions : Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Situació de la Sanitat, presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors Diputats, aprofito l'inici d'aquesta intervenció per demanar a la Presidència que si en qualsevol moment d'aquest debat, per la meua part, hi hagués una paraula, intencionalitat, expressió fora de to o qualsevulla especulació que es pogués fer en funció de la meua intervenció se m'avisés, en qualsevol moment d'aquesta, de la mateixa manera i amb la mateixa fermesa, dic, que també pregaria que aquesta Presidència que quan des de l'escó demanés la paraula com a portaveu del Grup parlamentari no se'm negués en funció d'hipotètiques expressions, amb les quals no se m'ha fet un previ avís.

Dic això en defensa del Reglament i de la legalitat d'aquest Parlament, perquè pugui funcionar de la forma més correcta possible.

Avui ens trobem amb la presentació d'una Moció ja coneguda —s'ha fet ja el debat, que va donar lloc a la interpellació que vàrem presentar—, sobre la desaprovació de la Conselleria de Sanitat.

En primer lloc, només vull fer una anàlisi molt breu d'alguna valoració que aquests darrers dies s'ha fet, que fins i tot alguna persona del Grup de Convergència em va dir : «mira si va bé la sanitat de Catalunya que l'any 1985 tancarem el pressupost amb un superàvit!», si, fins i tot, va arribar a fer aquesta expressió algun Diputat de la majoria; és, evident, confirmació clara i inequívoca de la política de vasos comunicants, sense tenir en compte reduccions de Departaments, increments de crèdits de tresoreria, no comptabilitzacions correctes de les facturacions fetes en l'últim període, etcètera, és a dir, és la política d'intentar una regularització a l'interior del Departament, però que ara els problemes estan traslladats als centres hospitalaris de Catalunya, si es confirma la hipòtesi d'aquesta política de vasos comunicants que s'havia establert.

Jo voldria ser molt precís en aquest acte de moció, perquè no vull dir, i la meua intenció no és pas obrir un nou debat, és a dir, fer un nou debat sobre la qüestió, sinó ser molt escrupolós del perquè nosaltres presentem finalment aquesta desaprovació.

Aquesta Moció/desaprovació per a nosaltres és un acte positiu i constructiu, que consisteix a proposar als diversos Grups parlamentaris d'aquesta Cambra que la puguin considerar en el mateix sentit, per tal de facilitar amb la seva aprovació l'establiment d'un nou model de direcció del Departament de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat de Catalunya.

Les conseqüències, tant de la gestió sanitària com econòmiques de la continuïtat de l'actual model de direcció posa, sens

dubte, en perill la solidesa econòmico-financera de l'Administració autonòmica de Catalunya —i cal recordar que aquest Departament representa el 40% del pressupost del conjunt de la Generalitat— i, sens dubte, malmet la continuïtat del nivell assistencial, és a dir, el nivell de serveis sanitaris rebuts pels catalans beneficiaris de la Seguretat Social que, com vostès saben, avui, pràcticament són la totalitat.

D'altra banda, aquesta Moció de desaprovació ve unida a una voluntat de redreçament del sector, voluntat de redreçament del sector que s'ha expressat en un conjunt d'iniciatives que el Grup Socialista ha aportat a aquesta Cambra; voluntat de redreçament que es concretà en un moment determinat, en els vint-i-cinc punts per resoldre la crisi de la sanitat de Catalunya. Per a nosaltres no és cap plaer desaprovar una Conselleria, per a nosaltres, sens dubte, és una preocupació que el clamorós fracàs de la gestió de la sanitat de Catalunya, pressuposi greus problemes als ciutadans de Catalunya. I és davant d'aquesta preocupació que nosaltres ens situem políticament; però seríem deshonestos, des de la perspectiva parlamentària, si nosaltres no desaprovéssim l'actuació de la Conselleria.

Aquesta desaprovació, òbviament, és l'eina que qualsevol Grup parlamentari té. L'altre dia vaig dir molt clarament que era el màxim que nosaltres podíem fer, però que era el mínim, comparativament amb el que es pot fer en qualsevol règim parlamentari; per tant, nosaltres hauríem volgut poder concretar aquesta iniciativa parlamentària amb un Moció de censura al Departament, que és el que correspon per l'anàlisi que nosaltres fem de la situació.

També voldríem dir que la crisi, sens dubte, de la sanitat catalana és una continuada crisi, en la qual no s'observa cap tipus de sortida. No solament és una crisi de tipus financer, no solament és una crisi en relació amb els serveis sanitaris propis, o amb els serveis sanitaris concertats, sinó també amb la moral i confiança, tant per part dels treballadors i del personal sanitari de l'Administració de la Generalitat, com dels ciutadans que utilitzen aquests serveis. És a dir, és un tema que ultrapassa el simple fet econòmic o el simple fet assistencial, i se situa al bell mig d'una situació que podríem dir-ne de gravetat social.

La nostra voluntat —i això sempre ho hem dit molt clar—, desaprovant la gestió del Conseller, res té a veure amb el reconeixement de la seva persona, de la bondat de les seves virtuts i, diguem-ne, personals i humanes que, sens dubte, aquest portaveu i tots els portaveus socialistes que han parlat en relació amb el tema de sanitat, sempre, sempre, han posat fora de qualsevol dubte; de la mateixa manera que, sens dubte, el clamorós fracàs de la gestió del Departament és imputable al Govern, al seu President i, d'una manera molt específica, a l'actuació del seu titular des del primer moment.

Creiem que, fent aquesta desaprovació, aquest Parlament fa o faria —sóc perfectament conscient que parlo amb un condicional absolutament hipotètic, perquè hi ha unes majories consolidades en aquest Parlament i, per tant, no hi ha cap sorpresa parlamentària previsible en aquest tipus de desaprovació— un pas ferm, un pas ferm en el redreçament de la gestió del Departament de Sanitat i Seguretat Social, i de l'ICS concretament. Un redreçament amb tota l'economia del Departament i dels centres sanitaris, a través d'un pla de refinançament —que cal fer— del deute acumulat pels centres sanitaris concertats, i que aquest Parlament hauria de rebre d'una manera immediata, i

aquest Parlament hauria de conèixer exactament quina és la situació del deute acumulat i el pla de refinançament que es preveu; si no, evidentment, estem en un sistema pel qual la comunicació entre l'Executiu i el Parlament és total en relació amb un dels més importants problemes i crisi de gestió que té el Consell Executiu.

Un redreçament, sens dubte, significaria de la moral professional dels treballadors, del personal sanitari dels centres propis, de l'ICS, quan veuen que, a través d'una política de concerts que no entenen, s'estan tancant les possibilitats de redreçament arquitectònic, tecnològic i assistencial en els centres on treballen. La despreocupació pels centres propis ha estat una constant de l'actuació d'aquest Departament, i només ha servit per fer *ratios* comparatives dient que els centres propis eren molt més cars que els centres concertats, en lloc de fer la potenciació del que era propi i el redimensionament d'allò que era propi. Un redreçament de la moral del personal i dels òrgans dirigents dels centres concertats, que no tenen clara, en cap moment, la seva missió sanitària, que tenen congelats els seus concerts l'any 83, i que creuen i estan convençuts que els seus costos són superiors a les dotacions de l'ICS, i que no veuen gens clar el seu futur. Aquesta incertesa de personal sanitari, de directors de centres hospitalaris, sens dubte, és una situació que no admet ni un moment de demora i que obliga al seu redreçament; un redreçament, sens dubte, de la moral professional de les sanitàries locals que, des que han estat transferides a l'Administració de la Generalitat, no han vist, professionalment, modernitzar les seves condicions de treball. De fet, podem dir, sens dubte, que el que són els plantejaments de salut pública s'han vist endarrerits i s'han col·locat d'una manera marginal en el que eren les prioritats de l'actuació de la Conselleria. Un redreçament de la confiança dels serveis sanitaris de les Administracions locals en els serveis sanitaris de la Generalitat, per tal d'elaborar una perfecta col·laboració i integració, que, en molts casos, la Conselleria el que ha fet és duplicació d'iniciatives, en lloc d'intentar, evidentment, la necessària política de coordinació d'iniciatives. Un redreçament del desconcert que es produeix entre proveïdors i subministradors de l'ICS, que han vist que els seus legítims drets restaven ajornats, i que es posaven fins i tot a uns límits que posaven en dubte la viabilitat econòmica de la mateixa empresa —han caigut, diguem-ne, empreses per un retard, quan aquest tema...

El Sr. PRESIDENT : Permeti'm, Honorable orador, que l'interrompi un moment per reclamar de la Cambra un absolut silenci. Pot continuar.

El Sr. ARMET : Moltes gràcies, senyor President. Un redreçament dels centres municipals de planificació sanitària. A Catalunya hem observat com el que eren les línies progressistes d'actuació —tant en interrupció voluntària de l'embaràs com en planificació familiar— eren ralenties, i fins i tot partides finalistes que venien del Govern, diguem-ne de l'Estat, del Govern central, no eren adequades a aquestes polítiques específiques, fent un retrocés, sense cap mena de dubte, del que era un ideal progressista o del que podia constituir una Catalunya abanderada del progrés en temes sanitaris, en temes de defensa dels drets de la dona, com havia estat, sens dubte, la Generalitat republicana.

Un redreçament dels ciutadans de les comarques de Catalu-

nya que encara no tenen l'hospital a prop, que no tenen el referent hospitalari, que el planejament hospitalari no els situa a prop de la necessitat assistencial a què tenen dret —això és especialment palès en les comarques de Lleida. Un redreçament als municipis i a la població de la ribera de l'Ebre que, sens dubte, ha vist com hi ha hagut set actes polítics davant una inauguració que encara no ha conclòs, i que no hi ha cap alternativa de sortida de com gestionar aquella realitat que es planteja en aquesta comarca.

Un redreçament de tots els centres i treballadors de les comarques del Barcelonès, Baix Llobregat, Osona i Vallès Occidental, que no entenen les diferents propostes del Departament que es fa amb la posada en marxa de la residència de la Seguretat Social; propostes contraposades, diferents i que sovint es tenen presents interessos polítics i no es tenen presents els interessos sanitaris. Un redreçament de tot aquell sector d'opinió que ha seguit l'afer de l'hospital oncològic, per al qual, fins i tot aquest any estan pressuposats 350 milions de pessetes, i que hi ha acumulades unes obligacions, per part de l'Administració de la Generalitat, molt importants, sense que s'hagi fet encara el consorci públic a què s'estava obligat a fer. Un redreçament, en darrer lloc —i potser com un dels més importants—, del que són els serveis d'atenció primària a Catalunya.

He volgut fer, en aquest plantejament, un plantejament esquemàtic però marcant el que són els eixos. I no ho he volgut fer des d'una perspectiva crítica, sinó des d'una perspectiva de situar-nos al servei dels ciutadans de Catalunya, que requereixen que es produeixi aquest redreçament, i avui, per a nosaltres, aquest redreçament passa per l'acte simbòlic que té el valor polític i parlamentari de desaprovar la gestió feta per la Conselleria de Sanitat al llarg d'aquests sis anys, que ens ha portat a l'atzucac actual.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Com que no hi ha esmenes presentades, entrarem ja a les intervencions dels Grups parlamentaris en la forma reglamentària. Prego l'Il·lustre Diputat senyor Alay, d'Esquerra Republicana de Catalunya, que intervingui en nom del seu Grup.

El Sr. ALAY : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, en honor a la brevetat —no m'agrada fer les exposicions massa llargues—, vaig a referir-me estrictament al text de la Moció que, en aquest cas, també veig que, en honor, en fi, a la veritat, és extraordinàriament curt. Es tracta d'una desaprovació, d'una reprovació d'una moció de censura —del que es vulgui, són noms diferents; en sis anys de parlamentarisme en aquesta Cambra, doncs, ja tenim pràctica en emprar noms per interpretar, per voler dir una cosa aplicant altres noms que el Reglament potser no permetia, el Reglament o el mateix Estatut. En fi, la qüestió és que avui ens trobem amb una moció de censura encoberta, altra vegada, que nosaltres naturalment votarem en contra.

He de dir que, rellegit amb deteniment, i havent escoltat amb deteniment també la intervenció del representant del Grup Socialista en la passada sessió en aquesta Cambra, la veritat és que no vaig entendre massa —tot i que va ser molt extensa—, no vaig entendre massa —ho repeteixo— el contingut de la interpellació. En primer lloc, perquè hi havia una

sèrie de contradiccions, i, per exemple, el senyor Armet, doncs, es queixava l'altre dia que es pagava poc per concerts, però resulta que uns mesos abans, en una sèrie d'intervencions de debat sobre matèria sanitària, el mateix Grup Socialista mantenia la tesi que s'estava pagant massa per concerts. Aleshores, si s'està fent un debat, i, per un mateix Grup, una vegada es diu una cosa i al cap de pocs mesos se'n diu una altra, aleshores doncs, el context general de la interpellació, del debat, perd una mica d'eficàcia. Però és que, a més a més, es va denunciar una cosa global, però sense entrar en les qüestions particularitzades, que són les que podrien donar-nos la visió de si veritablement la gestió del Departament era bona o era dolenta. I, jo, la veritat és que, amb la interpretació que va donar el senyor Armet, no veig que la gestió fos ni bona, ni fos dolenta; ell simplement va fer una intervenció molt brillant, però no va demostrar absolutament res.

Per exemple, una qüestió : que es paga tard. Evidentment que es paga tard; com es pot pagar a l'hora si no es reben els diners? I això va ser contestat d'una manera molt clara per part de l'Honorable senyor Conseller, dient que s'estava pagant l'any 85 el que es devia l'any 83. Em sembla molt clar que, si no se sap d'on surten les misses, difícilment es pot pagar a temps. Suposo que no hi ha cap govern que desitgi pagar amb retard; suposo que tots volen poder pagar al dia, per a donar compliment a les obligacions contractuals que prenen. Si hi ha unes dificultats de tresoreria i aquesta tresoreria no depèn precisament de nosaltres, doncs, penso que és bastant difícil de reprovar o desaprovar l'acció d'un Departament.

Però és que, d'altra banda, també, si pensem una mica enrere, en fi, i anem uns quants anys enrere, a la passada legislatura, hem de recordar que tots vam ésser molt extraordinàriament generosos amb la societat a l'hora de fer els pressupostos, i tots exigíem : per a serveis socials, tant, i per a serveis de tal més, i en totes les coses augmentàvem, però en realitat anàvem augmentant les despeses, però no es deia mai d'on havien de sortir els diners. I, d'això, n'erem responsables tots : el Grup de Convergència i Unió, per haver acceptat moltes d'aquelles coses, però també el Grup Socialista, i nosaltres també, perquè tots nosaltres vam contribuir a inflar més les coses, i s'ha arribat a la situació actual.

Que hi ha uns dèficits, que hi ha hagut una negociació, que aquesta negociació pot haver estat més bona o més dolenta. Potser sí que no ha estat suficientment bona —i, a més a més, jo dubto que hagi estat suficientment bona, com moltes de les negociacions que s'han fet—, però és evident que si s'ha aconseguit quelcom, i amb això es pot anar tirant, doncs, no és tampoc una gestió tan dolenta.

Que no serà perfecta la gestió? Estic totalment d'acord que no ho serà. Iestic segur que no hi ha cap gestió de cap Departament ni de cap Ministeri que sigui perfecta, però el que sí que demano, des d'aquesta tribuna, és que diguin els fets puntuals, coses concretes de gestió, de mala gestió, de coses incorrectes que s'hagin fet, i, en aquest cas, he de citar que, per exemple, nosaltres vam ser els que la passada legislatura vam presentar una moció per a la reducció dels salaris dels gerents de les àrees assistencials. Això era un punt concret que nosaltres consideràvem immoral, però, en canvi, no ho ha presentat cap més altre Grup; ni coses concretes. Aquí no s'han aportat proves de cap qüestió amb què es pugui mantenir el criteri que hi ha hagut

una mala gestió.

S'ha parlat del redreçament —naturalment, penso que tots volem que el redreçament hi sigui, en sanitat. S'ha parlat de l'ètica i de l'estètica; creiem que tots volem que hi siguin i que persisteixin. Ara, el que sí que volem és que es digui d'on han de sortir les misses. Per tant, nosaltres hi votarem en contra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per intervenir en nom del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat, senyor Espasa.

El Sr. ESPASA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, em sembla que en discutir una qüestió com aquesta, és a dir, analitzar la gestió del Departament de Sanitat i Seguretat Social, ningú dubtarà del que ha estat la tradicional, ferma —fins i tot se'ns ha dit «excessivament contundent»— actitud del Grup parlamentari del PSUC envers el Govern de Convergència i Unió, envers el Consell Executiu, i —perquè no podíem fer-ho d'una altra manera— personalitzat en el Departament i en els seus responsables polítics.

Activitat crítica que s'estén ja a dues legislatures; que fins i tot va incloure, en la primera legislatura, una moció de censura amb propostes alternatives al Govern i a la política sanitària, i activitat crítica —durament crítica, se'ns diu des del Consell Executiu repetidament : «us passeu», «això és massa», «potser en feu un gra massa»— que ha abastat pràcticament, al llarg de la primera i de la segona legislatures, tots els temes fonamentals de la política sanitària que en aquest Parlament s'han debatut.

Jo voldria ara, molt breument, recordar la nostra ferma oposició a la concepció privatista en favor dels beneficis i dels interessos particulars que ha tingut el Consell Executiu, que ha tingut el Departament de Sanitat i Seguretat Social en el tema «sanitat pública/sanitat privada». Jo voldria recordar aquí com nosaltres vam ser primer els únics —després seguits per altres Grups parlamentaris— que vam denunciar la mala articulació que es feia de les transferències de la Seguretat Social en els pressupostos generals de la Generalitat de Catalunya, confonent recursos socials amb recursos fiscals, cosa finalment arreglada, en part gràcies a les nostres crítiques, a les nostres iniciatives.

Nosaltres vam fer també, hem fet repetidament, una crítica sistemàtica —perquè crèiem que era el nostre deure i la nostra obligació— als elements més negatius de la gestió de Convergència i Unió. Jo voldria recordar aquí, només de passada, les nostres múltiples interpellacions sobre la política de concerts, demostrant com s'afavoreix en els concerts els centres privats, els privats lucratiu, en detriment dels centres propis i dels benèfic-particulars no lucratiu, com l'eficiència del sector privat és menor que l'eficiència del sector públic... Hem aportat xifres en aquesta tribuna sobre això.

Nosaltres hem fet interpellacions sobre l'obertura o la no-obertura de centres propis —Vic, Sabadell-Terrassa, Badalona, Oncològic, Viladecans—, promeses repetides del Conseller, del President de la Generalitat sobre aquestes obertures que, sistemàticament, s'han anat retardant. Nosaltres vam presentar l'esmena, una esmena... una interpellació que en el seu moment va ser molt important, molt crítica i que, en paraules d'alts representants del Grup que dóna suport al Govern, va estar a punt de fer caure el Conseller : la famosa interpellació

sobre els gerents d'àrea sanitària, en la qual no ens oposàvem a la figura gerencial, no ens oposàvem a la idea que hi havia al darrere, però sí que ens oposàvem —i ho vam demostrar— a la illegalitat que s'havia fet en la forma de contractació, la forma de nomenament i l'escàndol dels sous, i, amb una esmena d'Esquerra Republicana a la nostra Moció, finalment vam aconseguir que els gerents d'àrea sanitària, almenys formalment —no sé si amb «bufanda»—, cobressin menys que el President de la Generalitat, perquè amb la primitiva proposta del Departament de Sanitat els gerents d'àrea sanitària, alguns d'ells, cobraven més que el mateix President de la Generalitat de Catalunya.

Nosaltres vam fer la interpellació sobre el dèficit sanitari que va portar que el senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social ens digués, el juny proppassat, que portaria al Parlament una proposta de reducció de crèdits d'11.000 milions de pessetes, que després es va convertir —passat el debat de sanitat fet a l'octubre, a iniciativa nostra, del Grup parlamentari del PSC i del Grup parlamentari Popular— en una proposta de modificació del Pressupost de la Generalitat i de la Seguretat Social, amb un ball i transferències de crèdits realment impressionant, que el que feia era incrementar els pressupostos de sanitat, i no decrementar-los com el senyor Conseller, solemnement, ens havia promès.

És a dir —i amb això acabo aquest recordatori— que nosaltres hem fet una política de crítica i d'oposició sistemàtica al que creïem que eren les insuficiències en una línia de mala gestió, de concepció privatista de la sanitat i, en definitiva, de no servei als interessos de la majoria de ciutadans —en aquest cas, interessos sanitaris— de Catalunya.

Des de quina posició hem fet nosaltres aquesta política? L'hem feta des d'una opció clara i contundent d'esquerres, d'una política d'esquerres, cosa que vol dir, molt essencialment, una clara preferència —perquè tenim dades que creiem que donen raó a la nostra opció— del sector públic sobre el sector privat en matèria d'organització i assistència sanitària. Des d'una opció que reclama el continuat increment en la despesa social —i, dins de la despesa social, de la despesa sanitària—, i des d'una opció política i tècnica que veu en el servei públic sanitari —és a dir, en un autèntic Servei Nacional de Salut— la solució, si no total, sí que imprescindible i necessària per arribar a una bona política sanitària a Catalunya i a l'Estat espanyol.

En quina situació, però, ens trobem? Nosaltres hem fet aquesta posició, però ens trobem en una posició, realment, que jo alguna vegada ja he qualificat de kafkiana. Una posició kafkiana que consisteix, molt essencialment i molt resumidament, en el següent: tenim, a nivell de l'Administració central, un Govern que es reclama de l'esquerra —el Govern del PSOE— que practica una política econòmica de retallament constant i continuat de la despesa social, una política de la qual el Ministre del ram —en aquest cas, el de Sanitat i Seguretat Social—, amb orgull, explica com ha aconseguit, any rere any, reduir el pressupost de l'Institut Nacional de la Salut i com ha aconseguit disminuir el nombre de pessetes gastades per any per cada beneficiari de la Seguretat Social quan, a més a més, el nombre de beneficiaris s'incrementava. Això es pot explicar només amb un augment de l'eficiència en la prestació dels serveis, però jo crec que això no és així, en absolut. I aquesta posi-

ció permet que, a més a més, aquest mateix titular pugui dir que, avui, l'opció d'un servei únic, públic i gratuït de sanitat —és a dir, el Servei Nacional de Salut— ja no és una opció moderna, és una opció passada, i que la universalització de l'assistència sanitària és una qüestió que podria donar lloc a discriminacions en la mateixa atenció. Realment, un queda escruixit quan sent que la universalització de l'assistència sanitària podria donar lloc a discriminacions en aquesta mateixa assistència sanitària.

Aquestes posicions generals, que no són, evidentment, de debatre aquí, però que marquen un determinat model polític-sanitari, plasmat en la Llei General de Sanitat —que ara no entraré a valorar ni a qualificar—, que marquen una estratègia política en les transferències, la forma de fer la transferència de competències i les transferències de crèdits, ha portat que un Govern de dreta, a Catalunya, com és el Govern de Convergència i Unió, pugui aparèixer davant l'opinió pública fent una política... un Govern de dreta que, a més, demana la disminució del dèficit públic, la disminució de la pressió fiscal, la liberalització de la Seguretat Social, que els fons de pensió siguin privats, però que, en canvi, en el tema sanitari, i perquè és un tema d'autonomia i de rebuda de transferències corrents i de capital, es pot permetre el luxe, diria jo, entre cometes, de fer una política pseudo-keynesiana, pseudo d'esquerres, demanant més despesa, més recursos per fer més despesa social.

Aquesta situació kafkiana en què ens trobem, responsabilitat d'ambdós grups polítics, que donen suport a dos Governos de diferent nivell i de diferent volum en l'Administració, però que, en aquest tema, estan condemnats a entendre's, és el que, en la nostra opinió, ha portat a aquesta paradoxal situació. Aquesta paradoxal situació en què, com deia, un Govern que es reclama de l'esquerra està fent, objectivament, una política de dretes en matèria de despesa social, en matèria de despesa i organització sanitària, i un Govern de dretes pot reclamar i vanagloriar-se que no fa més política de suport social d'esquerres, d'expansió del sector públic sanitari, de millors serveis a la població perquè el Govern central no li transmet suficients recursos.

És per aquesta caòtica situació —de la qual són responsables en la meua opinió, ho repeteixo, tots dos Governos i, en aquest sentit, tots dos grups polítics, que d'una o altra manera donen suport a aquesta situació política— que, nosaltres, sense abdicar de cap de les nostres crítiques fetes al llarg d'aquesta i l'anterior legislatura al Departament de Sanitat i al seu titular, sense ignorar quina va ser la nostra posició en la Moció presentada després de la nostra interpellació del juny, en les mocions votades conjuntament amb altres Grups parlamentaris després del debat sanitari, mocions que incloïen, o posicionaments polítics que incloïen una radical desaprovació de la política portada a terme pel Departament de Sanitat i Seguretat Social i que incloïen, de fet, una consideració de necessitat de dimissió del seu titular, avui, en aquestes condicions, per aquests raonaments que he donat, i per no contribuir més a enfosquir aquest panorama, que ja he qualificat de kafkià, on un Govern de dretes pot fer veure que fa una política d'esquerres ajudat per un Govern que es reclama de l'esquerra i que fa, en matèria de prestacions socials, una política de dretes, fa que nosaltres ens abstinguem, ens haguem d'abstenir en aquesta posició.

Jo, per acabar —senyor President, menys de mig minut—,

voldria dir només una última argumentació. «Qui pot el més, pot el menys», diu un aforisme jurídic : és molt difícil que des de posicionaments polítics al Parlament de Catalunya es vulgui corregir allò de «qui pot el més no fa» i que, des d'«el menys» —és a dir, des del nivell autonòmic, en el sentit de Govern, en el sentit d'altres formacions polítiques que estan vinculades amb formacions polítiques amb major responsabilitat—, es vulgui corregir les omissions d'aquestes altres formacions polítiques. Per tot això, nosaltres ens hem d'abstenir, i ens abstindrem, en aquesta Moció avui substanciada.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula al Diputat Il·lustre senyor Fernández.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Ple del Parlament torna a reunir-se avui i té com a punt essencial del seu ordre del dia la qüestió de la sanitat, pocs mesos després del debat general sobre la situació de la sanitat a Catalunya i convocats avui al voltant de la Moció subsegüent a la interpellació presentada per un Diputat del Grup parlamentari Socialista.

La posició del Grup Popular davant aquesta Moció és conseqüència directa del posicionament que varem mantenir en el debat de política general que sobre la sanitat vam tenir aquí, al qual m'he referit ara mateix. En efecte, en aquella ocasió fixàvem com a conclusions vuit afirmacions. Primera : qualsevol reflexió sobre el nivell de funcionament de la salut a Catalunya, del sistema de salut a Catalunya, s'ha de situar en el marc més ampli del sistema a Espanya, marc altament disfuncional que condiciona el funcionament del sistema català de la salut. Segona afirmació : el sistema de transferències en matèria sanitària deixa la Generalitat sense control de l'accés al sistema públic de salut, sense control dels mecanismes financers i sense capacitat per modificar globalment el sistema. Tercera : els recursos financers destinats a sanitat en el conjunt d'Espanya són insuficients, i els transferits a Catalunya, inferiors a les nostres necessitats. Quarta conclusió : com a conseqüència de tot això, explorar el dèficit de funcionament de la Conselleria és important, i especialment preocupant per a nosaltres i fins i tot per al Consell Executiu, del qual, de manera molt singular en aquest cas, el Conseller de Sanitat forma part. Cinquena : per a nosaltres hi ha negligència política criticable quan es manté la situació tal com està o quan s'intenta corregir-la tard i sense una direcció política clara. Sisena : la reconversió sanitària apareix poc definida i manca concreció pel que fa als seus objectius. Setena : la Generalitat no aplica una política efectiva de control de qualitat ni de control de gestió dels centres propis o concertats. I, vuitena : el discurs del senyor Conseller no es correspon, pel que fa a sanitat concertada, amb l'actuació pràctica del seu Departament.

Avui, aquestes conclusions continuen per a nosaltres tenint plena vigència i hem de dir que, tanmateix, algunes coses han canviat, però no precisament des del nostre punt de vista, en una direcció positiva. Em referiré a dues coses d'aquestes en concret.

Primera, pel que fa a la reconversió sanitària, nosaltres no volem entrar en absolut en una discussió de propietat intel·lectual sobre el terme, però sí que ha de quedar clar que va ser, precisament, el Grup Popular el primer a demanar que no es parlés de reconversió, sinó de reordenació del sector. El *Diari*

de Sessions n'és testimoni, d'aquesta afirmació. Succeeix que el Pressupost per al 1986, presentat al Parlament pel Consell Executiu, destina 1.000 milions de pessetes a aquesta finalitat de la reordenació del sector sanitari sobre un total global de 180.000 milions de pessetes, la qual cosa significa el 0,5% dels seus recursos, quantitat que es comenta per si sola i que demostra que si es té les idees, el senyor Conseller i el Consell Executiu, globalment no es posen els mitjans per assolir els objectius.

Segona, respecte a l'acció concertada. Ens congratulem que aquesta sigui avui una consideració prioritària, fins i tot, per al Grup Socialista, però hem de cridar l'atenció de la Cambra sobre el fet que el Pressupost del 1986 preveu un petit increment d'unes tarifes, que estan congelades des del 1983. La situació del sector, en conseqüència, continua essent absolutament angoixant.

La polèmica suscitada el passat dia 9 d'abril sobre la interpellació socialista ens va convèncer que el Ministre, el Ministre de Sanitat, té responsabilitat, sens dubte, del mal funcionament de la sanitat a Catalunya. D'això ens va convèncer aquest debat, i haig de dir que si avui es plantejés una reprovació del Ministre de Sanitat, sens dubte nosaltres hi donaríem suport, és a dir, que votaríem a favor de la moció de reprovació del Ministre de Sanitat.

Però també haig de dir que, per a nosaltres, senyor Conseller de Sanitat, senyor Laporte, no ens va convèncer vostè que no tingui també responsabilitat respecte a aquest mal funcionament del Departament de Sanitat, i és per això que, si bé nosaltres no donarem suport a la moció socialista, tampoc li donarem suport a vostè i, en conseqüència, no votarem en contra de la moció que avui substanciem.

Voldria ja, per acabar, senyores i senyors Diputats, manifestar en nom del Grup parlamentari Popular que el poble de Catalunya té dret a esperar de nosaltres, ben especialment de la Conselleria de Sanitat i del seu Conseller i de tot el Consell Executiu en definitiva, una solució al problema de la sanitat a Catalunya.

Nosaltres no podem donar per acabat el debat sobre la sanitat a Catalunya en aquests moments amb la votació que tot seguit es produirà. Seguirem intentant, per la via de les esmenes al Pressupost i per tots els mitjans al nostre abast, d'intensificar l'atenció respecte a un sector de la realitat social que ha esdevingut un dels principals problemes i preocupacions dels ciutadans de Catalunya.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Perquè intervingui en nom de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Diputat que els parla ja comença a estar habituat a haver-se d'empassar discursos, no diré meravellosos perquè això seria excessiu, però sí encesos que tenia preparats.

Avui ens trobem davant d'un impensat gir del Parlament perquè, de fet, aquesta moció que havia de ser el clímax de tota una preparació de mesos, doncs acaba essent una cosa que jo diria —ara si em posés molt acadèmic— un to menor, un mi bemoll menor, i si estigués menys acadèmic diria que és una moció, doncs que ha fet una mica de figa, diguem-ne, no? (*ri-alles*), perquè, és clar, presentar una proposta de reprovació, després haver-la d'aigüar, o anunciar una reprovació, haver-la

d'aigües dient que no serà una reprovació, sinó que serà una desaprovació, i acabar resultant que els únics que desaproven són els autors de l'intent de desaprovació, doncs, realment, és anticlimàtic.

I, bé, llavors et trobes que, realment, dius : escolta, potser seria millor no sortir; quedar-te en l'escó i dir que el torn en contra ja l'han fet els altres, i deixar-ho córrer. Però, bé, de tota manera no puc resistir la temptació de fer alguns comentaris, en to menor, això sí, i mantenir aquesta actitud de bona educació i una mica versallesca que avui sembla que s'està imposant en aquesta sala.

En preparar aquest discurs, que volia ser un discurs encès i una mica decimonònic, em vaig dedicar a llegir els *Diaris de Sessions* —que és un exercici extraordinari—, a llegir els *Diaris de Sessions* —i que recomano, naturalment, a totes les senyores Diputades i els senyors Diputats— del debat general que vam tenir el mes d'octubre que, per cert, va ser a petició del Grup parlamentari de Convergència i Unió, que es va tenir aquell debat general (*rialles i alguns aplaudiments*), i després de repassar també... No, perquè és veritat, va ser així. (*Rialles.*) I després a repassar el *Diari de Sessions* de la darrera qüestió que es va debatre en aquest Parlament, és a dir, de la interpellació i de la contesta del Conseller, i realment el qualificatiu que a mi se m'acudia quan llegia això no era kafià, era surrealista, però més o menys venia a dir el mateix; venia a ser el mateix. Perquè, és clar, ja s'ha dit —i només ho insinuaré, però ja s'ha dit, eh?— que, efectivament, a vegades s'argumenta a favor del concert, de vegades s'argumenta en contra del concert. Arriba un moment que es diu : el Ministre senyor Lluç ha aconseguit contenir la despesa del Departament de Sanitat tant, que aconsegueix liquidar l'any 84 amb un dos coma no sé què per cent, i se'n va a dormir tranquil. És clar, la pega, pobre senyor Lluç, és que mentre dormia les despeses del 85 se li van disparar i ha tancat amb un 12%, sembla que tancarà amb un 12% de desviació. Val més que no dormi tan tranquil i que vigili també, és clar! (*Rialles.*)

Podríem continuar amb observacions d'aquest tipus sobre totes les qüestions que s'han anat tocant; totes. Però, ja ho veuran, deixin-me —per aprofitar el temps— que faci referència a dos elements, per a nosaltres, centrals.

Un element és que la sanitat catalana, no solament no està mal administrada, sinó que nosaltres creiem que està força ben administrada, i que està força ben portada. El senyor Alay abans ens ha dit una veritat com un temple des d'aquesta tribuna. Ens ha dit : «Mai l'actuació de cap Conselleria ni de cap Ministeri serà absolutament neta i sense cap possibilitat de crítica.» Això és veritat; ni la de cap Conseller, ni la de cap Diputat del Grup que dona suport al Govern, o de l'oposició; de ningú. Però nosaltres creiem que l'actuació del Departament de Sanitat és substancialment molt correcta.

Ha fet una gran tasca de coordinació de les xarxes que va rebre. Ha finalitzat inversions que estaven iniciades i inexplicablement sense funcionar, i les ha posat en funcionament, bo i que sabíem que la posada en marxa, la posada en funcionament d'una institució d'aquesta naturalesa implica una despesa anual d'aproximadament una tercera part del cost d'inversió, i que això és enormement gros.

Ha fet una important millora dels serveis propis, tant en qualitat com en quantitat, com en distribució geogràfica, que

era un altre dels defectes substancialíssims de la xarxa que es va rebre.

Ha fet una important tasca, que, a més a més, es continuen estudiant les tècniques més modernes del tema aquest dels grups de diagnòstic unificats —si no recordo malament com es diu—, pel que fa referència a la racionalització dels concerts. Referent al tema dels concerts, també una observació d'aquestes que se t'ocorren quan llegeixes el *Diari de Sessions*. És clar, es diu —es diu des d'alguns escons— : «no, és que s'ha fet una política privatista i afavorint els concerts amb les institucions privades lucratives.» Mirin, jo l'única informació, l'única font d'informació que tinc és la que em dona la mateixa Conselleria, i concretament en el *Diari de Sessions* d'aquell debat de l'octubre, el Conseller diu, fa la distribució percentual dels llits de sanitat que hi ha a Catalunya, i diu : «El 27% pertanyen a la Seguretat Social; 22% a fundacions; 19% a mútues; 9% a diputacions; 7% a ajuntaments; un altre 7% a institucions relacionades amb l'Església; un 4% a la Creu Roja, i el restant 4% a d'altres», entre els quals s'han de situar els que tenen afany de lucre, però, en tot cas, serà una part d'un 4%; potser tot el 4%. Potser sí, però en tot cas una part d'un 4%. Per tant, bé, nosaltres creiem que aquesta gestió ha estat positiva.

Deixi'm dir també, senyor President, senyores i senyors Diputats, dues paraules per remarcar, per subratllar les xifres crucials del problema que s'ha suscitat en aquest Parlament. Les xifres crucials són les de les valoracions de les transferències de l'Estat per sostenir la sanitat catalana durant els darrers anys, i la pregunta que faré jo ara és una pregunta que també feia l'Honorable Conseller l'altre dia : és que quan l'any 83 se'ns deia que 93.000 milions era el que es podia transferir; havíem d'haver-nos-hi conformat? És que havíem de renunciar als 42.000 milions més de pessetes que finalment es van aconseguir? És que l'any 84 havíem de renunciar d'entrada als 20.000 milions, provisionalment, encara amb possibilitat de rebre'n més, que s'han aconseguit? O és que l'any 85 havíem de renunciar als 13.300 que sembla que ja es poden considerar com a acordats, de moment, i també a compte?

Bé, a mi em sembla que la resposta a aquestes preguntes és, òbviament, que no; que no s'havia de renunciar a això. I no s'havia de renunciar a això, ni hi pensem pas renunciar i continuarem amb la negociació per aconseguir el màxim de bon finançament de la sanitat a Catalunya.

I no es tracta, senyor Armet, no es tracta pas de discutir si és un 16,3 o és un 16,2. Hi ha una altra qüestió molt més important, que ha estat un gran progrés en la negociació que darrerament s'ha tingut i que s'ha portat a bon fi, que és sobre quina base s'aplica el percentatge. És molt més important saber sobre quina base s'aplica el percentatge, i és molt més important saber si es té dret al mateix percentatge de les ampliacions, és a dir, dels dèficits que té el Ministeri de Sanitat de Madrid, que no pas una dècima de punt o no. I, això, els que d'aquesta sala l'entenen més de sanitat que jo, ho saben perfectament i ho confirmen.

Per tant, senyores i senyors Diputats, nosaltres considerem que, davant d'aquesta situació d'anticlímax i d'aquesta situació que jo he descrit de raonabilitat, de bona gestió en el Departament de Sanitat, naturalment votarem en contra d'aquesta Moció, amb una certa nostàlgia d'haver deixat durar el debat, doncs, no ho sé, potser mitja hora més, perquè si aquest debat,

senyores i senyors Diputats, hagués durat mitja hora més, s'hauria convertit la Moció en una moció de reprovació, no del Conseller de Sanitat, sinó del Ministre de Sanitat. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, havent intervingut ja tots els Grups, procedeix passar la Moció a votació.

Els que siguin favorables a aquesta Moció, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La moció ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 62 en contra i 7 abstencions.

Preguntes

Pregunta al Consell Executiu sobre l'ús dels topònims catalans en l'Administració de l'Estat

I, ara, hem de passar ja al capítol de les preguntes amb resposta oral, la primera de les quals és una pregunta que fa al Consell Executiu sobre l'oblit de les formes oficials dels noms de les poblacions catalanes per part de l'Estat, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Marçal Casanovas, del Grup d'Esquerra Republicana, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. CASANOVAS : Senyor President, senyories, aquesta pregunta que jo faig avui és una pregunta que molts de nosaltres ens podríem haver formulat només una vegada, perquè tots hem vist la descurança amb què l'Administració de l'Estat ens tracta quan es tracta d'escriure els noms de les nostres poblacions, els noms oficials de les poblacions de Catalunya.

Tot sovint hem pogut veure impresos menors amb noms canviats, no cal dir ja en cartes i oficis i en aquest tipus de documents, en els quals molt sovint els noms continuen essent uns noms que no eren els nostres, uns noms que actualment no són els oficials.

Això es podria atribuir molt sovint a la manca de zel d'algun funcionari, és evident; però a mi m'ha omplert el vas el fet d'una edició del Ministeri d'Hisenda sobre la distribució d'hisenda a la «provincia de Gerona», on de dos-cents vint-i-dos noms que hi figuren, seixanta són erronis, no són amb la grafia actual dels seus noms oficials, o sigui, que n'hi ha un 27%. Si comptem d'això que hi ha molts noms que són exactament iguals ara que abans, veurem l'enorme quantitat d'equivocacions que hi ha. Aquest mapa no és un mapa antic, sinó que és un mapa editat el present any i distribuït a tota la «provincia de Gerona» per les delegacions d'Hisenda.

Ens sembla que aquesta forma, aquesta descurança envers els noms oficials de les nostres poblacions, més que una descurança, això ja ratlla a la cosa que no es pot tolerar. Nosaltres creiem que s'ha de tenir un major respecte sobre els noms oficials de les nostres poblacions. Durant molts anys vam haver de sofrir uns noms que no eren els nostres per a les nostres poblacions perquè eren els noms oficials i s'escrivien d'aquella manera oficial. Ara que tenim uns noms oficials adients, d'acord amb la nostra història i d'acord amb la nostra grafia, veiem que això no és respectat. No és respectat, no diré per totes les administracions; tenim l'Administració de correus

que ha fet un esforç notable, normalitzant tots els tampons, tots els mata-segells de correus a Catalunya, almenys en la seva gran majoria, Això, voldríem veure-ho també en les altres àrees de l'Administració de l'Estat.

És per això que jo faig aquesta pregunta : quins són els propòsits de capteniment del Govern català envers la conducta reiterada d'oblit de les formes oficials dels noms de moltes poblacions catalanes per part de l'Estat en multitud de documents oficials?

Moltes gràcies, senyor President.

(*El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. El senyor Conseller de Governació té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Macià Alavedra) : Senyor President, senyores i senyors Diputats, la normalització dels topònims catalans, com sap el Diputat interpellant, senyor Marçal Casanovas, ha estat una preocupació del Govern de la Generalitat i d'aquest Parlament, que va aprovar una llei que regula el procediment per al canvi de noms dels municipis de Catalunya.

Aquesta Llei establia, en una disposició addicional, l'obligació, per part del Departament de Governació, de publicar cada any la llista oficial dels municipis de Catalunya, segons els canvis de nom que es feien, amb un procediment en el qual intervenia d'una manera decisiva cada un dels municipis de Catalunya; això s'ha complert, i cada any, l'11 de febrer del 83, el 18 d'abril del 84, el 19 d'abril del 85 i és actualment imminent la publicació del 86, s'han publicat —complint les disposicions de la Llei— els noms dels topònims catalans, les denominacions dels topònims catalans.

Per resolució del 23 de març del 84, es va publicar aquesta llista oficial en el butlletí oficial de l'Estat, del 17 d'abril del 84, i aquesta publicació en el butlletí oficial de l'Estat, que recull el que es publica en el DOGC i que recull els canvis de topònims, em sembla que podria ser un dels fets positius de cara als propòsits del senyor Marçal Casanovas, que el Govern de la Generalitat comparteix plenament.

Hi ha hagut contactes amb la Delegació del Govern a Catalunya —del Govern central— en relació amb aquesta qüestió, i els propòsits de capteniment no els tenim a partir d'ara, sinó que els hem tingut també en el passat, perquè responen a una mateixa preocupació que la que exposava el Diputat interpellant, i ens proposem que, a partir d'aquest exercici, sistemàticament —no d'una manera esporàdica, com es va fer el 84, sinó que es faci cada any—, en el butlletí oficial de l'Estat es reproduïxi allò que recull el DOGC, que és la llista dels topònims de Catalunya. Això ha estat demanat per escrit pel Govern de la Generalitat al Delegat del Govern a Catalunya.

No obstant això, és evident que totes aquestes gestions tenen un caràcter general i que l'Administració central té una amplitud i que algun sector complirà millor o pitjor, com ens significava aquí, des d'aquesta tribuna, l'Il·lustre Diputat senyor Marçal Casanovas. Per tant, hi ha d'haver una vigilància, també, del Govern de la Generalitat, dels diferents Departaments referits als Ministeris o als departaments de l'Administració central equivalent, i també ens ha semblat, per poder tenir unes mesures eficaces en aquest sentit, que era molt important la gestió, l'actuació dels mateixos ajuntaments que vei-

essin els seus topònims mal escrits o mal reproduïts, i en aquest sentit el Departament de Governació s'ha dirigit a la Federació de Municipis de Catalunya i a l'Associació Catalana de Municipis i els ha demanat la conveniència de centralitzar les queixes que es puguin produir en els diversos ajuntaments que formen part de la Federació i de l'Associació i que, en contacte amb el Departament de Governació, una acció conjunta d'ajuntaments, d'Associació i de Federació i, amb el suport del Departament de Governació, cada vegada que el topònim d'un ajuntament fos mal reproduït per un estament qualsevol de l'Administració central —o també hi podria haver el cas d'algun error d'algun Departament de la Generalitat, per què no?; no em consta, però podria produir-se—, aleshores, es fes immediatament l'acció puntual per corregir aquest defecte que preocupa el senyor Marçal Casanovas i que ens preocupa al Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

(*L'I. Sr. Vice-president Primer s'absenta del saló de sessions i l'I. Sr. Vice-president Segon el substitueix en la direcció del debat.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : El senyor Marçal Casanovas vol replicar o repreguntar? (*Pausa.*)

El Sr. CASANOVAS : Agraeixo al senyor Conseller les seves paraules; espero que tinguin algun efecte, perquè hi ha documents, com aquest, que no és un paper qualsevol, on trobem noms com, per exemple, «Buadella», cosa que no s'ha dit mai, en aquesta població, o «Castellsfollit de la Roca», cosa que tampoc no s'ha dit mai, aquest nom, en aquesta població.

D'altres coses, que semblen fetes expressament per embolicar la troca : Maçanet de la Selva està escrit amb c trencada, i Maçanet de Cabrenys està escrit amb doble s; vull dir que, errors d'aquests, n'hi ha quantitat, n'està absolutament plagat i, com vostè veu, això és un document una mica gros, distribuït amb profusió per tota la província. Jo crec que, doncs, agrairé molt que es tingui al màxim d'atenció i que es facin les reclamacions oportunes quan aquestes coses succeeixin.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : El senyor Conseller vol tornar a intervenir? (*Pausa.*) Moltes gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre el Museu de la Ciència i de la Tècnica de Catalunya,
de Terrassa*

Passem a la següent pregunta, que és la que formula al Consell Executiu el Diputat senyor Magí Cadevall, del Grup Socialista, sobre el Museu de la Ciència i la Tècnica de Catalunya, a Terrassa.

Té la paraula el senyor Cadevall.

El Sr. CADEVALL : Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors Diputats, la creació del Museu de la Ciència i la Tècnica de Catalunya ha estat una reivindicació sentida i manifestada per nombroses persones i institucions. Només mencionaré que ja el 1937 es va iniciar l'endegament d'un museu de la ciència i de la tècnica que, desgraciadament, les tristes circumstàncies de l'època no varen permetre de tenir continuïtat.

En els anys recents, és de justícia destacar l'interès manifestat per l'Associació d'Enginyers Industrials de Catalunya, que

va promoure la creació de l'Associació per al Museu de la Ciència i la Tècnica. La finalitat del Museu és la difusió de la cultura científica i tècnica i la conservació dels vestigis i el desenvolupament industrial de Catalunya.

Senyores i senyors Diputats, tots vostès són conscients de la importància que el desenvolupament industrial de Catalunya ha tingut en la configuració de la Catalunya moderna. Preservar aquests vestigis és conservar les nostres arrels. Amb molt d'encert, el Departament de Cultura de la Generalitat va recollir aquesta inquietud de la societat catalana i va firmar un conveni amb l'Ajuntament de Terrassa per a la creació del Museu Nacional de la Ciència i la Tècnica de Catalunya. L'Ajuntament es comprometia a cobrir les despeses de manteniment i personal subaltern, però, en tractar-se d'un museu nacional, el Departament de Cultura es comprometia a les principals obligacions. En l'aspecte jurídic, es comprometia a la creació d'un ens autònom o patronat per a la gestió del museu; en l'aspecte econòmic, a fer-se càrrec de les despeses de la compra del vapor Aymerich, Amat i Jover, de Terrassa, per a seu central del Museu i, també, a fer-se càrrec de les despeses de remodelatge i adaptació museística del mencionat edifici modernista.

El 23 de novembre de 1983 es va realitzar la compra del vapor Aymerich, Amat i Jover, es va restaurar la part frontal del vapor i, més recentment, s'ha realitzat un atrevit projecte de remodelatge i adaptació museística. Aquesta és la part positiva de la història, i permeteu-me aportar la meua modesta felicitació per aquesta part positiva, però, desgraciadament, la història té també una part negativa.

La història negativa comença amb una precipitada inauguració de la part restaurada, en plena campanya electoral, pel Molt Honorable President, senyor Pujol. Si de vegades ja es consideren electoralisme les inauguracions pocs dies abans de la campanya electoral, ¿com hem de qualificar una inauguració feta el 12 d'abril de 1984, en plena campanya electoral al Parlament de Catalunya, que havia començat el 7 d'abril? Però jo donaria per ben emprat aquest electoralisme si hagués servit per a donar impuls a una consolidació definitiva del Museu de la Ciència i de la Tècnica de Catalunya. Lamentablement, un cop inaugurat pel Molt Honorable senyor Pujol, sembla que el Museu ja hagi complert la seva funció principal i, a partir d'aquell moment, no ha rebut l'atenció jurídica i pressupostària necessària.

(*El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.*)

Vull mencionar l'aspecte jurídic, perquè no hi ha l'excusa de manca de diners, sinó que, desgraciadament, demostra una manca de voluntat política del Departament de Cultura per a consolidar el Museu de la Ciència i la Tècnica. Encara avui, tres anys després de la inauguració del Museu pel Molt Honorable senyor Pujol, no s'ha creat l'ens autònom o patronat que l'havia de regir.

Després de la seva inauguració es va tardar un any sencer a donar existència legal al Museu i encara, llavors, en l'Ordre de creació, un museu que en la seva inauguració s'havia inaugurat com a Museu Nacional de Catalunya es va integrar a la xarxa de museus comarcals de la Generalitat. L'equip tècnic queda reduït a una sola persona.

Jo pregunto : senyores i senyors Diputats, vostès creuen que així pot anar endavant el Museu de la Ciència i de la Tècnica?

ca de Catalunya? Però el Museu tampoc ha rebut l'atenció pressupostària necessària. El projecte d'adaptació museística està valorat en més de 500 milions de pessetes. En el Pressupost del 1985 no es va destinar cap quantitat a les obres de remodelatge, però en aquell moment es va assegurar que l'any 1986 hi hauria una quantitat de 75 milions, quantitat que aniria creixent en els anys successius. Però, quina és la realitat? Les declaracions que el senyor Conseller de Cultura ha fet a la ràdio són que aquest any es destinarien només uns 15 milions al Museu de la Ciència i de la Tècnica, que, si se'n descompten 5 milions per a la compra de material, els diners de personal i els de gestió, podem dir que no hi ha res previst contra les promeses anteriors per a les obres de remodelatge del Museu.

Jo penso que seria fatal que no es dediqués una quantitat important a això, i que s'anés ajornant indefinidament la creació d'aquest Museu, les obres de remodelatge, l'execució del projecte, perquè seria indicatiu d'una política electoralista, seria indicatiu d'una manca d'una política d'una línia continuada en la Conselleria de Cultura, Departament per on han passat tres Consellers diferents i cada un dels tres ha vist el Museu d'una manera diferent, i, finalment, cal tenir en compte que el Museu és una obra —el Museu de la Ciència i de la Tècnica— molt important per a Catalunya. Però Catalunya, que ha estat un país capdavanter en la indústria, en aquest moment corre un doble perill : de perdre el tren del progrés de cara al futur, però també, si el Govern de la Generalitat, el Consell Executiu no dedica més interès a aquest tema, es corre el risc, també, de perdre els vestigis del passat.

És per això que formulo la següent pregunta : en quins terminis pensa el Consell Executiu realitzar les obres de remodelatge de l'anomenat vapor Aymerich i Amat, a fi que s'hi puguin realitzar les instal·lacions definitives del Museu de la Ciència i de la Tècnica de Catalunya?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a la contestació, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, li agraeixo, senyor Diputat, les seves paraules i la valoració positiva que vostè ha fet a la primera part de la gestió del Museu de la Ciència. Vostè mateix ho deia, i vostè se'n mostrava satisfet. També coincidim amb vostè, senyor Diputat, amb la importància d'aquest museu, amb la importància que té per a Catalunya i la importància que, consegüentment, també té per a Terrassa.

Deia vostè, senyor Diputat, que, la presència del Molt Honorable senyor President de la Generalitat en el Museu, la interpretava vostè com una presència electoralista. Jo, si vostè m'ho permet, li diria que no és pas així. La presència del President de la Generalitat volia demostrar l'interès que la Generalitat, el seu President i el seu Consell Executiu tenien envers aquest Museu, i prova d'això va ser que, amb la seva presència, el Molt Honorable senyor President va voler demostrar que, malgrat els pocs recursos disponibles, era objectiu de la Generalitat que es pogués construir i que es pogués consolidar aquest museu.

Com sap el senyor Diputat, els museus són una cosa viva, els museus s'estan fent constantment, i els museus requereixen una aportació permanent de recursos. El que va passar és que, l'any a què vostè es refereix, es va produir des-

prés una disminució pressupostària que, com vostè sap molt bé, va afectar d'una manera important el Departament de Cultura. D'això es va parlar, aquesta mateixa qüestió es va tractar en aquesta sala i, per tant, va quedar clar que, en aquells moments, el Museu, malgrat la seva importància, no podia ser atès com era necessari.

De tota manera, fa pocs dies, fa poc temps, el Conseller de Cultura va ser a Terrassa, va parlar amb l'Ajuntament, i van arribar a un acord en relació amb el desenvolupament d'aquest Museu, amb l'aplicació de les partides pressupostàries i amb els terminis que s'havien d'anar desenvolupant.

El senyor Diputat deia que, en aquest exercici del 86, quan s'aprovés el Pressupost, s'hi destinarien 15 milions de pessetes, que li semblaven insuficients. És veritat que resulten insuficients 15 milions de pessetes, però, malgrat això, vol dir que la intenció del Govern és aplicar-hi recursos, que la intenció del Govern és considerar que un museu de la ciència i de la tècnica és important de tenir-lo i, per tant, això vol dir que no hi ha desatenció, que no hi ha electoralisme, sinó que en cada moment la voluntat del Govern és anar-lo fent, i els museus són d'aplicació permanent, els museus es van construint, els museus han de ser museus vius, i nosaltres estem convençuts —i vostè, senyor Diputat, en pot tenir la seguretat— que la intenció del Govern és aplicar en un futur els recursos possibles, i que, en aquesta via, la visita que fa poc va fer el Conseller de Cultura a aquest Museu demostra la importància que el Departament sempre hi ha prestat i que el Conseller de Cultura també hi dedica en aquests moments.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat vol replicar?

El Sr. CADEVALL : Jo crec que el senyor Conseller de Cultura, en visitar el Museu de la Ciència i de la Tècnica de Terrassa, va mostrar interès i bona voluntat, però el que passa és que si no pot afegir-hi diners, em penso que aquesta bona voluntat pot costar molt cara, perquè potser els Consellers anteriors havien mostrat menys bona disposició, però en canvi havien complert més els compromisos econòmics. No em diguin que no en tenen, de diners! És molt possible que el mateix Conseller de Cultura en lloc d'estar aquí constestant la pregunta estigui en aquests moments a la inauguració de la Televisió; tinc entès que ha costat 9.000 milions de pessetes, i no dic, en absolut, que sigui una inversió mal feta; el que dic és que quan un Govern i un partit tenen interès en una cosa, perquè li convé electoralment o pel que sigui, troba els diners necessaris.

Però, sobretot, la meua pregunta es feia absolutament amb bon ànim, perquè penso que és una obra important per a Catalunya, i era necessari concretar uns terminis, perquè si això es deixa abandonat aquesta obra no anirà endavant. Ara bé, resulta que el Conseller de Cultura ha anat fent declaracions a la premsa dient que no podia destinar diners a inversions i he sentit dir que intentarà fer convenis amb associacions privades, industrials, etcètera, perquè paguin aquest museu.

Jo estaria desitjós i molt content, doncs, de tenir notícies precises sobre com estan aquestes converses. Per què? Perquè al que es va comprometre, en el conveni, el Departament de Cultura, és a fer-se càrrec de les obres d'execució d'aquest projecte, no de recaptar diners fora. Per tant, quan s'usa una solució atípica com aquesta, l'únic que es pot fer és venir aquí i

donar resultats concrets. És absolutament fals que vagin arribar a un acord amb l'Ajuntament de Terrassa, a part que tinguin present que no és un museu local, ni és un museu comarcal; a la porta hi tenen un rètol —que no han tret— que diu Museu Nacional de la Ciència i de la Tècnica de Catalunya, i aquest rètol, que està a la porta, ja hi era el dia que el Molt Honorable senyor Pujol va inaugurar el Museu. Però sembla que en aquest moment no estan disposats a afrontar aquests compromisos i sembla que, en aquest moment, només són capaços de donar respostes vagues, dient que tenen bona voluntat, dient que demanen diners, però, de resposta concreta, sobre terminis i quantitats que s'hi pensa dedicar, lamentablement, per a una obra tan important per a Catalunya, jo no n'he sentit ni una.

Nosaltres hem llegit en la història que la primera temptativa de creació del museu, l'any 1937, es va frustrar per unes circumstàncies tristes, que tots sabem; jo lamentaria que la segona temptativa es frustrés per manca d'interès del Consell Executiu de la Generalitat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol replicar?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Sí, senyor President. Senyores i senyors Diputats, senyor Diputat, jo sento contradir-lo, i no hi ha falta d'interès del Consell Executiu en el Museu de la Ciència i de la Tècnica.

Jo li volia explicar abans que no hi havia cap desinterès, i li explicava que l'únic problema era un problema econòmic; però, els museus, no és només un problema de fer els edificis, sinó que, els museus, el problema és de vestir-los d'aquells elements que fan que el museu pugui tenir el nom que l'acompanya en el seu títol. I un Museu de la Ciència i la Tècnica exigeix, implica que hi hagin relacions i negociacions amb les empreses i amb els estaments científics que puguin aportar peces de museu, i són peces que moltes vegades no tenen preu; són, moltes vegades, peces que tenen valor històric i que les tenen també per a les empreses i per a les entitats que en són propietàries. I, per tant, em sembla —i em fa l'efecte que vostè ha de coincidir amb mi— una bona via i una excel·lent iniciativa que el Conseller considerés que era tan o més important l'obra d'estructura de l'edifici, que es fa quan hi ha diners, i que, com vostè mateix diu, l'edifici està bastit d'alguna forma, es pugui dotar d'aquells elements que puguin fer que el museu es pugui dir Museu de la Ciència i de la Tècnica. I això s'aconsegueix a través dels convenis, a través dels pactes, a través dels acords amb les empreses i amb les societats, i quan el Conseller va ser a Terrassa va voler expressar això, i aquest va ser el sentit de la seva visita, i jo crec que és de lloar que, a través d'aquesta visita del Conseller, s'expressés la voluntat del mateix Govern.

Tindrem un bon Museu de la Ciència i de la Tècnica, senyor Diputat, quan moltes persones com vostè estiguem convençuts que cal fer i que cal construir aquest museu. El Consell Executiu n'està convençut, però també és convenient i necessari que els elements que poden dir que aquest museu sigui tal museu es puguin donar, i, en aquest sentit, les iniciatives del Consell Executiu i del Conseller jo crec que han estat eficaces i permetran que el Museu, el dia que disposi d'un edifici amb tota l'estructura, pugui disposar també de les peces, perquè pugui considerar-se un museu amb el propi nom de la paraula.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i

senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, aquesta Presidència ha de comunicar que, quant a les dues preguntes que vénen a continuació, el Conseller que havia de contestar-les sol·licita a la Mesa del Parlament i, per tant, aquesta ho comunica al Ple, que les preguntes amb resposta oral dels números corresponents siguin posades per a la sessió plenària vinent.

*Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament
sobre la programació universitària del 1985*

Per tant, passarem ara a la pregunta número 5, que és la que formulen a l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament sobre la programació universitària de Catalunya per a l'any 85 els Il·lustres Diputats senyors Magí Cadevall i Manuel Nadal. Tinc el gust de donar la paraula al senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL : Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller, fa més d'un any vam aprovar una llei, Llei de Coordinació Universitària i de Creació dels Consells Socials, que establia que, en el moment que s'haguessin produït els traspassos —cosa que ja s'ha fet també fa més d'un any—, el Departament d'Ensenyament ha de coordinar la política universitària de Catalunya. Per tant, tenim qui ha de coordinar la política universitària de Catalunya, que és el Departament d'Ensenyament.

La Llei també preveu com es produeix aquesta coordinació i on es produeix. En concret, s'estableix un organisme, que és el Consell Interuniversitari, que és l'òrgan de consulta i assessorament del Departament pel que fa a la coordinació i a la programació universitàries de Catalunya. Per tant, hi ha d'haver coordinació, feta pel Departament, i hi ha d'haver un òrgan, aquest Consell Interuniversitari, que sigui consultat per provocar aquesta coordinació.

I, com es tradueix aquesta coordinació? Es tradueix en un instrument, que la Llei ens diu que és la programació universitària de Catalunya, programació que s'ha de fer anualment, amb un abast que abraci quatre anys, i anualment s'ha d'anar modificant en funció de la demanda de les universitats i de la demanda social que hi hagi en aquells moments d'estudis universitaris.

Per tant, tenim que el Departament coordina, que hi ha d'haver un organisme, que és el Consell Interuniversitari, que serveix d'assessorament, i que s'ha de fer una programació.

Jo entenc que aquesta programació no existeix, perquè per fer la programació s'ha de consultar a les universitats i s'ha de reunir el Consell Interuniversitari, i, malauradament, jo veig que el Consell Interuniversitari té un procés gradual decreixent de reunions : l'any 83 es reunia sis vegades, l'any 84 es reunia tres vegades, l'any 85 se'n va reunir dues i el 86 se n'ha reunit una, el passat 7 d'abril, és a dir, un procés decreixent molt clar.

Quan aquest Consell —diferent al que preveia la Llei, d'acord—, quan aquest Consell servia per reivindicar els traspassos, reivindicar una política, es convocava; ara que tenim la responsabilitat a Catalunya, ara es convoca molt poc, i si no hi ha reunions del Consell difícilment hi pot haver programació universitària, i llegint les actes d'aquests Consells Interuniversitaris es veurà que només amb data 23 de setembre del 85 hi ha una breu referència a la programació universitària, en la qual el Conseller informa les universitats i els demana que

facin els seus avantprojectes.

Però, a partir d'aquí no hi ha hagut res més. Per tant, jo entenc que no hi ha programació universitària de Catalunya de l'any 85, i, el que seria més preocupant, és que no estiguéssim posant els camins per fer programació universitària per a l'any 86, amb aquest abast de quatre anys, perquè mentrestant les universitats estan fent unes previsions que potser s'ajusten o potser no s'ajusten a la que hauria de ser la programació universitària de Catalunya.

Per tant, jo crec que amb un ànim constructiu, li formulo la pregunta de quina és la programació universitària de Catalunya per a l'any 85?

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller senyor Guitart té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Senyor President, senyores i senyors Diputats, li agraeixo molt, senyor Diputat, l'ànim constructiu de la seva pregunta, i amb molt de gust li respondré.

Jo crec que vostè té molta raó en moltes de les coses que ha dit; només, senyor Diputat, sembla que vostè no s'ha acabat d'assabentar, exactament, del procés en què es troben les universitats.

No fa més d'un any que s'han produït les transferències. Les universitats es van transferir en dues parts, van acabar a mitjan any passat, de l'any 85, els traspassos, i el pressupost fins a final d'any va ser encara un pressupost que va ser aplicació directa del pressupost que normalment s'havia aprovat per part del Ministeri d'Educació; és a dir que durant l'any passat la Generalitat no va tenir absolutament cap incidència pressupostària.

Tampoc l'ha tingut aquest any, perquè, en definitiva, la Generalitat ha rebut les mateixes subvencions que tenia previstes el Ministeri i encara li haig d'explicar que, si no hagués estat pel que han vetllat la Generalitat i les universitats —i li puc assegurar que amb això sí que ha funcionat la coordinació—, haurien tingut 3.000 milions de pessetes menys del que els correspondria; és a dir que sobre els minsos recursos que tenen les universitats encara se'ls atribuïa 3.000 milions de pessetes menys. Afortunadament, això s'ha pogut resoldre, i en aquests moments suposo que les universitats podran disposar dels mateixos recursos, molt petits, molt minsos, que reben la resta de les universitats de l'Estat.

Aquest va ser el problema de les transferències, però és que, a part d'això, l'any passat va ser un any especial en relació amb l'aplicació de la Llei de Reforma Universitària, aplicació de la Llei que ha de permetre —i així ho desitgem— que les universitats iniciïn el procés de la seva pròpia renovació i de la seva pròpia reforma, procés que serà difícil, perquè malgrat tot no és una llei ideal, però sí que en part serà possible.

Va resultar que les universitats van haver-se de dotar dels seus propis estatuts i que, com a conseqüència d'aquests estatuts, després es va iniciar un procés de renovació dels consells rectorals de les universitats, dels seus consells directius, i això va produir que l'últim trimestre de l'any passat fos un trimestre excepcional. Jo no sé si vostè recordarà qüestions que es van plantejar en diverses universitats, alguns aspectes que també vam presentar a l'Universitat Autònoma de Barcelona, com a final d'any es va produir l'elecció del rector a la Universitat de Barcelona, com després estava previst el de la Universitat Poli-

tècnica; és a dir, es va viure, entre l'aprovació dels estatuts i les eleccions dels seus consells rectorals, un any especialment transitori en aquest sentit. Si, a això, s'hi ajunta que era l'any en què es produïren els traspassos, jo crec que no era d'estranyar que aquest fos un any que es podria anomenar de parèntesi.

Vostè té raó : el Consell Interuniversitari, que es reunia normalment els anys anteriors, es va reunir menys vegades l'any 85 però, en canvi, si vostè hagués preguntat a les universitats veuria que, malgrat que el Consell en ple no es reunís —jo diria que no es va reunir per aquestes situacions especials, excepcionals—, sí que, en canvi, va tenir una actuació molt coordinada i molt eficaç en relació amb l'adscripció i l'accés dels alumnes a les universitats. Això va ser una tasca conjunta de les tres universitats, i hi van haver moltes reunions, no del ple del Consell Interuniversitari, però sí d'una comissió delegada del Consell Interuniversitari que presidia el Director General d'Universitats i de la qual formaven part tres vice-rectors, un per a cada universitat, i que va permetre que per primera vegada es trenqués amb l'esquema d'adscripció dels alumnes a les universitats en funció dels instituts d'on procedien els alumnes, i que es tingués present, en primer lloc, la voluntat de l'alumne de pertànyer a una universitat i, després, la voluntat dels estudis que volia realitzar.

Però, encara hi ha més : quan vostè es refereix a la programació, la mateixa Llei diu que s'establirà una programació per quatre anys, que serà una programació que proposaran les mateixes universitats, prèvia aprovació dels consells socials, i que aquesta constituirà el seu conjunt, una vegada inscrit dins de la política de la Generalitat, formarà la programació universitària per quatre anys.

Però, resulta que els consells socials encara no es podien reunir —en aquests moments, encara, hi ha una universitat, o dues, que no tenen designats els seus membres definitius, com a conseqüència del procés estatutari i del procés de renovació dels equips rectorals. Per tant, mal es podria fer una programació, quan les universitats no l'havien fet, perquè no disposaven encara dels nous equips que la podien dur a terme.

El Consell Interuniversitari es va reunir fa poc; el Consell Interuniversitari va reclamar una llei que ha de fer Madrid, que és la Llei d'Accés a les Universitats, llei fonamental, llei molt important, i —com vostè deia molt bé i jo li ho agraeixo— ja l'any 85, precisament poc temps després que s'aprovés la Llei —algun temps que ho feia possible—, jo mateix reclamava i feia referència en un acte, precisament a aquesta programació universitària com a element fonamental de funcionament. Pot tenir la seguretat, el senyor Diputat, que el Consell Interuniversitari tindrà una actuació activa que es convertirà en el veritable òrgan de coordinació de les tres universitats, i pot tenir la seguretat que, per part del Departament, com per part de les tres universitats, existeix aquesta voluntat i que la duren a terme.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat interrogant vol replicar?

El Sr. MANUEL NADAL : Senyores i senyors Diputats, senyor Conseller, jo crec que té raó de dir que la situació de traspàs i de l'any passat va ser una situació especial, és veritat. Però crec que es produeix, d'alguna manera, algun error de

concepte o alguna confusió, que m'agradaria que s'aclarís. És a dir, jo entenc que la programació no s'equipara al pressupost d'una manera exacta, la programació és un estudi general de quines són les necessitats de Catalunya respecte a política universitària i la Llei ho diu d'una manera molt clara, que s'ha d'establir la programació que s'adeqüi a la demanda social i que els estudis que es donin també s'adeqüin a aquesta demanda social. Per tant, jo crec que hi ha d'haver aquest estudi, de quin tipus de demanda social, d'estudis universitaris hi ha en aquests moments a nivell de Catalunya. I crec que això, a vegades, tenim la tendència a confondre la programació amb pressupost d'una manera immediata.

I què passa? Mentre no hi hagi aquesta programació que volem fer a nivell universitari a Catalunya, les universitats es llancen a una política, a una política pròpia; d'acord que tenen autonomia, però que poden condicionar la política de futur. Totes les universitats s'estan endeutant, estan demanant crèdits, i ja veurem qui els pagarà. S'estan endeutant i volen llançar-se a una política de construcció d'edificis per a determinades facultats —potser estan en el seu dret de fer-ho— però ja veurem qui ho pagarà en el futur; per tant... i potser això ens condicionarà, en el futur, el tipus d'estudis que vulguem fer. Si fem —posem— dret a Tarragona, si posem la facultat dels dentistes a Bellaterra, o el que sigui, tot això ja ens està condicionant per al futur, perquè no hi ha hagut aquesta programació prèvia. Però jo crec que ens estem condicionant el futur, cosa que no veig positiva en aquests moments i que fa més necessària encara la qüestió de la programació universitària de Catalunya.

Jo també veig un programa que apunto com a greu, i és que mentre no hi hagi programació universitària, resulta que en els pressupostos d'aquest any se'ns presenta el conjunt de subvenció a les universitats, globalment, quan la Llei de Consells Socials i de Remuneració Universitària ens deia clarament que els pressupostos, les subvencions a les universitats han d'estar dividides i assignades cada partida a cada universitat.

I per què no es fa això? Perquè no tenim aquesta programació. Perquè la Llei ens diu clarament que el Consell Executiu ha d'aprovar, a proposta del Conseller d'Ensenyament, les subvencions anuals corresponents a cada universitat, i incloure-les en els projectes de pressupostos de la Generalitat; i que aquestes subvencions han de venir determinades en funció de si s'adeqüen o no a la programació universitària de Catalunya.

Per tant, difícilment podrem fer una assignació a cada universitat, en funció de si estan o no dins la programació, si no tenim aquesta programació. Per tant, jo, des d'un punt de vista constructiu demanaria que el procés d'elaboració de la programació universitària de Catalunya, s'accelerés, perquè, si no, estem condicionant el futur i les universitats ho estan fent ja, en aquests moments.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol replicar?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo, probablement, no m'he sabut expressar bé, perquè per poder disposar d'una programació universitària de Catalunya, cal —segons la Llei 26/1984 aprovada el dia 19 de desembre d'aquest mateix any— que les universitats presentin els projectes de programació respectius, aprovats pels seus consells socials, i una vegada els hagin presentat les universitats, serà el moment que es podrà construir

la vertadera programació universitària de Catalunya. Però mal es pot fer si no hi ha hagut aquesta presentació dels projectes de les universitats.

Per tant, vol dir que, fins que les universitats no estiguin en les condicions en què es troben ara, que tenen els seus equips elegits, que estan constituint els consells socials; vol dir que això no es podrà realitzar. Ara sí que ho poden fer. Abans no ho podien fer.

Jo coincideixo en l'interès d'aquesta programació, però primer, i no és només un esquema pressupostari, perquè les universitats no tenen únicament els recursos que els assigna la subvenció que votarà aquest Parlament, sinó que les universitats es mouen per tres recursos : les matrícules, els ingressos que proporcionen els alumnes, el resultat dels convenis d'ingressos que puguin tenir les mateixes universitats i la dita subvenció. Això, les tres partides, constitueix el recurs. I en relació amb aquests, les universitats, d'acord amb la seva autonomia, poden fer un projecte de programació que s'adaptarà, s'haurà d'adaptar —i aquesta és responsabilitat col·lectiva, però d'una manera especial del Govern— a la programació universitària de Catalunya, per a quatre anys. I això es farà respectant l'autonomia de les universitats, amb la seva política de creació de noves carreres i noves professions, però dins de la responsabilitat que ens dona, d'una manera especial, al Govern de la Generalitat i a aquest Parlament, atendre les necessitats del poble de Catalunya en relació amb aquell tipus de carreres, amb aquell tipus de professions que siguin més adients i més convenients per al futur desenvolupament del nostre país.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

*Pregunta al Consell Executiu sobre el
Col·legi Públic Concòrdia, de Sabadell*

El Sr. PRESIDENT : Passem, ara, a la pregunta següent, que és la que han de formular al Consell Executiu sobre el Col·legi Públic Concòrdia, de Sabadell, els Diputats Il·lustres senyors González i Riera, a un dels quals tinc el gust de donar la paraula. El senyor Riera té la paraula.

El Sr. RIERA : Molt Honorable President, moltes gràcies. Senyores Diputades, senyors Diputats, senyor Conseller d'Ensenyament, faig referència a un col·legi públic que hi ha en un barri de Sabadell, un barri anomenat la Concòrdia. Hi ha un col·legi públic del mateix nom, Col·legi Públic la Concòrdia, que —com vostè segurament ja sap— és un col·legi que té unes instal·lacions molt defectuoses, en estat realment de molt males condicions. Aquesta escola va ser construïda a la dècada dels seixanta; certament va ser construïda potser ja en un lloc on no era el més adequat —sembla ser que sota els terrenys en què es va construir hi havia hagut un petit torrent i es va haver d'omplir de terra; malgrat això es va fer l'escola a sobre; i també que aquesta escola es va fer amb uns materials de molt, molt mala qualitat, que aquest Diputat ha pogut comprovar *in situ*, en el lloc mateix.

Certament que les conseqüències d'aquesta mala construcció, i d'aquestes males condicions del mateix edifici, es van fer notar de manera molt immediata. Tant és així, que hi va haver problemes molt aviat, en aquesta escola pública, i arran de successives pluges —sobretot l'any 83— va arribar un moment

que unes grans inundacions van afectar l'escola i, fins i tot, va ser un problema gran tota la situació d'esquerdes que es van produir a l'edifici; de tal manera que, el mateix Ajuntament de la localitat de Sabadell i la mateixa Conselleria d'Ensenyament, van arribar a la convicció que era impossible arreglar tots aquells desperfectes i que calia procedir a una escola nova.

Certament que això no va quedar solament així, sinó que es va haver també d'arribar, doncs, a abandonar algunes aules de l'edifici perquè era impossible poder continuar fent-hi, doncs, les classes habituals que s'havien de fer.

Senyor Conseller, ja ha passat el temps. Això es va prendre, aquesta decisió, l'any 83, som a l'any 86, encara l'escola nova no s'ha ni començat a construir, sembla ser que vostè, potser, tindrà dades per dir-me ja que això està molt a punt, però la preocupació, tant dels pares, com dels mestres, com dels alumnes és molt palesa, i voldríem conèixer —la pregunta concreta, en aquest sentit, és— realment: quan tindran acabades les noves instal·lacions escolars del Col·legi Públic Concòrdia, de Sabadell?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a la contestació té la paraula l'Honorable Conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo li contestaré parcialment la seva pregunta, i després li diré per què.

El dia 19 de març, el Director General de Programació es va entrevistar amb el Tinent d'Alcalde de l'Ajuntament de Sabadell i amb el President delegat de l'Àrea d'Equipaments que anava acompanyat de tècnics municipals. Acompanyaven el Director General —segons em diuen— el Cap dels Serveis Territorials —el nou Cap dels Serveis Territorials del Vallès Occidental— i el Subdirector General d'Arquitectura Escolar. En aquesta reunió es van tractar temes diversos, però el tema principal i prioritari és el d'aquesta Escola de la Concòrdia, des de les dues vessants a què es referia el senyor Diputat: una era l'edifici nou, i l'altra, el manteniment de l'edifici vell.

Respecte al nou edifici —i tal com s'havia notificat al senyor Alcalde de Sabadell el mes de juny de l'any 1985— ja s'havia revisat i considerat conforme l'avantprojecte de què es disposava, i ha estat presentat i revisat a l'Oficina d'Inspecció de Projectes del Departament d'Ensenyament el projecte exhaustiu.

L'obra es podrà iniciar el proper estiu, i la seva adjudicació està previst que es realitzarà dins el mes de juny.

La part incompleta de la seva pregunta és que vostè em preguntava quan estaran llestes les noves instal·lacions, i jo, en tot cas, m'haig de referir a quan s'adjudicarà, que serà el mes de juny, perquè, en tot cas —malgrat que es pot demanar a l'empresa que fixi uns terminis— fins que això no estigui concretat jo no m'atreveixo, en aquests moments, a precisar una data de terminació, però sobre la data d'inauguració, i si tenen la duració normal, es pot fer una previsió d'acabament de l'obra.

Es va estudiar la possibilitat de desglossar una part de la urbanització per iniciar les obres d'immediat, mitjançant l'adjudicació directa per sota de deu milions de pessetes i, posteriorment, seguir-les segons l'adjudicació del concurs-subhasta normalment proposat. Però aquesta solució no ha resultat possible.

No obstant això, tingui per segur que nosaltres accelerarem al màxim tots els tràmits del concurs-subhasta, i farem els anuncis previs i, fins i tot, prèviament, es farà l'anunci en els

propis diaris per intentar poder contactar amb l'empresa adjudicatària.

Quant a l'edifici actual —com deia el senyor Diputat— la situació és preocupant, però no tan greu, com segons ens informen els nostres serveis tècnics. Els tècnics —aquests mateixos— preparen una actuació de tipus RAM, d'emergència, que contribuirà, sens dubte, a resoldre, almenys parcialment, la problemàtica que avui existeix.

Espero amb aquests aclariments haver respost —encara que no completament— a la pregunta del senyor Diputat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat vol replicar?

El Sr. RIERA: Gràcies, senyor President. Bé, senyor Conseller, certament que —com vostè ha dit— aquest tema d'aquesta escola té dos problemes ben precisats: té el problema de la construcció nova, que s'havia de fer, que encara no està feta —i han passat tres anys des que es va prendre la decisió—, i té el problema certament, no sols del vessant de la reconstrucció, sinó de l'estat en què realment està l'edifici actual on encara s'hi està exercint la docència, en aquesta escola.

Però, senyor Conseller vostè sap —segur que ho deu saber— que, des de l'any 83, cinc aules van haver de clausurar-se; més de vuitanta nens, diàriament, han de travessar el barri de la Concòrdia i han d'anar al barri de Can Oriach a una altra escola pública, l'Escola Pública Gaudí —això vostè ho deu conèixer ben segur. Però no solament això. S'ha hagut d'utilitzar una biblioteca petita, molt petita, de tal manera que els nens més petits pràcticament són amuntegats en aquella petita habitació —ho dic perquè he pogut, he estat allà, ho he vist *in situ*. A més, també, vostè ha de conèixer que quan plou, en aquella escola, no solament ja a les aules que estan tancades hi ha goteres, sinó que, a més a més, resulta que a les aules que estan encara en acció, també estan produint-s'hi goteres importants. A més a més es forma una bassa a l'entrada de l'escola —jo hi he assistit, vaig ser-hi un dia precisament que havia plogut— on realment és impossible de poder entrar dins el recinte pràcticament; fins i tot estan caient moltes vegades, del sostre, trossos de guix —ho he pogut comprovar, i segur que al vostre Departament també ho saben, això. De tal manera que molts pares, els dies que plou, realment no deixen anar els nens a l'escola. I això és així perquè estan preocupats perquè aquell edifici, no debades està fet sobre un lloc on hi havia un torrent. Per tant, certament que hi ha una enorme preocupació, no solament perquè l'escola d'estar acabada o no —que això també—, sinó perquè la situació en què es troben les instal·lacions on encara hi ha nens a dintre, realment és molt preocupant i podria realment passar una desgràcia que no voldríem realment que passés, ni vostè ni jo, ben segur.

Certament que l'Ajuntament de Sabadell ha dit que ell —realment ho ha publicat en el diari de Sabadell— no assumeix cap responsabilitat del que podria passar en aquella escola si un dia de pluja passa alguna desgràcia. Per tant, és un tema molt important.

Vostè m'ha dit que hi ha un RAM previst —jo ho celebro realment—, i voldria només, per acabar, dir-li que esperaria, per part de la Conselleria, dues accions concretes: d'una banda, que s'acabés, al més aviat possible, l'escola aquesta nova que s'ha de fer i que ja hauria d'estar feta, i d'altra banda que la Conselleria contactés amb els pares de l'escola, amb la

junta de mestres de l'escola, per tal de veure si aquest RAM que es pot aplicar, tingui la millor aplicació per intentar que el condicionament i seguretat d'aquesta escola pugui realment cobrir aquest espai de temps que falta fins que puguin marxar, perquè realment el tema és greu, i jo penso, senyor Conseller, que assumir la responsabilitat d'una cosa així, quan es tracta de seguretat, penso que ni vostè ni jo podem deixar passar aquest tema com una cosa lleugera.

Res més, senyors Diputats. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol replicar?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Sí, de l'escó, senyor President. Senyores i senyors Diputats, bé, jo efectivament m'hi referia —i la prova de la importància que se li dona, a aquest RAM, és que malgrat iniciar la construcció d'una nova escola, doncs, es tracta de condicionar la vella.

I això vol dir la importància i la consideració que se li dona. I, sobre aquest aspecte, no hi ha hagut cap desatenció, sinó que s'ha anat seguint dia rere dia la situació de l'escola, hi ha hagut un contacte permanent amb l'ajuntament, hi ha hagut contactes tant amb les autoritats municipals com amb les persones de l'escola. Jo crec que amb la nova actuació quedarà resolt aquest problema, definitivament l'escola nova, i, temporalment, amb l'adequació de l'escola vella compartint la necessitat de fer-ho així i dedicar-hi els recursos necessaris i disponibles.

Moltes gràcies, senyor President.

Pregunta

a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament

sobre el nomenament del Secretari

General de la Joventut Nacionalista

de Catalunya com a director d'una campanya institucional

El Sr. PRESIDENT : Bé, correspon ara la pregunta a l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament sobre el nomenament del director de la campanya institucional per a promoure la participació de pares, mestres i alumnes dels centres escolars de Catalunya, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Xavier Soto, del Grup Socialista, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. SOTO : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, el motiu de la nostra pregunta és ben senzill, és conèixer els criteris pels quals s'ha nomenat com a director de la campanya institucional per promoure la participació de pares, mestres i alumnes en els centres escolars de Catalunya, el secretari general de les Joventuts Nacionalistes de Catalunya, Il·lustre senyor Enric Ticó. Voldríem conèixer aquests criteris perquè ens ha sorprès que la direcció d'aquesta campanya no s'hagi encomanat a algun funcionari del mateix Departament d'Ensenyament o, per exemple, a les desenes i desenes de persones que a Catalunya tenen un reconegut prestigi, per sobre d'opcions ideològiques, en el camp de l'ensenyament, o més específicament en el camp de la participació en l'ensenyament, o en el camp del que seria la direcció d'una campanya comunicacional. I ens ha sorprès també perquè a Catalunya, sens dubte, hi ha milers i milers de persones que han treballat durant anys en aquest camp, que compten amb una gran experiència tant en el camp de la participació, en el camp de l'ensenyament, en el camp comunicacional, i que acumulen una experiència, en alguns casos superior, en molts altres igual, com

a mínim, que el secretari general de la Joventut Nacionalista de Catalunya, i que no tenen l'inconvenient de ser el secretari general d'una organització juvenil, en aquest cas de l'organització juvenil del partit del Govern, d'un, de Convergència Democràtica, i que, a més a més, tindrien una disponibilitat de temps molt superior a la d'una persona que, a part de les seves activitats particulars té la feina que implica la condició de Diputat i la de dirigir una organització juvenil.

A més a més, senyor Conseller, jo li voldria dir que fa pocs dies que hem pogut llegir a la premsa de Barcelona unes declaracions de vostè amb què nosaltres coincidim plenament, en les quals expressava la seva preocupació perquè de les eleccions als consells escolars, no se'n derivés cap tipus de politització a les escoles. Jo li vull dir que aquesta preocupació que vostè ha expressat nosaltres la compartim, però que tenim la impressió que després d'haver fet aquest nomenament, davant de sectors molt importants de l'opinió pública de Catalunya, vostè va perdre una certa legitimitat per fer declaracions d'aquest tipus.

En definitiva, senyor Conseller, per quins criteris s'ha nomenat com a director de la campanya institucional per a promoure la participació de pares, mestres i alumnes en els centres d'ensenyament de Catalunya el secretari general de la Joventut Nacionalista de Catalunya?

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Diputat, molt cordialment, jo no vaig nomenar el secretari de les Joventuts Nacionalistes de Catalunya per assumir la direcció de la campanya, el nomenament va recaure en un Diputat, en una persona que es diu Enric Ticó i, en aquest cas, si a més té altres nomenaments i té altres càrrecs, jo crec que això és de més. Però és que a més, vostè em pregunta per quins motius se'l va nomenar. Jo li ho diré amb quatre paraules. El vaig nomenar per la seva capacitat, per la seva competència, per la seva eficàcia i per la seva eficiència. I també, per l'experiència que tenia per la seva joventut i perquè jo crec que donat que és una campanya institucional, el director de la campanya probablement era convenient que fos una persona que fos de les institucions. Hauria pogut ser jo mateix, el director de la campanya, perquè em semblava que la campanya ho podia justificar, i no crec que el fet que jo assumís la direcció d'aquesta campanya, que quan nosaltres diem que és institucional vol dir que ha de ser adreçada a tots i que, per tant, no ha de ser política, em fa l'efecte que el fet que no fos jo, si hagués estat jo, ho hauria assumit amb la mateixa voluntat de no-politització i amb la millor voluntat que el que comptés fos l'efecte de la participació. I jo estic segur que amb aquesta confiança hi va haver el nomenament d'aquesta persona que, per les qualitats que deia, per la seva joventut, va ser el que vàrem elegir. I jo ho deia a unes persones, a un periodista que m'ho preguntava, jo li deia, en tot cas, es podrà jutjar si la campanya que ha dut a terme la Generalitat, que s'ha posat en contacte —i ha intentat fer-ho, i jo crec que ho ha realitzat— amb totes les institucions que tenen validesa a Catalunya, amb les federacions de pares, amb les organitzacions municipals, és a dir, s'ha intentat fer i el que no hi ha volgut ser, en tot cas, és perquè ell mateix se n'ha exclòs, però la campanya ha tingut aquesta voluntat de participació ampla.

I jo comparteixo amb vostè que res seria pitjor que hi hagués

una politització de l'escola. A l'escola no hi ha d'entrar la política, en tot cas, la política la fem des d'aquí i hi ha altres mitjans per fer-ho, però a l'escola hi han d'entrar els millors elements, el millor mestre hauria de ser el director, els millors pares, els que poguessin resultar més eficaços són els que haurien de formar part del consell escolar, això no ha d'excloure que hi fossin els altres, però jo crec que això es pot aconseguir. I el nomenament de la persona jo em sembla que, d'alguna manera, dóna suport i recolza aquesta voluntat.

No es tractava de nomenar el secretari d'unes joventuts, i em sap greu que vostè, com a secretari d'unes altres ho hagi interpretat d'aquesta manera, vol dir que potser de vegades sobre la politització no tenim aspectes coincidents, sinó que aquesta vegada em fa l'efecte que ell ho ha assumit amb voluntat de servei i, precisament, per assumir la part, també, de la competència de Diputat, aquest ha estat el motiu pel qual l'he nomenat i ho he fet amb tota la seguretat que ell respondrà a aquesta confiança, com així ho està demostrant, i que ho farà amb els objectius d'aconseguir que la participació sigui un fet i que, al mateix temps, no es produeixi politització a l'escola.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat vol replicar?

El Sr. SOTO : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats; Honorable Conseller, sincerament, la seva resposta no m'ha convençut perquè vostè ens donava quatre criteris : capacitat, competència, eficàcia, eficiència que, en qualsevol cas, són fórmules retòriques que podrien ser aplicables, sens dubte, a una gran generalitat de persones. I quan hi ha una generalitat de persones que compleixen aquests criteris que vostè ha assenyalat, i vostè s'inclina, en concret, per una persona determinada es fa en funció d'uns criteris que eren els que m'interessava conèixer. Vostè diu que no ha nomenat el Secretari General de les Joventuts Nacionalistes sinó que ha nomenat el senyor Enric Ticó, la qüestió és, hagi nomenat el senyor Ticó o hagi nomenat el Secretari General de les Joventuts Nacionalistes que hi ha un fet absolutament innegable, és que el senyor Enric Ticó és el Secretari General de les Joventuts Nacionalistes de Catalunya i que nosaltres creiem que una elemental norma de prudència política hauria aconsellat evitar aquest nomenament per evitar recels que pot i que, de fet, ha generat, aquest nomenament en sectors importants de l'ensenyament d'aquest país. Tots sabem que l'escola, l'educació, és un tema infinitament delicat en què la voluntat de tots els sectors, en el sentit d'impedir la politització, és una voluntat majoritària i ampla de totes les forces polítiques i crec que, en aquest sentit, aquest nomenament no era un nomenament adient. Jo crec que no hi havia un impediment jurídic però que, de fet, hi havia un impediment material. Vostè ha dit també, senyor Conseller, que l'havia elegit, entre altres coses, per la seva joventut. Jo crec que quasi sona bastant irònic, sona bastant irònic perquè aquesta preocupació que vostè sent per la promoció dels joves podria ser aplicable també a la política del seu Departament amb el que és el suport a les associacions d'estudiants de Catalunya que, per cert, no han estat consultades en el desenvolupament d'aquesta campanya de promoció de la participació, amb la qual cosa jo crec que, clarament, hi ha una contradicció evident, almenys no totes. I, finalment, jo tinc la impressió, senyor Conseller, que si ens situéssim en un

altre pla, i és el pla que el Govern Socialista de l'Estat hagués nomenat com a director d'una campanya de promoció, per exemple, de l'associacionisme juvenil el senyor Javier de Paz, o a mi mateix, jo estic absolutament convençut, absolutament segur, que el senyor Roca, que el senyor Pujol, que els líders de l'operació reformista haurien posat el crit al cel, haurien dit que era una mostra de sectarisme, que era una mostra de politització, d'utilització de les institucions. Jo no diré això, senyor Conseller, no ho vull dir, de tota manera crec que era un nomenament que es podia haver evitat, que hi havia —vostè és conscient com jo— centenars i centenars de persones que podien haver desenvolupat amb la mateixa eficàcia, amb la mateixa competència, amb la mateixa eficiència i amb la mateixa capacitat aquesta campanya i no tenien el recel de ser secretari general d'una organització juvenil que, en aquest cas, és un recel que, sens dubte, és important.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per replicar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Senyor President, senyores i senyors Diputats; senyor Diputat, jo li asseguro que li envejo la seva joventut i li envejo el seu optimisme, i em demostra que vostè, realment, és una persona jove, vostè té l'aspecte de jove, però vostè també té l'esperit jove. Perquè quan vostè em diu que hi poden haver centenars, no sé si deia centenars o milers, de persones de la mateixa capacitat, de la mateixa competència, de la mateixa eficàcia i de la mateixa eficiència, jo, si vostè m'ho permet, m'atreiria a dir que vostè considera que hi hauria milers de persones —i potser podrien ser-hi— però, en tots els casos es valora, i és un procés la valoració d'aquestes qualitats per a l'assumpció en un càrrec, i que hi ha molta gent, però que no tothom té el mateix nivell de qualificació, i que és un nivell de mèrit, i que és un nivell d'aquestes quatre qualitats a què em referia, que una persona de la joventut de la persona a què ens referíem, i si vostè m'ho permet la seva mateixa, doncs, que sigui Diputat vol dir que hagi tingut el suport popular i al mateix temps tingui responsabilitats d'altre tipus. Això, per tant, vol dir que moltes vegades les persones tenen les mateixes oportunitats, però que les qualitats, desgraciadament, les persones som diferents i unes en tenen d'un aspecte i unes altres en tenen d'un altre i una cosa fa que les persones siguin més valuoses per una cosa que per l'altra. No es tracta, senyor Diputat, d'una campanya d'associacionisme juvenil, es tracta d'una campanya de participació. Jo li puc assegurar que els mestres, en general, són adults i alguns mestres són grans, i aquests mestres serien els primers que rebutjarien que es fes una campanya partidista. Per tant, tenim la garantia d'una societat catalana, que és una societat adulta, que entén la necessitat de la participació, però que no es deixaria conduir, jo crec, ni pel que li pugui dir vostè mateix, ni pel que li pugui dir jo i que el centre el coneixen els mateixos interessats i jo crec que del que es tracta és d'estimular que les millors persones puguin anar als càrrecs més adequats.

També són adults els pares, senyor Diputat, els pares són persones que volen el millor per als seus fills, i jo confio que els pares no es deixaran portar per voluntats partidistes, sinó que els pares, d'entre ells mateixos, seran capaços d'elegir els que puguin fer que el centre funcioni d'una manera més eficaç. I

estic convençut que el director farà de director i que els centres tindran autoritat i tindran responsabilitat, i això serà, senyor Diputat, amb l'ajut de tots, amb el seu, amb el nostre, amb el de la campanya, amb l'ajut de tots i crec que s'aconseguirà que aquesta campanya de participació sigui un èxit, i aconseguirem que l'escola no sigui un element de lluita política, i pot tenir la seguretat que el director de la campanya, el gerent de la campanya i tots els que participarem a la campanya, que serem molta gent, intentarem contribuir que sigui la participació més eficaç. No tingui dubtes, aquesta campanya no es polititzarà, en tot cas, la política ha de ser la millor política per a l'escola, la política de la millora de la qualitat de l'ensenyament, la política de la

participació en què vostè i jo coincidim, en què els Diputats d'aquesta Cambra em fa l'efecte que estem d'acord.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Amb aquesta pregunta hem completat el temps destinat a les preguntes dintre del nostre programa d'avui. Hem acabat, doncs, la nostra tasca per la qual cosa dono les gràcies als senyors Diputats i, d'una manera especial, per l'estil amb què han portat a terme aquesta tasca.

S'aixeca la sessió.

(Són tres quarts de nou del vespre.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom .....

carrer ..... num. ....

telèfon ..... població .....

districte postal .....

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia ..... de ..... de .....

fins al 31 de desembre de 198 .....

Amb aquesta finalitat, i amb data ..... de ..... de 198 ..... envia

per ..... (gir / títol al portador) núm. .... la quantitat de ..... pessetes

..... de ..... de 198 .....

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3